C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-19-Ledova_spolecnost-Liensun.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-19-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
19. Ledová společnost

Liensun

KAPITOLA I.

K ránu začala jako první strádat dýchacími potížemi Ma Kerová. Už plných osmačtyřicet hodin byla stanička zavalena živou houbovitou hmotou, která ucpávala sebemenší škvíry a způsobovala tmu. Greog Suba naštěstí objevil padesátimetrovou šachtu, vyvrtanou v mořské kře, jejíž dno tvořila hladina Tichého oceánu. Vedla středem vzduchové kapsy a umožňovala jim teď dýchat. Mladý fyzik horečnatě vyvíjel heliový filtr, kterým by se dal získávat kyslík z mořské vody.

Julius Ker naslouchal těžkému sípění své ženy a často k ní skláněl tvář, aby zjistil, v jakém je stavu. Ma byla docela otupělá, nezajímalo ji nic jiného než sebemenší lok dýchatelného vzduchu.

„Co takhle vyhloubit tunel," řekl znenadání slepec a zvedl hlavu.

„K tomu už nemáme dost sil," odpověděla Ann Subaová, „a navíc ani nevíme, jakou plochu tahle kolosální améba zabírá. V posledním vysílání říkali něco o čtyři sta tisících kilometrech... „

„Ale včetně panožek," opravil ji Julius Ker. „Centrální jádro určitě nebude tak velké."

Greog zlostně vyjekl:

„Já se zblázním, pořád nic! Osmotické membrány na to prostě nejsou stavěné."

Všichni ztichli, až na hlučně dýchající Ma.

„A co slézt do šachty a najít pod mořskou krou tu vzduchovou bublinu?"

„Teď ,už je plná kysličníku uhličitého," odpověděl Greog.

„A k oceánu se nikdy nedostaneme."

„Takže se smíříme se smrtí?"

Zpočátku se úspěšně zbavovali panožek rozprašováním antibiotik, ale zásoby už došly.

„Mohli bychom se pokusit vstříknout jí tekuté antibiotikum," navrhl Julius. „Stačilo by tu potvoru přimět, aby se trochu smrskla a nechala sem vniknout vzduch."

„Za zkoušku nic nedáme," řekl Greog. „Ann, postaráš se o to?"

Mladá žena si nachystala stříkačku a on se znovu pustil do heliového filtru. Sestrojil si ho podle biologického vzoru velrybích mutantů a s jeho pomocí vyráběl helium pro vzducholoď.

Ann vylezla na stůl a stoupla si na špičky, aby byla co nejblíže houbovité mase, zaplňující někdejší okenní tabule. Panožky se nejdřív dostaly pod starý skleněný kryt a ve stanici se pak semkly kolem obytného vagonu, ve kterém byli všichni ukryti. Zabodla jehlu do odporné masy a vyprázdnila obsah stříkačky.

„Tak co, děje se něco?" zeptal se netrpělivě Julius.

„Vůbec nic:"

„Chtělo by to dávidlo nebo speciální amébicid... Něco jsem o tom kdysi dávno četl, ale teď si nevzpomenu."

Mladá žena vyčkala v podřepu na stole několik dalších minut v naději, že se houbovitý rosol stáhne, ale marně.

„Nefunguje to," hlesla odevzdaně.

„Filtr taky ne," řekl zklamaně Greog. „Stejně bychom museli mít nějakou energii k uvedení čerpadla do chodu. A motor by rychle spotřeboval poslední zbytky kyslíku ve vagonu."

Světlo dodávané baterií už začínalo skomírat. Dál už je čekala úplná tma, takže ani neuvidí, jak se panožky proderou až k nim. Jako nějaký hladový sosák, který jim pak vycucne tělo, při1iš zesláblé, než aby se mohlo bránit.

Obří améba, které tady na severu mořské kry říkali Jelly, už stihla vyčistit sousední kolonii tučňáků. Slyšeli jen vřískot ptáků, napadených stovkami lačných chapadel.

„Co se takhle přes tu hrůznou věc provrtat," řekla Ann.

„O to snadněji nás pohltí."

„Provedeme inventuru zbývajících zásob. Určitě najdeme něco, co ji zažene na ústup."

Julius sebou trhl. Jeho žena už nedýchala. Vrhl se k ní, ale její sípění se zničehonic obnovilo a v nastalém tichu všem drásalo srdce.

„Měli bychom ji dát někam nahoru."

Ann mu ji pomohla uložit na stůl, který se ještě pokusili nadstavit židlemi. Jenže Ma sebou zmítala a několikrát málem sklouzla a spadla na podlahu. Museli ji nějak znehybnit. Julius si vylezl nahoru za ní a pokoušel se ji udržet v náruči.

„Nevadí jí ani oheň. Aspoň to tak říkali v rádiu, sevření prý nepovolí ani o píď. Tady pomůže jenom minerální olej a ten už nemáme.“

„Co takhle nafouknout heliové balonety. Každá z nich má třicet kubických metrů. Nakonec by tu masu musely přece zvednout, nemůže být nijak těžká.“

„Třicet kubických metrů,“ řekl Greog,“ to je kapacita téhle místnosti. Balonety sice nafoukneme, ale bude překážet střecha.“

„Tak ji uřízneme.“

„Podle mě balonety nedokážou zvednout střechu i panožky zároveň. A výroba helia vyžaduje takové množství vzduchu, že...“

„Využijte moře. Jako velryby, když podplouvají kru.“ „To už dělají zřídkakdy,“ řekl Greog.zadumaně. „Za tři století se musely mořské kře přizpůsobit a pohybovat se po ní jako jiná pozemská zvířata. Zásoba helia slouží hlavně k tomu, aby si nadlehčovaly těžké tělo.“

Zvířata dosahovala hmotnosti tří set tun.

„Co takhle hydrolýza mořské vody?“

„Mít energii, nejlépe elektrický proud, šlo by všechno.

Proti panožkám by se třeba vyslal pár tisíc voltů silný výboj, ale kde vzít elektřinu?“

Ano pozorovala bílou skvrnu, do níž vstříkla silnou dávku antibiotik. Vypadalo to, že se změnila pouze barva, nic víc.

„Na kolik odhadujete tloušťku panožky, která nás teď dusí?“

„Nevím. Od jednoho do čtyř metrů.“

„Dokázal byste najít nejtenčí místo?“

Greog Suba zaváhal:

„To bych možná svedl.“

„Udělejte to. Dáme do toho místa nálož. Zvenčí k nám pronikne vzduch a vytlačí vydýchaný. Jinak tu moje nešťastná žena zemře. Slyšíte, jak čím dál víc sípe?“

„Dobře, zkusíme to.“

Bez nejmenší lítosti pak s Ann dlouhými tyčemi namazanými olejem propíchali amébu na více místech, dokud olej po styku s mrazivým vzduchem neztuhl. V těchto šířkách bylo běžně šedesát stupňů pod nulou.

Porovnali tyče a zjistili, že pod určitým úhlem dosahuje průměr panožky jen šedesáti centimetrů.

„Máme třaskavé granáty. Svážeme je do věnce a dáme jí náramek.“

S novým. nadšením se vrhli do práce. Nedoufali sice, že se stvůra vyděsí a uteče, ale snad aspoň couvne a do vagonu vnikne pár kubíků vzduchu...

„Ještě s tím počkejte,“ řekl najednou Greog, „Až to bouchne, bude tu spousta kouře a prachu.“

„To je pravda,“ přitakala Ann. „Musíme udělat silný průvan. Potřebujeme dvě díry proti sobě.“

Jenže v těch místech dosahovala améba tloušťky dvou metrů. Budou granáty stačit na proražení houbovité hmoty?

Vrátili se do společné místnosti, kde Julius Ker bděl u své družky.

„Hotovo,“ oznámil Greog, „ale vagon se může zrovna tak rozpadnout a pak...“

„Něco tak jako tak udělat musíme,“ řekl Julius.

„Už nikdy neobletíme ve vzducholodi planetu,“ řekl Greog. „Vložil jsem do ní všechny svoje naděje. Málem jsme dokázali, že se dá žít bez kolejí, bez železniční společnosti... A teď tu bídně zahyneme, vycucaní do morku kosti hnusnou amébou...“

„Jsme připraveni,“ řekl Julius.

„Aby mohl vzduch proudit, musíme otevřít spojovací dveře. Stejně by je tlaková vlna vyrazila.“

„Jestli se náš pyrotechnický experiment podaří, budeme ho schopni zopakovat celkem šestkrát,“ řekla Ann.

„Myslíte si, že cytoplasma opravdu vyletí do vzduchu?“ zamumlal Greog.

„Zemřete raději na fagocytózu?“ opáčil starý fyzik.

Objal svou ženu kolem pasu a ukryl svůj obličej na jejím rameni. Všichni očekávali větrný vír, malé tornádo, které je sice na pár vteřin přidusí, ale vzápětí přinese zvenčí kyslík.

KAPITOLA II.

Lien Rag se od Leouan a ostatních Zrzavých odpojil nedaleko Kaempolisu, dřívějšího hlavního města Společnosti Mořského ledovce. V místě, kterému se říkalo Skládka. Kmen Zrzavých tu ohlodával velrybí kosti a dobýval z nich poslední krůpěje oleje a vlákna masa. Právě tady spala svůj věčný sen v průhledném ledovém mauzoleu bohyně Jdrou, matka Jdriena, jehož zplodil Lien Rag.

Doprovodil své přátele až nahoru na schodiště a zamyšleně pozoroval klidný obličej mladé, předčasně zesnulé ženy. Kam až oko dohlédlo, vytvářely velrybí kosti podivné arkády, struktury imaginárního města, zhmotnělou vizi šíleného architekta. Uprostřed stály obří kotle, kde se škvařil tuk; sem po cestách z vybělených koster putovali Zrzaví lidé.

Vrchní výhybkář Lichten, guvernér zničeného města, pro něj poslal lokocar a Lien si cestou na staré osobní nádraží snažil vybavit všechnu tu někdejší nádheru. Občanská válka, Panameričané i Lidové koordinační buňky postupně rozsáhlou stanici plenily s takovou zuřivostí, že zřejmě už nikdy nepovstane z trosek.

Hned mu bylo jasné, že se tratě obnovují liknavě a pojízdné domy vůbec. Lidé, které tu spatřil, vypadali vysíleně a nervózně.

Nafukovací kryt odděloval nádražní čtvrť od míst, kde se dalo žít trochu lépe. Bylo tu celkem živo, dokonce fungovalo pár butiků, ale většina lidí měla na sobě uniformy Společnosti. Výbor pro kulturní záležitosti sídlil v pohodlném vlaku. Když vystoupil na perón“ spatřil Yeuze, jak vychází z vagonu a míří přímo k němu. Byla pořád stejně krásná, ale tvářila se vážně. Těšil se také na Jdriena, ale syna nebylo vidět.

„Říkala jsem si...,“ zašeptala Yeuze. „Říkala jsem si, jestli se.. ještě vůbec vrátíš. Leouan s tebou není?“

„Jede rovnou do Titanpolisu. K vůli diplomatickému postavení nemůže nikde odbočit, dokud nepředá své pověřovací listiny Kidovi. A co Jdrien?“

„Je ve škole.“

„Ve škole?“

Byla to ohromující novina.

„Je dobře, že chodí do školy, ne? Pojď.“

Zavedla ho do..kanceláře. Myslel, že ho zavede do svého apartmá, kde budou sami. Nikdy po ní tolik netoužil. Přišlo to náhle, vždyť celé měsíce na ni ani nepomyslel.

„Promiň. Musím přijmout jednoho choreografa... Čeká už od rána.“

Rozhovor trval přes půl hodiny a točil se kolem rozpočtu jakési taneční skupiny. Lien Rag měl pocit, že se mu to nejspíš jenom zdá. Ve zničeném, pochmurném městě, strádajícím hladem a nemocemi, špatně chráněném před polárními větry, se jeho přítelkyně dohadovala o dotaci kterou požadoval baletní mistr odporně zjemnělých manýrů.

„Kid mi stejně nedá na vybranou,“ řekla Yeuze velitelsky, „a já vám ještě půl roku nemůžu nic slibovat. Budete to muset zvládnout s pěti miliony kalorií.“

Lien vyslechl závěr. rozhovoru u okna. Za nafukovacím krytem bylo vidět siluety trosek. Hmota, z níž byly kryty vyrobeny, nebyla všude průhledná. Aspoň tak lépe ukryli svoje malé sobecké pohodlíčko. Mohli tu celé hodiny rozprávět o tanci, literatuře i filmu, zatímco statisíce lidí umíraly venku hladem.

„Teď mám hodinu čas. Chceš se něčeho napít?“

„Má se v první řadě myslet na kulturu a duchovno? Prošel jsem se po městě... Vlastně po tom, co z něj zbylo.Tragédie. „

„Ano, je to tragédie, ale byla by ještě větší, nebýt téhle malé oázy...“

Zhluboka si povzdechla:

„Kid Kaempolis odepsal. Hlavně ekonomicky. Zbylo jediné: kultura. Takhle na něj můžu aspoň dotírat. Nechtěl sem už nikdy přijet, ale nakonec nás přece jen navštívil. Teď už sám říká, že se stanice stane symbolem umění, kultury a výchovy. Zřídí tu studijní střediska, která povedou nejrůznější výzkumy. Dotace, o kterých ses domníval, že jsou nepotřebné a přemrštěné, poplynou do podnikání ve městě, probudí ho k životu, dodají mu novou dynamiku.“

Pak pokrčila rameny:

„Uvidíš později... Napijme se něčeho... Potřebuj u se postavit na nohy.“

Ukázal na dveře:

„Vedou do tvého apartmá?“

„Ne, do kanceláří. Byt mám až na konci vlaku. Půl vagonu pro mě a pro Jdriena.“

„Kdy se vrátí?“

„Večer. Jako jiné děti.“

„Čí děti? Výhybkářů a ostatních železničních fízlů, předpokládám?“

„Je to skutečně jediná škola, která aspoň trochu funguje, ale budou otevřeny další, ve všech čtvrtích. Kid rozhodl, že vzdělávání je věc, která nejvíc spěchá. Zřídí školství, vlastní jen téhle Společnosti, vydá společné osnovy pro všechny formy výuky. Před událostmi vládla značná anarchie a soukromé školy začaly být příliš drahé. Pro méně movité bude existovat paralelní školství.“

„Bude obnovena Univerzita?“

„Ano. Víš, co navrhuje Jdrien?“ řekla rádoby veselým hlasem, „aby se stanice nazývala Jdroupolis... A stala se tak světovým centrem Zrzavých. Studoval by se tu jejich původ a problémy, dostalo by se jim tu výjimečného přijetí...“

„Takové útočiště přece už mají v západní zóně,“ řekl Lien Rag. „Právě odtud jedu.“

Dal si vodku ochucenou umělým citronem. Yeuze ho přiváděla do rozpaků, dráždila ho. Nejradši by se s ní pomiloval hned v téhle velké kanceláři - jen co by smetl ze stolu všechny spisy. Ale bál se, aby se neurazila.

„Kid má velké plány.“

„Vyrukuje proti Obnovitelům. Už jsi viděla ty teplotní statistiky?“

„Třeba je to lživá propaganda.“

„Tomu už nikdo nevěří. Ze všech koutů planety přicházejí stejné zprávy. O stupeň víc každého půlrok: Průměrná teplota je na čtyřiačtyřiceti stupních. Při tomhle tempu přestane mořský ledovec za pětadvacet let existovat.“ .

„Ale třeba za to nemůžou jenom obnovitelé. Došlo“ k živelné industrializaci, roste množství kysličníku uhličitého, ozónu... Vypouštěné odpady ohřívají mořskou vodu, k tomu sopečné výbuchy... A taky rozptylování lunárního prachu na konci třetího století. S tím Obnovitelé nemají nic společného.“

„Zastáváš se jich?“

„Snažím se zachovat chladnou hlavou. Jinak nastane nový hon na čarodějnice.

„Říká se, že po tom strašném pokusu Obnovitelů vznikl vikýř, kterým proniká sluneční teplo do naší soustavy.“

Upil doušek a zavřel oči. O čem se to tu vůbec baví? Směšné. Představoval si.něco jiného, ale už jen pohled na zpustošené Kaempolis ho naplnil hořkostí. Mír trval už rok, ale Kid, nehledě na svoje sliby, nechával stanici napospas

úpadku. Yeuze, žijící novými funkcemi, se nechávala unášet iluzemi.

„Hospodářství prý jinde vzkvétá.“

„Jako ve Společnosti? Jistě. Oživení je obdivuhodné.

Brzy budou znovu navázány styky s Panamerickou. „Komise pro kontrolu Dohod z NY Station už odjela?“

„Nakonec to vzdali. Kid se jich ze začátku bál, pak se mu podařilo členy získat, pozval je totiž na návštěvu do jiných částí země; Museli prostě konstatovat, že se Dohody beze zbytku plní.“

„Kromě zdejších poměrů?“

Zazvonil telefon. Vrchní velitel výhybkářů Lichten zval Liena Raga na dnes večer do své rezidence.

„Musíme tam jít. Je guvernérem stanice. Kid na něho dá.“

„Nepřijel jsem kvůli mondénnostem,“ řekl Lien Rag úsečně.

Šel si dolít sklenici čistou vodkou a hned ji do sebe skoro celou obrátil.

„Jsem na stopě fantastických záhad téhle planety, svého původu, Jdrienových předků, Zrzavců a dalších věcí... Vezu důležité dokumenty. Probil jsem se přes několik zabijáckých komand. Nemluvím jen o Tarphysových, kteří po mě už delší dobu pasou.“

„Jinými slovy, my tu podle tebe žijeme nudně,“ vyjela po něm Yeuze. „Ty si myslíš, že mám chuť pokračovat v tom divokém životě? To se pleteš. Líbí se mi, co teď dělám,uspokojuje mě to. Jestli ses přijel pošklebovat na můj účet, trhni si.“

Sevřel sklenici takovou silou, až mu pukla v ruce. Zíral na kusy plastu, zařízlé do kůže.

„Počkej, ošetřím ti to.“

Pokrčil rameny, sebral zbytky a hodil je do koše na papír. Vysával si tekoucí krev.

„Takže se mám zase spakovat?“

„Máš svoji práci, třeba viadukt; Kid potřebuje každého. Taky můžeš budovat centrum pro výzkumy původu Zrzavých. Je toho tolik...“ .

„Pohodlný soukromý vlak, teplo, vybraná strava... Jasně... S Leouan milování exotické, s tebou něžné, Je libo?“

„Chceš mě urazit?“

„Ne. Můžu dostat ještě pití?“

„Jako nějaký znavený hrdina, který se vzteká, že válka skončila a on přišel o medaile. Ale já sena tebe nezlobím.“

Přinesla mu sklenici a zlehka ho políbila na ústa:

„Měl bys zajet do Titanpolisu za Kidem.“

„Chtěl jsem vidět Jdriena.“

„Za tři hodiny tu bude. Zavedu tě ke mně. Mám ještě další schůzku. Taky ti musím vyprávět o spisovateli R.“

„Jak jsi to řekla? Er?“ „Ne, prostě jen R.“

Zanechala ho v posledním vagoně, kde měla jednoduchá, ale pohodlná kupé. Vykoupal se, převlékl. Myslel si, že tu třeba žije s nějakým jiným mužem, ale na pohled tomu nic nenasvědčovalo.

Za chvíli se vrátila s podnosem plným jídla.

„Zašla jsem do kafetérie,“ řekla.

Neměl sice velký hlad, ale snědl celý talíř a dal si sklenici piva.

„Přináším spoustu obětí? Kultuře, Jdrienovi, vzpomínce na mě?“

„Žádné nepřináším, žiju si dobře. Milovala jsem se, i když jsi tu nebyl. Mezi tanečníky, herci a vůbec všude možně je spousta příjemných mladých lidí. Nemysli si, že jsem svatá.“

Usmál se a vstal, obešel stůl a políbil ji na šíji. Měla vlasy svinuté do uzlu. Rozepnul výstřih zelených šatů, sahající až k pasu. Yeuze pod nimi nic neměla a když vstala, svezly se jí šaty k nohám.

Kráčela před ním mírně houpavou chůzí, která ho vzrušovala, vešla do pokoje a otočila se k němu:

„Musím ti něco říct.“

„Jsi těhotná?“

„Ne. Jdrien se chce se mnou milovat. K vůli zrzavému původu je na svůj věk velmi vyspělý, děti žijící s kmenem mívají sexuální styky už od šesti let. Dokonce i s matkou nebo sestrou. Musím ho často zchladit, snadno se rozpálí.“

Usedla na postel a on se jí svezl k nohám.

„Bojuji sama se sebou,“ dodala, „protože mě to občas láká... Osamělé večery, jen my dva.“

Lien Rag jí objímal stehna a ona s hlavou zvrácenou do zadu drze vypínala svá ňadra.

Zabořil jí tvář mezi nohy, až sténala blažeností. Měla bílé břicho, porostlé černými chloupky, stočenými do hustých prstýnků. Stáhla ho na sebe a pobídla jemným šťouchnutím do beder.

„Poznala bych tě mezi tisíci,“ řekla. „Už jen podle toho, jak mne hned dostaneš.“

Nechtěl usnout, znovu se proto oblékl. Našel synův pokoj a usedl, aby si ho pozorně prohlédl. Nechala ho samotného, musel by za ní znovu do kanceláře.

Vyšel z vlaku a kráčel po nástupišti. Osobní nádraží kdysi kypělo životem, soupravy se tu jen míhaly. Teď to byla bezvýznamná stanička; Právě přijel jeden jediný konvoj a ještě k tomu vojenský.

V baru si objednal pivo, ale nakonec odešel pryč. Chodilo sem příliš mnoho policistů od železnice. Jinde to ovšem bylo stejné, Když se pokusil projít spojovací komorou přetlakového krytu do jiné čtvrtě, chtěli po něm papíry.

„Mám jenom pas.“

„Potřebujete propustku,“ řekl poddůstojník ve službě. „Dostanete ji celkem snadno, jestli pracujete pro Kulturní záležitosti.“

Lezlo mu to všechno krkem.

KAPITOLA III.

Jaël nechala lovce tuleňů, ať si s ní dělá, co chce. Byla tu nakonec od toho a navíc celé šestičlenné skupině, páchnoucí zvířecím tukem, ještě vařila. Doufala jen, že hekání muže, který se po ní zrovna válel, neprobudí dítě, které spalo na horním lehátku.

Muž si s povzdechem ulevil a vzápětí slezl z lůžka a odešel z kupé. Mladá dívka. se obrátila na bok a snažila se usnout. Byla však příliš rozrušená, než aby se jí to podařilo.

Banda zakoupila koncesi na starou tulení stanici na jihu a hodlala se tam i přes nejrůznější těžkosti dostat. Nejdřív museli obnovit nejmíň dvě stě kilometrů železniční trati, což jim nedělalo potíže. Disponovali desítkami vagonů plných kolejnic. Později měli dostat další dodávku. Byla tu ovšem také Jelly, která si v poslední době přicházela na své. Když nefoukal vítr, byla slizká houba rozprostřená skoro všude. Jakmile se však strhla bouře, stáhla se k severu, odkud prováděla své výpady. Lovci tuleňů přivezli v cisternách tuny minerálního oleje, což byl jediný produkt, který Jelly donutil k ústupu.

Dítě zakašlalo a Jaël se zvedla, aby se podívala, jestli není odkryté. Liensun byl silný chlapeček, nerozvážný a paličatý, který často neposlouchal. Všichni se domnívali, že je to její syn, ale vlastně byl jen nevlastní bratr.

Oba patřili ke klanu Železářů ve Společnosti Bonesových. Ještě před měsícem žili šťastně v rodině u Mamá Sunny, matrony, která řídila klanovou radu. Pak nastaly potíže. Konkurenční banda si usmyslela, že se chopí moci. Mamá Sunny tušila, že se blíží její konec.

„Jaël, jsi moje nejmladší a nejhezčí dcera. Tebe ušetří. Pobaví se s tebou, ale ušetří tě. Chci, aby ses postarala o mladšího bratra. Jestli zmizím, musíš si pamatovat jméno jeho otce."

„Budu si ho pamatovat," odpověděla Jaël a zrudla.

Cožpak nesloužila jako prostředník mezi touhle tlustou ženskou a mužem z jihu? Sunny měla ráda děti, ale nesnášela chlapy. Jaël proto Liena Raga svedla, ale oplodnit se nechala její matka.

„Je to pozoruhodné dítě. Nesmí se mu nic stát." Liensun uměl číst lidem jejich myšlenky a ovládat věci na dálku. A to mu byly teprve tři roky.

Klan Sunnyových rozprášili za necelé dva dny. Tlustou ženu zabili a její nahou mrtvolu vystavili na plošinovém vagonu. Synové byli povražděni a dcery znásilněny a prodány dobrodruhům, kteří se odvážili na Síť Zmizelých a zkoušeli tu zbohatnout. Jaël koupila banda tuleňářů, šest divokých chlapů, kteří nikdy nepronesli slovo a vypadali, jako když s nimi soustavně cloumá horečka mamonu. Snili o cisternách plných tuleního oleje, o hromadách kožešin a zakázané slonoviny. Byli neotesaní, ale nenároční. Jedli jen málo a ani ji příliš neobtěžovali. Dvakrát nebo třikrát denně, někdy vůbec. Šestice chlapů trávila svůj čas studováním Sítě a četbou příslušných Železničních instrukcí, anebo kontrolou, zda je zařízení v dobrém stavu. Vlak tvořily staré vagony a obstarožní lokomotiva, která jezdila na jakékoli palivo. I ona byla robustní a nenáročná.

Jaël po ztrátě svých blízkých málem zešílela. Ale brzy se jí vrátila odvaha, hlavně díky dítěti, které ji pořád telepaticky utěšovalo. Bez ustání o něj pečovala a myslela na cizince, kterého vydráždila k pohlavnímu styku s matkou.

Bratři sice připoutali Liena Raga na postel, ale to nestačilo, Marná Sunny dobře věděla, že jí ani nejobratnější laskání nepomůže.

„Půjdeš nejdřív ty," nařídila dceři. „Bude to hračka. Stačí, když vystrčíš prsa a trochu ho rozparádíš rukama. Koukej mu obnažit břicho. A ať je pořádně v ráži, až se do toho vložím já. Já pro něj musím znamenat úlevu, chápeš?"

Udělala to, nehledě na dívčí stydlivost a dosavadní nevinnost, pokud člověk pominul pár kradmých her s kamarády z jejich klanu. Jenže Lien Rag byl muž a mohl být klidně jejím otcem. Přesto se mu odvážila rozepnout kalhoty a pohrát si s jeho mužstvím, na což pak nikdy nezapomněla.

„Je to slavný člověk," řekla Sunny, „postavil se té Panamerické carevně Lady Dianě a je přítelem Kida, znají ho po celém světě. Nechtěla jsem, aby Liensuna poznal, dokud nepřijde ten pravý čas, ale zařiď si to, jak budeš chtít, aby ses spolu s bratrem měla co nejlíp. Za pár týdnů na nás zaútočí nepřátelé a naše vítězství není vůbec jisté."

Netrvalo to ani tak dlouho. Prodali ji jako prostitutku bandě vyhládlých vlků, kteří na tu1eně nejenom mysleli, ale taky jimi smrděli a stejně poštěkávali.

Nakonec usnula, ale probudila se brzy, aby stihla uvařit první jídlo. Kávu z melty a plátky slaniny smažené s vejci. Z šestice mužů jedl každý zvlášť ve svém kupé, tác na kolenou a s divokým pohledem za hustými řasami.

Vlak stál už týden v Tusk Station. Kvůli Jelly, která plenila krajinu. Vzhledem k tomu, co věděla, se Jaël nedočkavě těšila na cestu na jih. Kdysi byla tahle tulení stanice, kterou banda koupila, napojená na Síť na 160. stupni, kudy bylo možné dojet do Společnosti Mořského ledovce, kde žil Lien Rag. Dívka spřádala nesmyslné plány o tom, že jednoho dne uprchne za mužem, na kterého nemohla zapomenout.

Šestici chlapů byla Jelly pro smích. Měli minerální olej, kterým obludu spláchli z železniční sítě. Stačilo, aby jim přednosta dovolil pustit se jižním směrem, jenže tenhle prevít si chtěl přijít co nejvíc na své a taky udělat radost místním obchodníkům, hlavně těm, co pálili a prodávali příšerné pití z glykogenu, obsaženého v tuleních játrech. Šestice si usmyslela, že ho začnou i oni vyrábět a draze prodávat.

Postřikování minerálním olejem způsobovalo, že Jelly držela svoje panožky od Tusk Station v uctivé vzdálenosti, ale houbovitá a světélkující hmota byla vidět už necelou míli od skleněných krytů.

Jaël probudila Liensuna a připravila mu jídlo. Oblékla ho a poslala, aby si hrál na sousedním nástupišti. Teplota byla snesitelná, pokud měl člověk pořádný kožich. Stanice kdysi sloužila jako překladiště tuleního oleje. Pořád tu byly k vidění obří skladovací jímky. Jenže Jelly pustošila sousední chovy a k tomu, aby mohli za prchající zvěří na jih, potřebovali investovat a tvrdě dřít. Šestice počítala s tím, že potrvá rok, než se naváže spojení s Tusk Station a tulení díry budou skutečně využívány k lovu.

Kolem poledne přišel,Kroual, jenž byl jakýmsi šéfem bandy, a mnul si ruce:

„Můžeme vypadnout zítra za svítání. Přednosta slíbil, že nám dá kolej. Po deseti kilometrech ale už kus chybí, čtyři nebo pět kilometrů.“ .

„To se zvládne za pár hodin.“

„Jo, ale sedí tu. Jelly a budeme ji muset vystrnadit. Bude nás, to hned na začátku stát fůru oleje.“

Rozložil na,sklápěcí stůl v koutě u okna mapu a zabodl svůj černý nehet do místa, ztraceného kdesi na mořské kře:

„Tudle je kolonie tučňáků. Už pár měsíců opuštěná. Mohla by nám sloužit jako základna, ale musíme to ohlásit a zacálovat Společnosti licenční poplatky. Schlamstne všechno, co kdo opustí, už po třech měsících.“

„Tučňáci,“ podotkl jeden se zájmem. „To by se mohlo hodit. „

„Pusť to z hlavy. Jelly je určitě všechny zhltla... Kdysi tu byli mroži. Sežrala je. Tuleni určitě dopadli stejně.“

„Proč tam chybí ty koleje?“

„Záhada. Železničáři sem určitě museli zajíždět a opravovat síť.“

„A co dál?“

„Běžný problémy. Propadání mořské kry, kilometry kolejí, které se musely znovu položit.“

„Směrem na jih se není čeho bát?“

Kroual potřásl hlavou:

„Existuje napojení na 160. a snad dokonce i na Network Cancer. Ale čert ví, v jakém stavu.“

„Kid s pracemi dost pohnu!. Bojí se, aby ho Sibiřani nezastavili. Jak sem vlítne, zažádá o celé tohle území i naše tulení stanice.“

„Pche!“ řekl Kroual, „do té doby naplníme cisternové vagony olejem a dávno budeme za horami.“

Jaël se zachvěla, jen co začali uvažovat o spojení na jih. Odpověď ji zklamala, ale nesklíčila. Co vlastně přesně věděli? Nikdo nemohl nic tvrdit určitě. Vykládalo se, že pašeráci někdy zajíždějí na jih po zapomenutých tratích. Proč ne tudy?“

„Kid to bere přes kru na východ. Nemůže financovat všechno najednou.“

„Dělá, co může, skrček jeden. Donutil přece tu panamerickou machnu, aby se po tom, co jí zničil flotilu, stáhla zpátky.“

Jaël doufala, že se zmíní o Kidově pravé ruce, Lienu Ragovi, ale oni zmlkli a dali se do jídla, které jim připravila. Kdo jí konečně něco někdy řekne o tomhle muži?

Toho včera se jí Liensun cestou na lůžko zeptal, kdo je ten muž, na kterého tak často myslí. Jaël, zaskočena in flagranti při romantickém snění, zrudla a nevěděla, co odpovědět.

„Je to můj otec, že jo?“

Zrudla ještě víc, šílená při pomyšlení, že by dítě mohlo v její paměti vyšťourat okolnosti svého početí.

„Kde je teď?“

„Daleko. „

„Pojedeme někdy Za ním?“

Neodpověděla a on usnul. Naštěstí, protože šéf Bandy si přišel vymáhat svoje, zrovna když končila s poklízením v kuchyni. Překvapil ji štípnutím do zadku, když myla nádobí.

Popadl ji širokou tlapou a ohnul ji až k podlaze, aby se do ní snadněji dostal. Bylo to krátké a za chvíli už.byla v kuchyňce znovu sama, takže mohla bez zábran snít o Lienu Ragovi.

KAPITOLA IV.

V obytném vagonu znovu začal chybět vzduch. Obě exploze nedopadly valně kvůli pružnému obalu améby, která musela mít nebetyčnou odolnost. Ale silná panožka, která obemykala vagon, se přece jen o něco posunula a do prostoru mohlo vniknout trochu kyslíku. Od té chvíle Ma dýchala jakžtakž lépe a po několika vteřinách nabyla znovu vědomí.

Pokusili se vytvořit skulinu v podlaze vozu, ale bělavá panožka využila hned prvního máchnutí sekery, aby vklouzla dovnitř, a Greog ji zuřivě přeťal. Protože se dál kroutila na podlaze, rozdupal ji na kaši a pak nacpal do skuliny, kterou tak zcela vyplnil.

„Nechávám filtr plavat. Stejně nemáme ani dost času ani energie. Pokud se nestane nějaký zázrak, je po nás.“

Julius držel svoji ženu za ruku a přemýšlel. Slepota mu umožňovala, aby se snadněji odpoutal od reality. Neviděl, jak světlo slábne, jak tváře otékají a nabývají na zsinalosti. Kdysi chodil na přednášky medicíny a biologie, ale to už bylo dávno.

Ann Subaová důkladně inventarizovala zbývající zdroje. Bez ustání vyplňovala kolonky a zaznamenávala do nich buď „ano“, nebo „ne“. Teď už převažovala samá „ne“ . Mimo vagon měli sice některé kyseliny, které pro Jelly mohly být nebezpečné. Jenže uvnitř toho moc nebylo. Nechali se hloupě zaskočit.

„Říkám si,“ řekl zničehonic Greog, „co asi dělají naši bývalí kolegové. Ti z Jarvis Point. Odjeli na sever dieselem a několika vagony. A kdekdo tvrdí, že se Síť na 160. nedá použít.“

I Julius si vzpomněl. Málem zemřel, aniž poznal osud těch lidí. Byli Obnovitelé stejně jako oni. Lidi, kteří se podíleli na úžasném experimentu, během něhož celý jeden týden svítilo slunce.

„Týgen,“ zamumlal.

„Týden,“ řekl Greog.

Ann zvedla hlavu:

„A co mrtví ? Kolik bylo mrtvých kvůli tomu našemu pokusu? Vlaky, které se propadly do oceánu, odříznutá města a farmy.“Šílenství.“

Julius to sice uznával, ale pro něj byl přesto pokus úspěšný. Po osm dnů udrželi díru s lasery a ultrazvukem ve vrstvách lunárního prachu a stařičká planeta, po tři století zkoušená mrazem znovu našla slunce.

„Podařilo se jim najít odlehlé místo a pokračovat dál v bádání?“

„Klidně by nás i zabili, aby mohli pokračovat,“ řekla Ann Subaová. „„Stačilo padnout jim do rukou.“

„Opojení úspěchem.“

„Nemohlo trvat dlouho. Vodní pára by Slunce stejně znovu zakryla, na dlouhá léta, na celé generace. Viditelnost žádná, věčná mlha, všude jenom voda, bláto, staletí nepoužitelná půda“.

Ale osm dnů na kře, kdy svlékali termokombinézy, kožichy a procházeli se do půl těla nazí, se nedalo zapomenout.

Led jim tál pod nohama a rtuť šplhala jako divá. Neměli ani teploměry, které by ukazovaly osmnáct stupňů nad nulou.

„Jelly nejspíš nepotkali,“ řekl Greog.

„Helmatt mluvil o horách starého Tibetu. Tam by snad měli existovat Uctívači slunce... Ale co se jim mohlo stát?“

Ann si beznadějně prohlížela seznam. Chtělo se jí žít. Za dvanáct hodin už bude vzduch doopravdy chybět. Budou napůl v bezvědomí a panožky je snadněji pohltí. Strašný konec. Najdou se jenom jejich šaty, vlastně jenom ty součásti, které jsou ze syntetických materiálů. Obluda vstřebá všechno, co je biologického původu. I husté kožešiny.

„Prosil bych trochu vody,“ požádal Julius.

Jelly ucpala všechny skuliny a úplně vagon odřízla, teplota se držela na dvanácti až třinácti stupních. Ani voda už nezamrzala. Ann naplnila misku a podala ji starému badateli.

„Unikla nám příležitost spolupracovat jednoho dne s Kidem a Lienem Ragem,“ zašeptal. „Na nějakém rozumném programu, který by běžel třeba celé jedno století. Dejme tomu pomalé odpařování vody nebo pomalé odtávaní ledovců. Území by se pomalu připravovala, kolem Araratu, jak o tom mluví Bible. Mezitím by se přesvědčila spousta lidí. Chyběla nám pokora. Splnění nadějí se nedožijeme.“

Pozvedl své ženě hlavu, aby jí mohl dát napít. Znovu lapala po dechu.

Trpěla bronchitidou, už když jsme pracovali v laboratořích.

„Začal byste znovu, Julie?“

Podíval se na Ann svým vyhaslým pohledem:

„Sám jsem si tuhle otázku často kladl. Neumím na ni odpovědět. Možná až za čas, až se přiblíží okamžik smrti.“

„Myslíte si, že je možné odstranit ledovce, nechat zářit Slunce?“

„Jednoho dne k tomu dojde. Možná za tři století. Dochází ke klouzání vrstev. Vytvářejí teď jakoby vejčitý mrak, zatímco před sto lety, podle pozorování našich odvážných spolupracovníků, kteří se tím nikde nechlubili, byl mrak víc kulatý. „

Greog přišel blíž:

„Nejdřív bychom museli zničit železniční společnost. Se vzducholodí jí dáme pořádnou ránu. Heliový filtr je opravdovou revolucí. Pak bychom přešli na stroje ještě daleko těžší než vzduch. A později... Osvobodíme člověka od kolejí... No a pak budou už chtít všichni, aby ledovce roztály a vrátilo se slunce.“

Vzájemné sdělování myšlenek a výsledků bylo pro ně vždycky na prvním místě, vlastně i teď, když je od smrti dělilo pár hodin.

„Zkracujeme si zbývající čas. Každé slovo nás stojí pěkné množství kyslíku,“ řekl Julius.

„Mohli ‚bychom říkat jenom každé druhé...,“ zažertoval Greog.

Ann Subaová se vrátila ke stolu a zírala do seznamu. Nebylo v něm nic. Vůbec nic.

„Což do Jelly nacpat všechny naše zásoby? Sušené maso nebo uzené ryby a tak…“

„A doufat, ‚že se udáví?“ zeptal se Greog.

„Anebo alkohol. Opít ji. Rozveselit, ať si zaskotačí na svých zatracených tisíci nožkách.“

Ma otevřela oči. Julius cítil, jak se mu pod dlaní chvějí její řasy. Sklonil se k ní:

„Slyšíš mě?“

Ma něco řekla. Rozuměl slovu „směje“ a pokýval hlavou: „Greog se směje.“

Ale víčka se pod dlaní třepotala podivným způsobem. Ještě víc se naklonil.

„Potřebuješ něco?“

Znovu zašeptala něco o smíchu.

„Nerozumím ti, co chceš říct.“

Vtom se zděsil, zdálo se mu, že z úst ženy, ke kterým tiskl ucho, vycházejí bublinky.

„Baktérie... Baktérie...“ V stříkněte baktérie...“

Údivem zkoprněl a pak tiše přivolal Ann Subaovou:

„Pověz, máme tady ve vagóně formace baktérií?“

„Ano. Proč?“

KAPITOLA V.

„Zase odjedeš...“ řekl Jdrien, když se vraceli ze školy, kam pro něj otec zašel.

„Proč to říkáš?“

„Vím to. Pojedeš pryč. Nezůstaneš se mnou.“

Pak se do něj dítě telepaticky pustilo. Vědělo, že otec odmítá jeho božský původ.

„To je fakt,“ přiznal Lien, „dělá mi potíže uvěřit, že jsi nadpřirozeného původu. Nevěřím, že někde nad námi je nějaký záhadný tvor.“

„Prostě nevěříš, že mám výjimečné nadání, to je všechno,“ odsekl Jdrien. „Nemáš rád, když si v tobě čtu, když mohu

ovládat předměty, elektrické obvody, stroje. Nechceš připustit, že by se mi mohla líbit Yeuze a že opravdu sním o tom, že se s ní jednou vyspím... Vadím ti... Chtěl bys jenom roztomilého hloupého chlapečka, který ti skočí do náruče a zahrne tě sladkými pusinkami.“

Lien Rag se začal smát. Ale dítě mělo částečně pravdu.

„Promrháváš život hledáním, proč mě pokládají za mesiáše. Je to tak? Nikdy si na to nezvykneš, chtěl bys prostě dokázat, že jsem jen malý podvodník?“

„Ne, tak to není.“

„Našel jsi mezi našimi předky ženu, která měla telepatické schopnosti... Nějakou Ragus.“

„To sis ve mně vyčetl?“

„Jistě. Ale je tam ještě něco jiného. Našel jsi jméno Ragus na Zrzavcích... Ne, vlastně na těch bájných bytostech...“

„Vlkodlacích. Oni existují. Jsou to oběti genetického přehmatu...“

„Ale proč mají na sobě vytetované tvoje jméno?“

„Myslím, že z jeho odvozeniny vzniklo Ragus, jeden z mých předků se tak jmenoval...“

„Takže máme společný původ?“

„Nevím. „

„Takže moje,vlohy pocházejí od tebe a ne od mámy?“ „To nemohu potvrdit.“

Otáčeli se za nimi. Věděli, kdo jsou. Dítě sice přijali mezi sebe, ale bez valného nadšení. I když byl mesiášem Zrzavých, byl pořád jen špinavým míšenečkem obrostlým srstí. Obluda. Dávali mu to ve škole, kam chodili děti policistů a vojáků, pěkně pocítit.

„Leouan je u Kida?“

„Brzy ji uvidíš.“

„Kdy začneš balit?“

Lien Rag se zašklebil:

„Opravdu chceš, abych odjel?“

„Stejně to uděláš.“

Kráčeli mlčky a Lien se domníval, že se Jdrien už nepokouší číst v jeho mozku. Šli směrem k vlaku, kde byly kanceláře kulturního centra a Yeuzina kupé.

„Máš zprávy od toho svého druhého syna?“

„Mého druhého... Aha! Ta stará hloupá historie... Nevěřím, že je na ní něco pravdy.“

„Když jsme byli v Amertume Station, nějaký Zeth přinesl dopis s fotografiemi. Bylo na nich dítě jménem Liensun. Jeho matka byla krásná?“

„Je trapné o tom teď mluvit.“

Vešli do apartmá a on přichystal Jdrienovi sušenky a čaj. Sobě otevřel láhev piva.

„Jdu do svého kupé.“

„Dnes večer jdeme s matkou pryč. K vrchnímu výhybkáři“.

„Nesnáším večírky a tyhle lidi.“

Lien Rag přitakal.

„Jestli si myslíš, že mě to baví...“

O něco později zavolal Kid, aby ho přivítal a zeptal se ho na pár věcí kolem výzkumu.

„Viadukt pokračuje mílovými kroky, ale budeme potřebovat ještě několik let, než dosáhneme amerického pevninského ledovce na březích bývalého Peru.“

„Oblouky jsou odolné?“

„Testujeme je pomocí těžkých konvojů a nezjistili jsme zatím žádnou závadu.“

Yeuze vtrhla dovnitř jako vichr, měla zpoždění:

„Stihnu se jen vysprchovat a převléknout. Nesnáším, když na mě někdo čeká.“

Lien Rag trpělivě čekal v křesle, když se mu zničehonic vybavila tvář mladičké dívky. Moc dobře si na ni vzpomínal, i na to, co dělala u Železářů v Bones Company. Ale nepamatoval si její.jméno.

KAPITOLA VI.

Lien Rag nakonec nelitoval, že šel na večírek k vrchnímu výhybkáři. Myslel, že tam pojde nudou, a1e Yeuze mu představila spisovatele R. Měl v salónních vagonech guvernéra Lichtena svou vlastní společnost, v ruce třímal sklenici modravého alkoholu.

„Slíbili mil že přijdete,“ řekl bez okolků, když mu glaciolog stiskl ruku. „Máme si co povídat.“

„Vaše romány jsem ještě nečetl... Ani nevidět, vaši divadelní hru.“

„Právě ji zkouší. Měli jsme hrozne potíže s kulisami.“

Vysvětloval mu, jak bylo těžké vytvořit iluzi prosluněné krajiny před Velkou Panikou.

„Potřebujeme ještě řeku. Řeku, která vypadá, že teče. „Jenomže, co naši současníci vědí o nějaké řece? Viděli ji v televizi, ve starých filmech z dávných dob, ale tyhle obrázky jim vždycky podsouvají jako výplod choré fantazie. Pro ně teče jenom voda z vodovodu, anebo občas voda v zavlažovacím kanálu ve skleníku.“

Sedli si spolu stranou. Nafoukaní výhybkáři, vyfintění v černé a stříbrné livreji, jim nevěnoval víc než pár pohrdavých pohledů. Yeuze vášnivě diskutovala se zástupci administrativy:

„Měl jste přístup k D. I. D. ?“ zeptal se Lien Rag.

R. se usmál.

„Ke knihovně jedněch Bývalých novin ve městě, co se jmenovalo Berlín. Doly na Intelektuální Dokumentaci jsou

ve Společnosti, jako je Transevropská, přísně střeženy Vojenskou Bezpečností.“

„Stejně jako všude jinde.“

„Měl jsem štěstí. Jeden gangster mi prodal mikrofilmy. Myslel si, že to je neosvícený film. Pomocí vlastnoručně sestrojené čtečky jsem získal zvětšený obraz vzorku - našel jsem tam celou sbírku německých novin. Vlastně za víc jak padesát let. Těsně před Velkou Panikou, to znamená od roku 2000 asi do 2052. Chybělo jen pár ročníků. Ten člověk pracoval v Dolech na Intelektuální Dokumentaci několik měsíců, ale svou práci moc rád neměl. Měl radši Diversifikované Ekonomické Doly. Mohl proto se vzácnými předměty obchodovat. „

„Co se s těmi mikrofilmy stalo?“

„Yeuze vám to neřekla? Panameričané u mě udělali šťáru.

Všechno spálili a mě zavřeli do vězení. Měl jsem štěstí, že se mi podařilo utéct.“

Lien Rag se snažil potlačit svoje zklamání. Do jaké míry se dalo tomuhle chlápkovi věřit? Ve svých románech mohl vykládat cokoliv a rovněž tak tvrdit, že dokumentace zmizela.

„Ale mám vynikající paměť.“

„A ta vesmírná loď, Terra... četl jste o ní něco?“

R. se tiše usmál:

„Něco? Přečetl jsem o ní stovky článků.“

„Měla doletět k souhvězdí jménem Hadonoš?“

„Přesněji na Alfu, v jasně určené sluneční soustavě. Ale Terra mohla velmi rychle pendlovat mezi naší planetou a Alfou. „

„Rychle?“

„Za necelý rok.“

Lien mlčel. Čas od času se napil parfémované vodky. „Jste skeptický?“

„Našli nový pohonný systém?“

„Technologii, která využívala světelné energie a podle potřeby ji ještě znásobovala. Terru zkonstruovali jako orbitální stanici mezi Měsícem a Zemí. Byla z úplně nových materiálů. Ale to není to nejdůležitější, na co jsem přišel...“

„Deník rodiny z okolí Nizzy?“

„Yeuze vám o tom řekla? Den po dni vyprávěný příběh o ochlazování kraje, o příchodu ledovců, masovém odchodu obyvatelstva, které se hrnulo do Středomoří, protože si myslelo, že tak nízko ledovce nikdy nesestoupí. Ti chudáci pochopili svůj omyl, až když se údolí na sever od jejich domů začala plnit ledem. Každý den průměrně o centimetr. Tři ,a půl metru za rok.“

Lien Rag odešel pro další dvě sklenice a Yeuze toho využila, aby s ním prohodila pár slov:

„Copak tam kujete za pikle? Lichten neví, co si o tom má myslet. Určitě o tom podá zprávu Kidovi.“

„Myslíš si, že R. nelže?“

„On tu svoji opovážlivost už draze zaplatil,“ opáčila. „Nepochybuj o tom, co říká.“

„Tvrdí, že Terra pendlovala mezi planetou Alfa a naší Zemí. Umím si něco takového jenom těžko představit. Za necelý rok. A tahle loď mohla přepravit kvanta lidí... Vlastně to byl takový druhý Měsíc, když kroužil na oběžné dráze. Musel svým pohybem vyvolávat zjevné fyzikální úkazy. Například zesilovat příliv či naopak odliv. Nemám v téhle oblasti žádné velké znalosti, ale vím, že Měsíc v té době ovlivňoval pohyb moří. Naše mořská kra má štěstí, že už něco takového neexistuje. Hladina zůstává přibližně na stejné úrovni. „

„Mám ráda tvůj humor,“ řekla úsečně. „Kdyby se Měsíci nic nestalo, tak bychom tu přece měli slunce, ne?“

Vrátil se k R., který uchopil sklenici s dětskou překotností. Zdálo se, že statečně upíjí, až se mu oči stále více propadaly do stran a plnily se slzami.

„Tihle lidé dlouho spoléhali na muže z Alfy, že je zachrání. A říká se, že skutečně přiletěli.“

„To se podívejme“ řekl Lien.“ Ale loď při své velikosti nemohla přece přistát na naší planetě... Kroužila tedy opodál?“

„Samozřejmě. Ale měla k dispozici menší moduly, které zajišťovaly s naší planetou spojení.“

Znovu se rozhostilo tíživé ticho. Liena Raga vyprávění R. dvakrát moc nepřesvědčilo o jeho autentičnosti. Aniž by si to třeba sám uvědomoval, mohla představivost romanopisce nahrazovat chybějící dokumenty a dlouhodobě pak způsobit, že sám považoval za autentická ta fakta, která si před tím sám vymyslel.

„Patřil jste k Obnovitelům slunce?“

„Než mě zatkli a odsoudili na smrt, byl jsem členem jedné skupiny Obnovitelů.“

„Čarodějnické?“

„Ano. Tedy oni vlastně věřili na magii, na převtělování, tajné obřady, které měly Slunce oživit. Samozřejmě, že jim chyběla vědecká přesnost a také vědecké poznatky. Pro většinu z nich bylo Slunce posvátnou věcí. Měli knihy, filmy, fotografie, ale považovali je hlavně za kultovní předměty. Kniha o kosmologii se pro tyhle lidi stala magickou knihou. Nakonec nás zatkli, protože tu scházela elementární opatrnost, jako u všech fanatiků. Pochopitelně obraceli kdekoho na svou víru, snažili se přesvědčit na schůzích co nejvíc lidí. Proto čím dál častěji vystupovali veřejně. Někteří členové propadli i chamtivosti... Potřebovali jsme peníze a jakmile se začaly sypat, někteří z Obnovitelů toho bohatě využili. Všechno ukončila tajná policie Lady Diany. Mučili nás, abychom řekli všechno, co víme.“

„Podařilo se vám uniknout?“

„Při jednom převozu. Schoval jsem se ve vlaku na odpadky. Nikdo by mě tam nešel hledat. Aby tam člověk vydržel, potřeboval zvířecí odolnost... Ale já chtěl uniknout smrti. Tady už se dostávám do podrobností, ale pak jsem prostě potkal Obnovitele vědecké, vlastně se tak jen nazývali, protože, se v jednom skleníku pokoušeli postavit jakousi repliku světa před Velkou Panikou. S figurkami lidí, s idylickou krajinou... Prostě takové sny. Domnívali se, že se jim

díky téhle miniaturizaci podaří najít prostředek, jak vzkřísit Slunce.“

„Ale pokud se jedná o ty lidi z Nizzy, jaký z toho máte pocit? Opravdu věřili, že je přiletí zachránit před útokem ledovců?“

„Věřili, nic jiného jim nezbývalo... A rádio, které vysílalo více méně na všech ještě fungujících stanicích, hlásilo přece o návratu lidí z vesmíru.“

„Tak trochu nové náboženství, ne?“

„Ano, spasitel byl vlastně nahrazen zástupem astronautů...

Ale na legendách je vždycky kus pravdy. Nevěříte.?“ „Možná. „

R. pohlížel na dno svojí skleničky s jistou melancholií, kterou chtěl Lien zaplašit vybídnutím k další rundě. .

„Ne, děkuji, už mám dost. Omlouvám se, jestli vypadám nepřesvědčivě. Často jsem si myslel, že mám ještě hromadu informací ukrytých hluboko v sobě a že bych možná potřeboval projít nějakou dobrou psychoanalýzou, anebo se vypovídat v hypnóze či pod vlivem drog a nechat si to nahrát. Prostě jednou provždy ten svůj pytel vysypat a pokusit se věci roztřídit. Je dost jisté, že mě zpracovali a ovlivnili šarlatáni, co si říkali Obnovitelé. A i druhá skupina, miniaturisti, kteří ve skleníku postavili Zemi, jež nikdy neexistovala. Měli tam plno nepřesností, zeměpisných i historických... Rád bych oddělil pravdu od představ.“

Bylo to poprvé, co Liena Raga dojala upřímnost R. „Bude to vysilující práce. Riskujete, že z toho vyjdete s psychickými obtížemi.“

„Prohlédl jsem si mikrofiše a pročetl deník, který zachycuje události po řadu let. Ta rodina z Nizzy popsala stohy sešitů... Všechno mi to splývá. Zhltal jsem to a myslel si, že můj život má jen vymezený čas, že nestihnu všechny dokumenty utřídit ani podrobně prostudovat. Pořád jsem věřil, že stačí pouhá četba, abych si všechno uložil hluboko do paměti. Člověk využívá jen menší část svých vzpomínek, někde v nás bezpochyby dřímají miliardy údajů.“

Večírek se chýlil ke konci. „Ještě se uvidíme,“ řekl Lien. „Potřebuji se vás zeptat na některé věci podrobněji, až si sám utřídím svoje poznámky. A propos, o Zrzavých v D. I. D. anebo těch soukromých denících nic nebylo?“

„Nic,“ řekl R., „vůbec nic.“

KAPITOLA VII.

Greogse bušil do hlavy oběma pěstmi. Jak to, že ho to nenapadlo dřív? Měli v rukou zbraň, schopnou zaútočit na Jelly a dokonce ji i donutit k útěku.

Ma Kerová mluvila z polovičního komatu, aniž si uvědomovala, že jí manžel klade otázky. Ma se vyznala v biologii a biotechnice. Měla na starost kolonie baktérií, které pro ně vyráběly nepropustný materiál, z něhož pak mohli vyrobit vzducholoď.

„Měla jsem baktérie na seznamu, ale vůbec nechápu, jak... Musíme je přimět, aby vyráběly amylázu, kterou Jelly nebude snášet. Samotné baktérie neuškodí.“

Byla to Ann, která teď přišla s nápadem.

„Můžeme baktérie krmit tetracyklinem, získaným syntézou. Pokud změníme geny, budou antibiotikum, které jejich organismus začne vyrábět, ze sebe vypuzovat.“

„Na to padne spousta dnů,“ řekl Julius.

„Myslím, že ne tak moc.“

Ann sáhla do kabely a vytáhla skalpel.

„A teď hodím lišku do kurníku... Jinak řečeno, odříznu jednu panožku a strčím ji do kolonie. Panožka začne pohlcovat naše saprofytní baktérie, to znamená nepatogenní čili pro živou hmotu neškodné, jak chcete.“

„Tahle mrcha je všechny sežere dřív, než budou mít vůbec čas zareagovat.“

„Bezpochyby.“

„Zbytečně obětuješ celou kolonii.“

„Už nemáme co ztratit. Za tu dobu se pokusím pozměnit jinou část baktérií pomocí tetracyklinu. Jen tu část, která donutí panožku, aby si dala pozor, prostě zaútočila v jiné oblasti. Doufám, že od té chvíle budou naše baktérie schopny sebeobrany a začnou produkovat enzym na bázi syntézy zmíněného antibiotika.“

„To je ovšem sázka do loterie,“ špitl Julius. „Něco podobného jako čekat, až kreveta napočítá do tří.“

„Ale naše baktérie se hbitě stanou patogenními.“

„Za jak dlouho?“

„Nemám ponětí, ale za pokus to stojí,“ řekla Ann. „Proč by byla jinak Ma tak posedlá nějakými koloniemi baktérií. I když je chudák napůl v pánu, pořád se snaží najít způsob, jak lépe dýchat. Je to obdivuhodná badatelka, to všichni víme. Mozek pořád zpracovává jednu utkvělou myšlenku...“

„Odkysličený mozek,“ pravil Greog šeptem.

Julius to zaslechl a pohlédl své ženě, do obličeje. Greog měl pravdu. Bez kyslíku mohl mít mozek skutečně problémy, přinejmenším se ubírat jenom jedním směrem, což ho svou nepatrnou spotřebou energie tolik nevyčerpávalo.

„Každopádně nic neriskujeme“ řekla mladá žena.

Stála uprostřed kupé a přemýšlela.

„Potřebujeme nitkovitou panožku. Tu z velké hmoty nevyříznu. Uděláme proto skulinu a počkáme, až améba vyšle jedno ze svých průzkumných vláken.“

„Domníváš se, že přežije déle, pokud bude dlouhá?“ „Mám ten dojem.“

„Může se začít dělit.“

„Jelly ne, tvoří jeden celek. Jinak by se nám tu už dávno vylíhly malé Jellynky.“

„Takže tvoje ušmiknutá panožka vzápětí zahyne.“ Podívala se na manžela a pokývala hlavou:

„Přesně tak. Proto ponecháme jedno vlákno, které začne okamžitě hltat saprofytní baktérie, takže bude čas, aby zbytek pochopil, že se může pomocí tetracyklinu bránit. Musíme dát kolonii na místo, kde uděláme otvor."

Greog začal nožem dlabat do příčky. Pracoval opatrně. Nepřicházelo v úvahu amébu poranit a vnuknout jí tak nedůvěru.

Otvor měl průměr asi velikosti prstu. Domnívali se, že obluda nezareaguje okamžitě, ale už v následující vteřině po vzniknutí otvoru se začala vytvářet bělavá bublina. Pak Jelly vklouzla dovnitř v podobě kaučukovité liány.

„To je odporné," řekla Ann. „Obscénní. Jeden by řekl, že sem strká svůj úd nějaký exhibicionista."

Nervózně se rozesmáli. Panožka dorazila ke kolonii baktérií, umístěné v dlouhé umělohmotné krabici.

„Tak a je to, zrovna se dala do jídla," řekla Ann.

Dala se do práce na izolované části přístroje. Potřebovala získat velmi slabý roztok antibiotika, který by baktérie nezničil, ale naopak chránil.

Manžel jí přistavil elektronický mikroskop.

„Máme k dispozici minimum energie," řekl. „Jestliže budeš pracovat na genech, musíme v kupé zhasnout."

„Tak daleko ještě nejsem."

Zdánlivě se nic nezměnilo. Chapadlo teď vypadalo jako tlustý elektrický drát, který napájí podivnou plastikovou krabičku.

Julius se sklonil ke své ženě a tichounce jí šeptal do ucha, co se právě kolem děje. Nevěděl, jestli vůbec slyšela jeho hlas a zda tím pádem vůbec porozuměla smyslu slov. Zase špatně dýchala a těžce lapala po dechu, což vyvolávalo nervózní atmosféru.

Po hodině světlo zhaslo a mladá žena se pokusila vstříknout roztok do baktérií, které byly vidět jen pod elektronickým mikroskopem. Dokonalý model, ale asi nebude postačující, pomyslel si Julius Ker. Špička jehly byla snad desetkrát silnější než jedna baktérie. Ale ona řešení určitě najde. Důvěřoval jí. Nepochybovalo jejích schopnostech, ale o reakci baktérií. Pochopí dostatečně rychle, že je tahle látka ochrání před fagocytózou? Neměl dost znalostí, aby tomu uvěřil.

Jediná naděje byla, že bakteriální vrstvy již prodělaly mutaci. Byly na konci řady vybrané pro rychlý vývojový růst a změny. Zdomácněly již před víc jak stoletím, kdy se převzaly výzkumy, prováděné před zaledněním. Mikroorganismy odváděly velmi dobrou práci, produkovaly látky pro člověka nezbytné. Cukry, alkoholy, pryskyřice, prostředky schopné likvidovat odpady, zdokonalovat energetické zdroje a podobně.

Ann a Greog už pracovali víc jak tři hodiny, skláněli se jeden po druhém nad mikroskopem. Proud dodávaný bateriemi slábl, ale pro přístroj to zatím stačilo.

Julius pospával, dokud se opět nevrátilo světlo. Lépe řečeno záře, kterou zaregistroval.

Teď už nezbývá než čekat. Vůči takovéhle žravosti třeba saprofyty napadne zareagovat, jak potřebujeme. Jakmile vytvoří dostatečné množství tetracyklinu, nastříkáme ho do Jelly.

KAPITOLA VIII

Byli sami dva v rychlém v pohodlném lokocaru, který směřoval k budoucímu největšímu viaduktu světa. Kid řídil stroj a když se před nimi objevila stavba klenoucí se jako luk, zastavil. Mlčky hleděli na bezmála čtvrt kilometru dlouhý dvěstěmetrový klenutý oblouk, který se občas vypínal až čtyřicet metrů nad mořský ledovec.

„Je tu nerovný terén," řekl Kid.

„Všiml jsem si, že každých deset kilometrů jsou rozestavěné odbočky..."

„Tak, tak," řekl Kid, jenž byl u vytržení. „Viadukt nebude jenom velkou tepnou směrem k Panamerické, ale i páteří, od které povedou napravo a nalevo další sítě, na jih i na sever.

Později vytvoříme celý shluk viaduktů, které křížem krážem pokryjí ledovec. Nebude to síť jako ty ostatní. Stovky a tisíce lidí, miliony, budou na viaduktech žít. Vytvoříme dvojité i trojité oblouky pro stanice s padesáti tisíci obyvateli. Přilákáme k nám obyvatelstvo, které je jinde utlačováno. Nabídneme jim naše zařízení a výhody. Všechno poplyne z mořského ledovce nad oceánem. Založíme chovy tuleňů a velryb místo toho abychom je živelně lovili. Společnosti budou konečně obchodovat a přes viadukty poteče čtyřicet procent transakcí."

„Ale kdo z nás dvou se toho dožije, Kide? Aspoň padesát let potrvá, než se uskuteční zlomek vašich plánů. Tři století trvalo, než se planeta pokryla soustavou železničních sítí..."

„Peníze tečou, Liene. Každým dnem se nám daří prosperovat zase o něco lépe. Za dolar už je čtyři sta padesát kalorií. Celou produkci se daří vyvážet. Obrovskou rychlostí se vzdalujeme té strašné válce."

„Kromě Kaempolisu."

„Teď nechme tohle město stranou."

„Je vyřazeno z ekonomického boomu, obyvatelé jsou nešťastní, ztrácejí trpělivost. Jednoho dne se vzbouří. Měl bys je nechat z těch trosek svobodně odejít, Kide."

„Aby šli šířit jinam ty svoje nemravnosti? Bylo to oplzlé, zvrácené doupě. Zasloužilo si trest."

Lokocar se pomalu rozjel. Brzy dojedou k hlavnímu staveništi.

„Kide, nejste Bůh."

„Vím. Ale Kaempolis bylo vždycky původcem nejrůznějších konfliktů. Kupříkladu převrat gildy harpunářů. Kolaborovali s Panameričany, místo aby se bránili jako jiné stanice. Já, Liene Ragu, na nic nezapomínám. Chtěl jsem tuhle stanici dokonce rozmetat do všech světových stran, zapřáhnout jednotlivé části za silné lokomotivy a odeslat je ke všem čertům.

„Prostě město deportovat, jako v ostatních Společnostech."

„No a co? Jestli se tím zachrání to ostatní?"

Viadukt se před jejich zraky táhl k horizontu. Byl tak rovný, že už nebylo vidět oblouky, ale horní plochu, kde pro začátek položí alespoň třicítku tratí.

„Sto kilometrů bez jediného zádrhele. Máme fantastický tým, který pracuje opravdu skvěle."

„Mořská kra pracuje, Kide. Moc dlouho tahle magistrála nevydrží. „

„Vím, co máš na mysli. Stoupá průměrná teplota... Už několik dnů hlásí mínus čtyřiačtyřicet. Ze začátku jsem si myslel, že se nás Lady Diana snaží balamutit, abychom začali s pronásledováním Obnovitelů slunce. Ale oteplování potvrdily i naše vlastní výzkumy. Každých šest měsíců se teplota zvýší o jeden stupeň. Takže za pětadvacet let budeme na nule. Vím, že mořská kra zmizí a že k zachování viaduktu bude potřeba obrovských energetických výdajů na chlazení pilířů."

V každém pilíři byla kapilární síť, kudy proudil mrazicí plyn, udržující příslušnou tuhost.

„Technologie je ostatně všemi vysoce ceněna a naše továrna vyrábějící kapilární sítě dobře prosperuje. Určitě dostanete poplatky za licenci. Několik milionů kalorií, mám ten dojem. „

„A co Obnovitelé... Byli to ti samí, které viděli odlétat ve vzducholodi ?"

Kid zapojil automatické řízení. Lien Rag pohlédl na tachometr, který ukazoval víc jak dvě stě za hodinu. Před léty, když měl Kid tu neuvěřitelnou odvahu pustit se na průzkum přes sto let opuštěné sítě, málem nechal na palubě starého parního vozu svůj život.

„Viděl jste fotografie? Šílenci."

„Ne," řekl Lien Rag. „Průkopníci."

„Nerouhejte se" řekl Kid s podivným úsměvem, který Liena Raga zmátl. „Není jiné spásné cesty. Náhlé oteplení by zničilo devadesát procent populace."

„K oteplení stejně dojde a tempo se může v příštích měsících začít zrychlovat."

„Možná že v tom Obnovitelé mohou mít prsty. Což by vysvětlovalo i tu vzducholoď... Ale jak získávají pohonné hmoty?.. Olej z tučňáků. Měli základnu poblíž kolonie tučňáků... Nejdřív letěli na sever.. Od té doby po nich není ani stopy... „

Za půl hodiny před sebou spatřili staveniště. Byla to fantastická podívaná v takhle nebezpečné samotě.

Přímo pod nimi si to právě namířily mezi dva oblouky velryby. Obrovské hejno. Vodní pára se zvedala až nahoru ke kolejím. . ..

„Proplouvají tudy miliony ročně. Plavební kanál. Oteplování mořské kry."

Plavební kanál se táhl do ztracena, od severu k jihu.

„Měří dobrých tisíc kilometrů. Museli jsme to vzít v úvahu. Pilíře spočívají na ledových ostrovech. Samozřejmě chlazených. Museli jsme vymyslet odpérování" železničního svršku, protože občas jsou tu silné vibrace. Vezměte si, že proplutí hejna tamhle dole vyvolává odchylku několika desítek centimetrů, ale mohou to být až dva metry. Zdokonalujeme systém, který udrží koleje v jedné rovině. Pneumatický. Ukážu vám plány."

Staveniště už bylo na dosah, s pontony, plovoucími jeřáby, oblouky.

„Jednou využijeme teplotního rozdílu mezi hladinou a dnem oceánu, abychom uvedli do chodu mrazicí čerpadla. Momentálně tu máme centrály na velrybí olej."

„Kolik tun oleje takový viadukt spotřebuje? Milióny? Celou produkci Společnosti? To povede k vyhubení kytovců i tuleňů"

„Za dvacet let budeme mít určitě jiné řešení. Nemůžeme se zastavit na polovině cesty"

Přibrzdil lokocar.

„Bude se tudy jezdit pětisetkilometrovou rychlostí. K Panamerické se dostaneme za necelý den."

Otočil se k Lienu Ragovi:

„Váš přítel Harl Mern zmizel před dvěma lety v Arnertume Station... Myslím, že vím, kde ho najít. Nechám to vyšetřit. Je to přece etnolog specializovaný na Zrzavce?"

KAPITOLA IX.

Za celý svůj život necítila Jaël takovou opuštěnost. Území Železářů bylo více méně všude protkáno kolejemi s mnoha obytnými a staničními vlaky. Vždycky tam bylo plno lidí, plno ruchu, i když vládly drsné mravy.

Tady na mořském ledovci bylo tíživé ticho. Nenáviděla kru. Klan Železářů sídlil na pevninském ledovci, na někdejším pobřeží východní Asie. Tady všichni věděli, že mají pod sebou nejstrašnější ze všech oceánů. Všude se vyprávěly pochmurné historky o železničních sítích, které se zničehonic propadly i s konvoji a tisíce lidí skončily v děsivém mořském hrobu.

Zaznával tu křik protivných tučňáků, kteří se nebáli ani mrazu, ani krys. Krysy byly sice všude, ale tady nejvíc. Musela je odhánět železnou tyčí, aby se nedostaly do kuchyně. Bála se o nevlastního bratra. Neměla ráda, když si hrál na mořské kře poblíž vlaku.

Šestice chlapů rekonstruovala dlouhý úsek tratě. Nečekali, že narazí na tak velké chybějící kusy a večer se tvářili otráveně. Plošiňáky naložené kolejemi, zapřažené před lokomotivou, se začínaly vyprazdňovat, a to ještě po téhle jednokolejce neujeli ani čtvrtinu cesty.

„Liensune, nastup si!"

Když ho viděla, jak kráčí po namodralém ledě, měla z toho závrať. Raději pod nohama cítila dřevěnou podlahu ve vlaku. Vyprávěli jí, že led je mnohde tak průhledný, až je vidět hladina oceánu a dokonce i velké ryby. A že velryby se čas od času vynoří a roztříští ledovou vrstvu. Pořád čekala, že to nějaká z nich udělá přímo pod vlakem anebo pod nohama jejího bratříčka.

Dala mu koláč a teplé mléko.

„Buď tu se mnou.“

„Jsou tam lidi.“

„Kde máš jaké lidi? Něco se ti zdálo. Jsou tam jenom, chlapi, co pokládají koleje.“

„Jsou tam lidi, co si myslí, že umřou.“

Pořád jí vyprávěl podobné historky. Nezvykla si na to. Ani na pátrání v její hlavě, kde jí kradl nejtajnější myšlenky. Mohl se tak dozvědět, co kdysi provedla, aby se jejich matka Sunny mohla nechat oplodnit Lienem Ragem. Pořád se nad tím nepřestávala červenat.

„Jsou už takoví.“

Ukázal čtyři prsty. Jinak počítat neuměl.

„Mlč, už jdou.“

Vešli a chtěli svačinu. Rychle uvařila silný čaj a udělala obložené chleby. Chléb sama pekla, z čehož byli chlapi u vytržení.

„Budeme muset do Tusk Station, jestli už dorazily dodávky dalších kolejí“ řekl Kroual. „Na samohybu. Může táhnout čtyři další naložené plošiňáky. Budeme losovat. Tři zůstanou, tři pojedou. Pro nikoho to nebude žádná sranda.“

Když dojedli, vrátili se k práci, i když už byla tma. Svítili si reflektory. Jaël věděla, že se před desátou nevrátí. Ráno začínali v pět. Byli tak unavení, že už se jí týden žádný z nich nedotkl. Přála si, aby jim práce trvala celou věčnost.

Toho večera se však stalo něcp strašného. Jednoho z lovců, který poodešel od tratě, dostihla Jellyinina chapadla a když ho jeho kamarádi našli, byl už mrtvý a částečně vysátý. Museli kolem rozprášit minerální olej, aby se panožky stáhly. . ~

Ostatky zahrabali pod mořskou kru a když si Jaël uvědomila, že tu muž zůstane takhle navěky, začala zvracet.

Vrátili se dřív a připraveného jídla se ani nedotkli. Přinesli láhve vodky a narazili sudy s pivem.

„Číhá... Mohli bychom tu udělat olejovou čáru, přes kterou by se nedostala.“

„V šesti už jsme toho měli plný zuby a co teprve v pěti!

A někoho nového sem těžko dostaneme...“ běsnil šéf.

Jaël drkotala zuby, když je poslouchala, proto šla radši uložit do postele Liensuna, který nepřestával mlít o lidech, co měli zemřít.

„Ale kde jsou?“

„Tam. „

Ukázal na jih. Nechtělo se jí poslouchat další historku, už z nich šílela. Stačilo, že jeden z mužů zemřel tak strašnou smrtí.

„Mlč. „

„Jelly je zabije.“

Vrátila se, aby pětici mužů nalila pití, a poslouchala, jak se baví o nějaké menší bývalé lovecké stanici, která měla ležet někde vpředu při trati.

„Mohli bychom z ní udělat mezisklad. Dojíždět sem pro koleje a zásoby.“

„Velitel stanice v Tusk je hroznej chamtivec. Musíme se pokusit srazit ceny dolů.“

„Než půjdeme spát, musíme rozprášit olej.“

Myslela si, že se v klidu vyspí, ale čtyři z nich jí zabušili postupně na dveře. Čtyři z pěti. Rozrušila je smrt kamaráda a taky se opili. Věděla, že dítě moc dobře tuší, co se děje na dolním lehátku, ale nechtěla, aby spalo v jiném kupé. Liensuna sice tolerovali, ale to bylo všechno. Nevěřila jim. Byli schopni ho jednoho dne v opilosti vyhodit z vlaku, anebo mu ublížit jinak.

Když konečně odtáhli, naslouchala dýchání dítěte. Jednoho dne najde Liena Raga a dítě mu předá. Bude vůbec rád? A co řekne, až ji uvidí? Třeba ji bude znovu chtít. Byla tak nádherně zamilovaná a něžná, když tam ležel svázán s rukama zkříženýma přes sebe. Ani ho moc nesvlékla, líbala ho na ústa, úplně jako by se měli milovat spolu. Rozepjala si tuniku, aby jí mohl svými rty polaskat naběhlé hroty ňader. Hladila ho na prsou, pak mu útlou rukou rozepnula pásek u kalhot a obnažila svalnaté břicho. Zmítal se v poutech, vyl jako zvíře. Byl tak vzrušený, že si ho málem vzala sama. Ale protože byla poslušná dcera, zavolala místo toho matku:

„Už můžeš, je připravený!“

Trhla sebou na lůžku, protože si uvědomila, že vykřikla slova nahlas. Dítě se nahoře probudilo a telepaticky ji zpovídalo. Uklidnila ho, že se jí zdál ošklivý sen, a dítě bez protestů opět ulehlo.

Celá zmatená se pořád vracela ke své vzpomínce. Vžívala se do představy, že se stala jeho ženou a on ji oplodnil. Liensun byl jejich synem a ona směla doufat, že se jeho otec vrátí.

Kvůli Mamá Sunny by se Lien Rag nikdy nevrátil. Její matka byla mrtvá a jí vůbec nepřipadalo bezbožné vzpomínat na ni jako na tlustou babu, se kterou by žádný chlap nevydržel. Že má syna, mu vzkázala přes Zetha, dokonce poslala i fotografie.

Kdyby ji tak prodali nějakým lidem, co by ji jednoho dne odvezli na jih, pomyslela si v polospánku.

KAPITOLA X.

Delegace Zrzavých byla ubytována za Titanpolisem, které se stalo novým hlavním městem Společnosti s patnácti skvěle zateplenými křišťálovými kopulemi z křemíkatého skla. Pět dalších kopulí se dostavovalo. Bylo to Kidovo vysněné ideální město. Chtěl, aby bylo elegantní, čisté, stylově vytříbené. Dopadlo to tak, že se v něm všichni příšerně nudili, protože tu žili jenom inženýři a technici. Ostatní intelektuálové radši seděli v troskách Kaempolisu.

Zrzaví měli svůj vlastní vlak a spolupracovali tu s početnou kolonií Lidí z Chladu, sídlící opodál. Na horizontu se v

bledém světle skomírajícího odpoledne rděla obrovská sopka.

„Harl Mern měl vždycky potíže s transevropskými úřady. Pořád ho hnala jeho posedlost zjistit původ vašeho národa," řekl Lien Rag Leouan a ostatním Zrzavým z delegace. „Naposledy se mu podařilo odjet z Transevropské před dvěma lety. Chtěl se k nám připojit. Uvízl na hranici s Amertume Station. Vypadá to, že ho unesli."

Lien Rag rozložil mapu Australasijské Federace. Pod tímto názvem byla sdružena myriáda malých i větších, více či méně organizovaných Společností. Byly tu Společnosti ve formě dělnických družstev i malé, ale kruté diktatury, i Společnosti řízené výhradně vegetariány a další, které se na druhém konci světa pro změnu věnovaly pirátství.

„Podle Kidových zpravodajských služeb by můj dávný přítel měl být tady."

Lien Rag zabodl prst do maličké, červeně vybarvené skvrny:

„Společnost Svatého Kříže. Je sice autonomní, ale de facto patří Neokatolíkům. Jsou to misionáři Vatikánu II., kteří usoudili, že by nebylo na škodu mít pro svoje šíření víry stabilní základnu. Často jsou vyháněni zpátky za hranice nebo jinak šikanováni. Před několika lety zahájili velkou akci, chtěli mezi sebou vybrat peníze a koupit jednu malou zbankrotovanou Společnost."

„Nic velkého to nebylo," podotkl jeden Zrzavec, který měl ve štábu na starost kameru.

„Nebylo. Taková enkláva. Sto čtverečních kilometrů, ale výhodně umístěná. Na důležité křižovatce několika železničních sítí. Stanice se jmenovala Big Cross, ale překřtili ji na Stanici Ježíše Krista."

„První boží muka?" zeptala se Leouan.

Tomu nerozuměl ani Lien Rag a ona pokrčila rameny:

„To není důležité. Dozvěděla jsem se z literatury, že existovaly křížové cesty s jednotlivými zastávkami. Třeba chtějí koupit další Společnosti a vytýčit novou cestu na Golgotu?"

„Proč ne?" řekl Lien. „Harl Merna už nejspíš dva roky drží v klášterním vlaku Společnosti, kde se připravují příští misionáři. Nejspíš se uvolil, že tu bude přednášet."

„Přednášet co? Vždyť Neokatolíci upírají Zrzavým právo na duši. Takže váš přítel nemůže hovořit na své oblíbené téma. „

„Může učit politickou psychologii. Jinak řečeno, umění, jak si dávat bacha v různých Společnostech, kam posílají svoje misionáře. Rok nejspíš vydržel trucovat. Pak už musel šílet po nějakém intelektuálním zaměstnání, a tak na to zcela jistě přistoupil. Celý rok v mnišské cele, v úzké kobce s mřížemi na oknech. V takových klášterech je život dost tvrdý. Vytápí se jen na čtrnáct stupňů a denní příděl je patnáctset kalorií. Ale býval dost nemocný, museli ho živit o něco lépe."

„Proč tam sedí dál?"

„Nikdo neví. Prý ho měli převézt do Vatikánu, ale vždycky z toho sešlo."

Leouan se sklonila nad mapou a prohlížela si miniaturní Společnost:

„Kdo Kida informoval?"

„Nějaký odpadlý misionář. Neokatolík, který sem do Společnosti přišel před půl rokem a rozhodl se oženit. Protože mu odmítali vydat pas, nabídl výměnou informace."

„Jak mohl vědět, že to Kida zajímá?"

„Harl Mern se prý na veřejnosti nijak netají tím, že ho v klášterním vlaku drží násilím a že jeho největším přáním je odjet k nám, aby mohl studovat život a původ Zrzavců. Zmínil se. o profesoru Ikarovi, který má stejný cíl a stará se o univerzitní středisko, zaměřené na výzkum Zrzavých."

„Možná je to past," řekl Lien Rag.

Mladá míšenka otočila hlavu k Lienu Ragovi, dlouze na něj pohlédla a pak se usmála:

„Máš chuť do ní šlápnout?"

„Hlavně mám chuť osvobodit Harl Merna. Pracoval na základních objevech o Zrzavcích, proto musel zmizet. Panuje názor, že to byla vlastně nejdřív Lady Diana se zabijáckou rodinou Tarphysovců z Australasijské, kteří chtěli, aby etnolog zmizel. Ale mezitím někteří zradili a taky se zvýšily odměny. Nakonec Harla Merna stáhli ze světa Neokatolíci, kteří možná měli dobré důvody k tomu, aby se báli odhalení, týkajícího se vašeho národa."

„Místo, jak vidno, leží na mořské kře bývalého Indického oceánu?"

„Ano. Je tu důležité železniční spojení mezi Afrikanií a Australasií a jiné sítě, vedoucí ze severu od Antarktidy nebo ze severovýchodu směrem k jihu Afrikanie. A to nepočítám nepřehlednou pavučinu místních tratí."

Máchnutím prstu vyznačil na mapě několik kruhů. „Tady je země nikoho, prakticky nepoužívané tratě. Můžete tu najít piráty, pašeráky, taky lovce tuleňů. A hlavně plachetnice na kolejích. Přepychové jachty stejně jako bídné kocábky. Kdyby měly jezdit na olej, měly by potíže. Ale větry, ty tady vanou pořád..."

Leouan se usadila v křesle a přimhouřenýma očima hleděla na svého přítele. Lien Rag už se určitě viděl na palubě oplachtěných korábů, které svištěly po kolejích nehlučně jako blesk.

„Pojedeš tam?"

Glaciolog sebou trhl:

„Pokusím se dát dohromady expedici."

„A co propast vlkodlaků, nahoře v Transevropské, ta tvoje strž ztracených tajemství?"

„Později."

Přistoupil k ní:

„Mám nazbyt pár milionů., Licenční poplatky za jednu technologii... „

„Postavíš si nádhernou jachtu na kolejích?" Pokýval hlavou.

Společně absolvovali nekonečnou jízdu na palubě kocábky jednoho pašeráka alkoholu. Byla shnilá a taktak že se udržela na kolejích; při každém závanu větru jí hrozilo rozpadnutí."

„A Lady Diana ví, kde je tvůj přítel Mern?“
„Nepodceňujte ji.“
„Ona ho nechává naživu?“
„Vypadá to, že ti klášterní mniši jsou pěkní čiperové. Dokonce chtěli našeho milého profesora otrávit.“
„A ty se s těmi mnišskými žoldáky pustíš do křížku? Úplně sám?“ .
„Sám určitě ne, řekl Lien.

KAPITOLA XI.

Julius zničehonic nechal svou ženu samotnou, slezl na zem a v pološeru tápal sem a tam. Baterie už nedodávaly praktický žádnou elektřinu. Hledal dlouho. Vzhledem k nadměrnému množství kysličníku uhličitého podřimovala Ann vsedě na lehátku a snažila se udržet pohled na panožce, která pořád trčela zastrčená mezi baktériemi.

Greog Suba ohmatával svůj heliový filtr a říkal si, že ho nejspíš poškodil, takže už nikdy nebude fungovat.

Julius konečně našel sekeru, kterou předtím odložil.

„Pozor,“ řekla Ann. „Nedělejte to... Počkejte až na konec celého pokusu.“

„Ma už nedýchá. Potřebuje vzduch.“

„Takhle se k němu nedostanete.“

„Můžu se prosekat tělem améby. Až ven, na vzduch.“ „Dobře víte, že vás sežere dřív, než se vám to podaří.“ Greog se mu, pokusil vytrhnout sekeru, ale stařec ,se usilovně bránil:

„Určitě se mi to podaří.“

„Vysrkne vás se vším všudy.“

„Třeba přijdu jen o ruku. Dokážu to, věřte mi.“

„Těžko. Vycucne všechno najednou, doplatíte na svou vlastní slabost, přestanete existovat.“

Ann se šla podívat na Ma. Dýchala slabě, ale pravidelně. Trochu vzduchu muselo do vagonu přece jen pronikat, jinak by to už, dávno měli za sebou. .

Julius se nakonec ztišil a začal únavou plakat.

„Celý život obětovat nesplnitelnému snu,“ řekl. „Mohli jsme být panamerickými vědeckými kapacitami, dostávat pocty a akcie Společnosti. měli bychom přepychový vlak se služebnictvem... A my se místo toho honili za tím prokletým Sluncem. Čtyřicet let života! A když mi bylo dopřáno ho nakonec na vteřinu uvidět, oslepl jsem.“

Kvůli neopatrnosti. Chtěl zaměřit na zářící hvězdu optický přístroj, který k tomu nebyl uzpůsoben.

„Přesto jsem pokračoval. Kdybychom jen mohli doletět vzducholodí o něco dál, najít tučňáčí kolonii, kam by ta hnusná améba nemohla.“

Přisedl si k Ann Subaové:

„Copak i vy chcete čtyřicet let pokračovat v tomhle šílenství, promrhat život, už tak těžký a plný odříkání...“

„No právě“ špitla.“Zas o tolik nepřicházíme, o trochu blahobytu, tepla, potravy, o pár bezvýznamných poct... Pod strupatým nebem, v mrazu někde na konci světa... Neobětovala bych život zalitý sluncem, mezi stromy, květinami, ptáky, ale tenhle... tenhle je ubohý a degradující.“

Pokýval hlavou:

„A přece je to život.“

„S Ma jsme si přísahaly, že se nikdy nenecháme pohřbít do ledu, nýbrž spálit. Aspoň jednou nám bude teplo, chechtaly jsme se... Ale chtěla bych...“

„Nezemřeme tady. Odmítám něco takového. V tomhle nuzném, starém, hnusném vagoně...“

„Obávám se, že ano.“

Pokusil se vstát, ale byl příliš slabý. Záchvat vzteku mu ubral síly.

„Nikdo se nedozví, že jsme dezertovali ze světa kolejí... Lovci tučňáků možná nikomu nic neřekli, aby neměli potíže... ”

„Chybělo jenom slunce.“

Tiše se usmál:

„To je ono. Chybělo jen slunce.“

Neviděl, jak Ann Subaové zaplály oči. Otevřela několikrát ústa, ale chvíli trvalo, než mohla ze staženého hrdla vypustit:

„Panožka... Panožka zmizela.“

KAPITOLA XII.

Profesor Lerys trávil většinu času na velrybářské stanici gildy harpunářů. Od převratu se tahle společnost reorganizovala do podoby družstva, nad nímž měla dohlížecí právo Železniční společnost.

Lien Rag našel vědce na jatkách. Na jeho příkaz byla velmi opatrně otevřena osmdesátitunová velryba. Právě ji bourali na kusy pomocí velkých ručních pil. Lerys měl na sobě řeznickou kombinézu, zbrocenou krví a vnitřnostmi. Čvachtal zrovna v narůžovělé kaši, když za ním přišel glaciolog. I Lien Rag měl na sobě speciální kombinézu.

„Ach! Jsem moc rád, že vás vidím. Slyšel jsem, že jste se vrátil. „

„Uvedl jste znovu do provozu ústav?“

„Byla to první věc, kterou jsem udělal i přes nedostatek místa a špatnou dosažitelnost některých spolupracovníků a ostatního personálu. Ale všechno se dostává do normálu.“

Výzkumný ústav velrybářský existoval od založení Společnosti Mořského ledovce. Kid dbal na to, aby dostával velké dotace. Výzkumy profesora Leryse umožnily lepší organizaci lovu a zužitkování veškerého masa a oleje.

„Kid mi vysvětlil, co hledáte. Nějaký systém, který by získával helium ze vzduchu."

„Pojďte se podívat."

Přešli ke zvláštním schránkám, v nichž byl tucet velkých průsvitných měchýřů o průměru jeden metr a spousta měchýřků daleko menších.

„Jsou plné helia. Když je vyndáte tady z těch přihrádek, vznesou se pomalu ke stropu. Podívejte."

Vzal jeden z nich mezi palec a ukazovák a pustil ho. Měchýřek se pomalu otáčel kolem své osy a stoupal. Chytil ho a uložil k ostatním.

„Helium mají velryby, pochopitelně i jinde. Jedině díky heliu se jejich nové pokolení přizpůsobilo mořské kře."

Lien Rag k tomu mohl podat svědectví. Vyprávět o lidech - Jonáších, kteří žili a cestovali ve velrybím těle, v úplné symbióze s těmito gigantickými zvířaty. Ale slíbil svým neobvyklým přátelům, že o všem pomlčí.

„Když jsem uviděl fotografie zepelínu, zašel jsem si na útes, odkud odletěli. Zjistil jsem, že získávají helium díky filtru, který převzali od velryb."

„Našel jste ho?"

„Orgány už byly ve špatném stavu.. Musel jsem koupit jinou velrybu a sám ji rozpitvat. Byla v ní támhleta nafialovělá hmota. Podle mojí hypotézy může mít taková velryba filtrů víc."

„Chcete si vyrábět helium?"

Lerys pokynul svým pomocníkům, aby zaujali jeho místo, a šel pod sprchu. Voda stékala v čůrcích po řeznické kombinéze. Lien Rag udělal totéž. Prošli komorou a svlékli ochranný oděv.

„Co s tím plynem budete dělat?"

„Nadlehčovat příliš těžké konvoje."

„A co Dohody z NY Station?"

„To je věc generálního ředitele téhle Společnosti. Politická záležitost."

Zapálil si cigaretu a přátelsky na Liena Raga pohlédl:

„Jste volnomyšlenkář, proto vám bez obalu řeknu, co si myslím: poprvé po třech stoletích lidé vzlétli. Nejsem nepřítel železnic, ale bylo už načase změnit způsob života. Oni vzlétli. Viděl jste fotografie? Solidně zkonstruovaná vzducholoď, s velkou kabinou. Nosnost asi tři tuny. Vyvinuli dokonce vyhřívané kotvy. Roztopí led a zanoří kotvy do hloubky. Pak přeruší dodávku proudu a led znovu zatuhne. Lana se dají navinout, zepelin přistane a nemusí se vypouštět. K uvolnění stačí poslat znovu do kotev elektřinu."

„Měl byste svoje nadšení krotit," řekl Lien Rag a podíval se kolem sebe. „Jinak vás obviní, že jste jeden z Obnovitelů slunce."

„Jednoho dne budeme všichni podobné stroje běžně používat, budou mnohokrát těžší než vzduch, uvidíte... Chtěl jste mě ale vidět nejspíš z jiného důvodu?"

„Je to tak. Zaměstnáváte jednoho zběhlého misionáře jménem Kantus, je to tak?"

„Má slušné znalosti z biologie, velmi dobře zná faunu místního regionu a také jeho biotop. Když mě Kid požádal, abych ho vzal do svých služeb, pochopitelně jsem si ho trochu vyzkoušel... Je opravdu dobrý. Stará se v ústavu o knihovnu. Provádí evidenci došlých zpráv."

„Důvěřujete mu?"

„Není to žádný fanatik. Dokázal to nakonec tím, že svou misi opustil. Našel si tu hezké děvče, což mělo na jeho rozhodnutí zásadní vliv..."

„Co si o něm myslíte?"

„Je to podle mě obyčejný, trochu naivní kluk... Nechal se ovlivnit přáteli, aby vstoupil do kláštera Společnosti Svatého Kříže, ale posedlý vírou nikdy nebyl."

„Jak ho mohli poslat právě sem, na mořský ledovec?"

„Protože tu odjakživa žil. Jeho rodina lovila někde u Afrikanie. Nadřízení neokatolíci si mysleli, že by mohl navštěvovat malé odlehlé stanice naší Společnosti. Jenže za pár měsíců s tím praštil."

„Přece musel před vysláním projít náročnými testy?" „Ano," řekl profesor Lerys. „Ale co se tím snažíte dokázat?" .

„Víte, co Kantus prozradil profesoru Ikarovi a po něm i Kidovi?"

Lerys ho vzal familiárně za ramena a odvedl ho do harpunářské kafetérie. Objednal dva čaje v konvičce a ukázal na stůl v ústraní. Z restauračního vagonu byly vidět desítky mražených velryb, které čekaly na rozřezání. Některé přečnívaly z plošiňáků, kam je naházeli jednu přes druhou.

„Zdá se vám, že to do sebe příliš zapadá? Tenhle Kantus je opravdu upřímný člověk. Nemyslím si, že tu plní nějakou dezinformační nebo špionážní misi..."

Lien Rag mlčel. Opodál vlekli velryby do továrny s ultramoderním zařízením. Během několika dnů budou rozčtvrceny a cisternové vagony se naplní vařícím olejem.

„Copak by k nám mohli poslat nějakého troubu?" „No, právě to mám na mysli," řekl Lien Rag.

„Pokusíte se osvobodit profesora Merna? Je to zvláštní, ale trochu o něm pochybuji. Četl jsem některé jeho práce o Zrzavcích. Nemohu uvěřit tomu, že skočil na báchorku o umělém původu Zrzavců a genetických manipulacích šíleného vědce."

„Profesor přece přiznal na veřejnosti svou chybu," namítl Lien. „Potřeboval určitě velkou kuráž, aby uznal, že se nechal napálit."

Lerys se uchechtl: „Ano, prý už má jinou teorii o původu Zrzavých. „

Lien Rag se pustil do jídla, dostal uzenou rybu a smažená vejce. Bylo ještě brzo, ale když vstával, neměl čas se najíst.

Profesor Lerys začínal svůj den časně. Chtěl ke svým výzkumům jenom čerstvé velryby, z nočního lovu.

„Půjdu za ním a zeptám se ho na nějaké další informace.“ „Pořád celý blázen do Zrzavců?“

Mezi Lerysem a Lienem Ragem vládla určitá zdrženlivost, související se Jdrienem. Profesor odmítal historku o malém mesiáši, který přišel, aby usmířil Lidi z Tepla a Lidi Z Chladu. Zcela to odporovalo jeho racionálnímu myšlení.

„A vy, profesore?“

„Já se teď zajímám hlavně o velryby. Potřebujeme toho o nich vědět víc, zabránit plýtvání tímhle zázračným zdrojem energie a bílkovin. Dosáhl jsem toho, aby už nelovili březí samice a mláďata. Bude nutno snížit kvóty a posílit lov ve východních krajích.“

„Jsou jich tam miliony, obývají kanály a jezera na ledovci v okolí viaduktu.“

„No nevím, jestli zrovna miliony. Měli bychom je začít počítat, nebo se dožijeme ekologické katastrofy. Viadukt spotřebuje strašné množství energie. Ale vraťme se ještě k Zrzavcům. Co si vůbec myslí ti ze západní zóny o svém původu? Jsou to vyspělí jedinci, musí si tyhle otázky přece klást?“

„Nemají žádnou výchozí hypotézu, ale založili laboratoř pro kolektivní paměť. Zaznamenávají vyprávění, vzpomínky, legendy, všechno, co je nějakou formou kultury. Už mají statisíce dokumentů. Jakmile se je naučí analyzovat, vzniknou i hypotézy.“

„Postupují moudře,“ pravil Lerys.“Nechci, abyste si myslel, že se k tomu stavím nějak podrážděně. Byl bych opravdu šťastný, kdyby tu Harl Mern, byl s námi. V naší Univerzitě je srdečně vítán.“

„Doufám, že tu jednou bude,“ řekl Lien zamyšleně.

KAPITOLA XIII.

Panožka skutečně zmizela a díra, kterou sem vklouzla, zůstávala napohled prázdná. Greog vzal železnou tyčku a vstrčil ji dovnitř.

„Nic tam není.“

„Ale améba je tu pořád,“ řekla Ann a ukázala na jiné místo.

„Musíme zjistit, co se děje v kolonii baktérií.“

Julius se naklonil ke své ženě, aby jí oznámil dobrou zprávu, ale neslyšela ho.

„Rychle, přátelé... Mám strach, že když Ma nedostane hned čerstvý vzduch, nedokážeme ji vrátit k životu.“

Baktérie vyrobily jakousi pěnivou substanci nazelenalé barvy, která na několika místech vytvořila hradbu.

Ann se snažila analyzovat produkt v baňce, ale nebyla schopna zjistit nic určitého, jen to, že se podobá mýdlové pěně. .

„Nemyslím, že je to nějaké antibiotikum... Dokonce si říkám, jestli zrovna tohle zahnalo Jellyinu panožku na útěk.

„Hned to vyzkoušíme,“řekl Greog a popadl stříkačku. Jen co ji pořádně naplnil, zabodl jehlu do bělavé hmoty, která ucpávala všechny skuliny na stropě. Jen s obtížemi propíchl elastickou blánu a hned vzápětí vyprázdnil celý obsah najednou.

Julius nespouštěl, z bílé masy svůj nevidoucí pohled. Pokud půjde všechno hladce, hmota zmizí a vzduch se zvolna začne obnovovat. Nedoufal, že améba uvolní svoje sevření dvakrát moc rychle. Určitě ji k tomu budou muset donutit mnohonásobnými vpichy.

Ann náhle zvedla hlavu:

„Jsou to mrtvé baktérie.“

Julius sebou trhl:

„Mrtvé?“

„Ano. Zničené tetracyklinem. Panožka podle mě nebezpečí baktérií, zasažených antibiotiky, vycítila a radši se stáhla.“

„To by snad jednoduše opustila kolonii a zkusila najít něco k snědku jinde? Na dosah měla tuhle vlněnou čepici, ani se jí nedotkla.“

Greog znovu naplnil stříkačku. Julius si představoval místo, kam ji chtěl Greog vbodnout. Jakmile na tváři ucítí závan svěžího vzduchu, bude vědět, že se to přátelům podařilo. Avšak neucítil nic.

„Ta pěna je k ničemu,“ řekla Ann. „Ale myslím, že jsem pochopila, co se děje... Prosím vás, ještě pár minut.“

Greog pokýval hlavou a usedl na lehátko s hlavou v dlaních. Ticho, které se rozhostilo, bylo pro Julia nesnesitelné, neslyšel už ani dech své ženy.

„Nechcete se na ni podívat, Greogu? Bojím se, že už není mezi živými.“

„Dobře, podívám se. Ale nesmíme se moc hýbat. Plýtvá mi vzduchem.“

Pomalu vstal, vysoukal se nahoru a položil ucho Ma Kerové na prsa.

„Srdce ještě tluče.“

„Děkuji... Moc děkuji.“

Ann horečnatě zkoumala všechna sklíčka pod mikroskopem, aniž by cokoliv říkala. Vypadala velmi vzrušeně.

„Vidíš tam něco?“

Neodpověděla a Greog si šel opět šednout s hlavou v dlaních. Špatně se mu dýchalo, měl pocit, že si plní plíce už jen kysličníkem uhličitým.

„Neměli jsme...“ řekla konečně Ann.

Oba se na ni podívali. Julius si pokoušel vybavit tvář mladé ženy. Byla docela hezká, s energickou bradou a vážným pohledem. Byla to ona, která se jako první vzbouřila proti proslulému experimentu, během něhož vyšlo slunce. Myslela hned na všechny oběti podobného oteplení. Posedlí šílenstvím fanatických badatelů ji málem zlynčovali, než se uklidnili. Bylo to neobyčejné děvče a jestli je v tomhle vagonu mohl někdo zachránit, byla to právě ona.

„Neměli jsme antibiotikum vstřikovat zředěné. Samozřejmě se bránily... A aby utlumily škodlivý účinek, rychle se

pomnožily, takže se teracyklin úplně rozředil a stal se neškodným. Tehdy zaútočila panožka, začala kolonii požírat a ta, aby vyrovnala ztráty, pokračovala v množení.“

„Ale proč se panožka stáhla?“

„Protože baktérie začaly vyměšovat toxický enzym, který neměl nic společného s antibiotikem, které jsem tam vstříkla.“

„A pěna?“

„Výměty panožky... Otrávené baktérie...“

„Pak ale...“

„Jelly je znovu vypudí... Mluvím o tom, cos tam vstříkl. Potřebujeme spíš dodat maximum baktérií do cytoplasmy a nechat je tam reagovat. Znovu vyprodukují toxické enzymy.“

Julius pochopil, že jejich šance na úspěch je mizivá. Jelly se možná stáhne, ale klidně může žít dál s kolonií saprofytních baktérií uvnitř těla. Už tak musela mít cytoplasmu plnou všelijakých jiných inkluzí, s nimiž bez potíží spolunažívala. Jakmile se však pokusí vstřebat baktérie, začnou s vyměšováním jedovatého enzimu.

Obětovali celou kolonii, naplnili stříkačky nadoraz živným roztokem s baktériemi. Provedli asi třicet vpichů.

„Jeď už nemůžeme nic jiného dělat,“ řekla Ann a svezla se na zem do kouta. „Jestli to nebude fungovat, nezbývá než umřít. „

„Myslíte si, že se budou živit na úkor Jelly?“

„To doufám. Je tu však riziko, že to bude trvat dlouho. Jelly může zkusit kdeco, ponechat jim něco ze své podstaty. Ale nemůže je donekonečna vypuzovat. Může se proto rozhodnout, že se z tohohle nehostinného místa stáhne. Ksakru, já se tu pouštím do potřeštěných hypotéz, jako kdyby tahle věc měla nějakou paměť, natož inteligenci.“

Sklonila hlavu, na prsa a zavřela oči.

Julius jako první pocítil na pravé tváři závan čerstvého vzduchu. Neodvážil se hned pohnout. Pak zapátral rukou po směru životodárného zdroje a objevil škvíru ve dřevě vagonu.

„Tak si říkám...“ řekl bázlivě, „jestli se nám to nakonec přece jen nepodařilo.“

KAPITOLA XIV.

Harl Mern chodil dokola ve své ledové cele a pokoušel se zahřát. Probudil se časně, ale neměl právo opustit uzoučké kupé, kde spal. Klášterní vlak pomalu objížděl stále stejný vymezený okruh kolem Stanice Ježíše Krista. Disciplína tu byla tuhá a zábava omezená. Budoucí misionáři nedostávali prakticky nikdy povolení vyjet si do stanice, kde byly stejně jen samé knihovny a muzea se svatými předměty.

Etnolog si říkal, proč mu asi zrušili jeho přednášky politické psychologie, Možná, že se někde dopustil nějaké neopatrnosti, ale nikdy nepřekročil práva, udělená jeho představeným. Pokud by musel znovu žít o samotě, nesnesl by to. Celý jeden rok odmítal s vězniteli jakoukoliv spolupráci, několik týdnů držel hladovku, až mu museli zavést umělou výživu. Někteří Neokatolíci, měli výborné znalosti z lékařství. V klášteře byla nemocnice a několik dalších špitálů mělo i hlavní město Společnosti.

Chvíli nato mu přinesli první jídlo. Docela opulentní příděl, ačkoliv byl v nemilosti.

„Chci vidět představeného,“ řekl mnichovi, který mu přinesl podnos.

Ale ten neodpověděl. Složil slib mlčenlivosti jako většina ostatních v klášterním vlaku, jenž nikdy nezastavoval.

Nicméně mu aspoň zaměnili původní matná skla v oknech za průhledná, takže mohl vidět krajinu. Vlastně jen mořský ledovec Indického oceánu, který se táhl až do ztracena. Zešílí, pokud ho budou držet takhle zavřeného celé dlouhé dny.

A přitom poskytoval budoucím misionářům cenné rady o Společnostech, kam budou přiděleni. Pochopitelně neznal všechny, ale dostal k dispozici hromadu literatury pocházející z vybraných článků Železničních instrukcí. Tyhle Instrukce byly moc užitečné. Z kvality železničních sítí se dala zjistit nejenom úroveň ekonomiky, podle četnosti signalizace, prioritních tratí či informatizovaných výhybek, ale i politická ideologie dané oblasti.

Usedl k malému pracovnímu stolku a povzdechl si. Neokatolíci mu nikdy nedovolili odejít za Lienem Ragem do Společnosti Mořského ledovce a pokračovat ve výzkumech na Zrzavcích... Zrzavci... Tohle zacházení si vykoledoval svou novou teorií. A to si ještě mohl blahopřát, že je vůbec naživu. Představený před ním nijak nezastíral, že mohl i zemřít, pokud by ho Neokatolíci v poslední chvíli nevykoupili. Výkupné za něj zaplatil kardinál - guvernér Společnosti Svatého Kříže.

Choval se jako hlupák, ale v té chvíli už odmítal nadále trčet v hnusné Amertume Station na hranici Společnosti Mořského ledovce s tisíci vyděděnci, lumpy a prostitutkami obou pohlaví. Naletěl prvnímu, kdo přišel s naivitou vědce, který se necítí dobře ve své kůži. Domníval se, že mu samotné jeho jméno pomůže otevřít dveře do lepšího světa.

Několikrát kardinálu - guvernérovi psal, aby mu byly sděleny důvody věznění. Z vikářství mu odpověděli, že vězněm není, ale interní zákony nedovolují, aby byl vypovězen do sousedních Společností, které by mu ostatně odmítly povolit vstup na svá území.

„Společnost Mořského ledovce mě přijme.“

Jenže v té době zuřila válka, hrůzná válka proti Panameričanům. Sdělili mu, že Kid, Lien Rag a profesor Ikar, na něž spoléhal, o sobě již dlouhou dobu nepodali zprávu.

Úplnou náhodou se dozvědělo ústupu Panameričanů a svou žádost zopakoval, ale tentokrát už nedostal žádnou odpověď.

Přistoupil tedy na to, že bude přednášet, hodinu denně. Pročetl stovky dokumentů, aby poznal všechny maličké Společnosti v Australasijské. Jako mnoho jiných Transevropanů se domníval, že se Federace skládá jen z dvanáctky

Koncesí; zatímco číslo bylo čtyřikrát nebo pětkrát vyšší. Nevědělo se přesně, kolik Společností se hlásí k Federaci. Některé se přidružily, pak se při prvním konfliktu odtrhly, ale k původnímu stavu se už nevrátily. Jiné zase vznikly zcela neoprávněně na území, které skutečný vlastník zřejmě příliš dlouho opomíjel. Odehrávaly se tu místní války, docházelo k atentátům. Nově příchozí si získával svou Koncesi násilím.

Dohody z NY Station byly dodržovány zřídka, ale protože koleje poskytovaly všechno nezbytné k přežití, museli je nakonec všichni využívat. Velké sumy vynášelo mýtné na důležitých železničních tazích. Na mnoha místech šlo v podstatě o čisté pirátství, ale přepravci tudy stejně museli posílat svoje vlaky naplněné zbožím anebo plné cestujících. Právě do těchto nebezpečných Koncesí vysílal kardinál- guvernér svoje misionáře, aby tu zakládali kostely a obraceli pohany na svou víru. Misionáři se tu setkávali s různými jinými náboženskými kazateli a zuřivě s nimi soupeřili. V klášterním vlaku je ostatně učili všem formám boje a byla tu i výborně vybavená střelnice. Takový misionář odtud často odcházel s taškou plnou automatických zbraní a munice, skrytých pod hromadou náboženských příruček.

Kolem poledne mu dovolili, aby se trochu prošel po spojovací chodbičce a pak se odebral do klášterní jídelny. U stolu však obědval sám. Při jídle bylo stejně pravidlem mlčet. Pokud se nečetlo Evangelium nebo jiná svatá díla.

Mladý mnich, který nesložil slib mlčení, ho na konci jídla vyhledal a odvedl na vikářství, kde ho požádal, aby se posadil.

Byl to pěkný vagon vystlaný rudým a zeleným sametem, pohodlný a příjemně vyhřátý. Apoštolský vikář byl malý tučný mužík, který křižoval svou kancelář kolébavou chůzí.

„Pane profesore, mám pro vás dobrou zprávu. Brzy nás opustíte. „

Nedůvěřivý Harl Mern se vůbec nezatvářil překvapeně. Apoštolský vikář se usmál:

„Budete vyslán do Společnosti Ježíže Krista. Jste specialistou na Zrzavce, viďte? Je tam několik kmenů, které přišly pracovat pro S. J. K. Na skleněném krytu a také při zpracování odpadu stanice. Potřebujeme někoho, komu by rozuměli a který by jim vysvětlil, co od nich očekáváme. Tak budete moci pokračovat ve svých výzkumech.“

Bylo to tak neočekávané, že hned vytušil nějakou léčku.

„Budete tam mít samozřejmě určitou volnost. Dostanete dvojnásobné pohodlné kupé a k tomu odpovídající plat. Uvidíte, že ve stanici mají výborné restaurace. Naši řeholníci jsou skvělí kuchaři.“

Něco se kolem něj chystalo, ale etnolog dost dobře nevěděl proč.

KAPITOLA XV.

Když vešel do knihovny Výzkumného ústavu velrybářského, krčil se Kantus za dlouhým stolem, kde právě třídil knihy. Z trosek Kaempolisu získali nemálo prací, pojednávajících o kytovcích.

„Tak co,“ řekl Lien Rag posměšně, „plán se Stanicí Ježíše Krista pokračuje?“

„Mám hrozně moc práce, pane... Ale zpoždění doženu.“

Byl to šestadvacetiletý robustní mládenec, připomínal lovce tuleňů, ale stejně vždycky působil dojmem, že se roztřese před prvním, kdo přijde. Lien Rag ho děsil od chvíle, kdy mu řekli pár podrobností z glaciologova života.

„Chcete se nechat vyhnat, Kantusi? Kidovi stačí říct jediné slovo a nebudete tu tvrdnout víc jak dvacet čtyři hodin. Sňatkem jste získal jen povolení k dočasnému pobytu, nic moc jistého.“

„Já vím, pane Liene, ale úplně se hroutím pod přívalem těch starých knih. Včera večer jsem se vrátil domů o půlnoci a byl jsem hrozně unavený.“

Lien Rag často přicházel večer, ani ne tak proto, aby ho dusil, ale aby si udělal na bývalého misionáře svůj vlastní názor.

„Vy jste sem vždycky chtěl, viďte?“

„Ano, pane, byl to můj sen. V naší malé lovecké lachtaní stanici všichni mluvili jen o Kaempolisu. Vyprávěli, že je to tady úžasné. Nejkrásnější stanice na mořské kře. Samozřejmě před válkou.“

Lien Rag usedl na jakousi lavici a začal si blíže prohlížet jednu obzvlášť poničenou knihu. Starý román o velrybě zvané Jocko. Lerys bral všechno. Všechno, co kdy bylo napsáno o zbožňovaném zvířeti.

„Když jste přijel do Stanice Ježíše Krista, tak jste moc věřící nebyl?“

„Ne, pane, ale naše rodina byla od nepaměti neokatolická. Matka chtěla, abych se stal „padrem“ a já uposlechl“

„Jak to ze začátku probíhá, myslím, když chce člověk do semináře?“

„Skládají se zkoušky. Často i pohovory s otcem psychoanalytikem.“

„Chtějí znát vaše nejtajnější motivace?“

„Přesně tak, pane. To je ono. Nepřijali mě hned ,mezi seminaristy, ale mohl jsem tam zůstat studovat. Matka zuřila.“

Lien Rag pokýval hlavou. Už mu bylo o konkrétní úloze Kantuse leccos jasné.

„Kdy si pro vás přišli?“

„Před rokem, pane.“

„Před rokem?“

„Měl jsem nárok na rychlokurz...“

„Rychlokurz!“ vyjekl překvapeně LienRag. „Pro kněžský stav?“

„Ne, pane... Pro misionářství. Jen pro šíření víry, přípravu terénu, než zaujme své místo kněz. Je to nová forma pro nejobtížnější regiony.“

Neposmíval se mu, vyprávěl pouze, jak se věci seběhly. Vůbec mu nepřipadalo divné, že ho poté, co mu odmítli kněžství a misionářství, znovu vyhmátnou a po několikaměsíčním školení pošlou do Společnosti Mořského ledovce.

„Cítil jste se na to po skončení rychlokurzu?“

„Myslíte na výkon mise? Ne, pane. Bylo mi to fuk, protože jsem věděl, že mám odjet sem do téhle Společnosti.“

„Věděl jste to dlouho?“

„Od začátku, proto jsem se také profesora Harl Merna vyptával na Mořský ledovec a Kaempolis. Nikdy tam nebyl, ale leccos věděl."

„Měl jste v úmyslu zběhnout, jen co budete tady?"

„To zrovna ne, pane. Ale rychle jsem pocítil, že nejsem schopný obracet lidi na svou víru, připravit je na příchod řádného kněze. Musel jsem sehnat aspoň stovku lidí ochotných přijmout neokatolickou víru, najít místo na peróně v nějaké dostatečně významné stanici, koupit vlak, který by mohl fungovat jako kostel. Bylo to opravdu nad mé síly. A pak, tam, co jsem byl, byly jenom zelinářské skleníky a já chtěl vidět velryby... Profesor mi řekl, abych zašel za profesorem Ikarem, no a bylo to... Ten mě vyslechl a poslal mě za profesorem Lerysem. Už jsem vám o svém životě vyprávěl... Tváříte se, jako když mi nevěříte," dodal bázlivě.

Lien Rag na něj úkosem pohlédl:

„Buď jste hodně protřelý, anebo vás měli za hlupáka. Nemáte pocit, že jste byl pro tuto misí předem zpracován?"

Odešel z knihovny, aniž mu ponechal čas na odpověď, a odebral se do sídla železniční policie. Teď už ho tu znali a přivítali ho s pozornou ochotou.

„Máte Železniční Instrukce k tomuhle hnízdu?"

Napsal název Společnost Svatého Kříže.

„Podívám se, pane," řekl výhybkář, který ho přijal. Telefonoval na všelijaká místa a vypadal zklamaně. „Muselo by se zajet na nový dispečink v Hot Station. Všechno je teď soustředěno tam."

Byla to nyní nejvýznamnější stanice Společnosti. 160. Síť se tu křížila s 5. rovnoběžkou a přímou tratí do Titanpolisu. Kaempolis bude hrát páté kolo u vozu, pokud bude vůbec obnoveno.

„Mohu vám je objednat, pokud chcete."

„Ne, zajedu si tam."

Udělal to hned odpoledne a dostal veškeré instrukce, týkající se této Společnosti za posledních pět let. Starší ne.

„Nemohu je najít," řekl úředník. „Musím se na to informovat. „

„Tahle Společnost vznikla nedávno a byla přejmenována... Nevím už, komu patřila."

„Počítač nám to řekne hned."

Za chvilku Lien požadované informace měl. Společnost Svatého Kříže byla zakreslena v západní části jiné větší Společnosti, Společnosti Harrisson, náležející rodině, která se dostala do potíží se svými obchody.

„Naštěstí jsme napojeni na australasijské archivy a jejich databanku, jinak byste tyhle údaje nedostal. Tedy, musel byste po nich celé měsíce pátrat."

„No to je báječné," řekl Lien Rag takřka uštěpačně. „Ta Harrissonova pořád ještě existuje?"

Nový tanec na klávesnici a nové čekání. Ne, Harrissonova už neexistovala. Koncesní úřad ve Stanley Station jmenoval správce konkurzní podstaty, který odprodal aktiva, aby mohl vypořádat závazky.

„Kolik dala Společnost Neokatolíků?"

Tentokrát počítač mlčel. Lienu Ragovi se to začalo náramně zamlouvat.

„Jste napojen na Koncesní úřad?"

„Společnost Mořského ledovce je největší australasijskou Koncesí a podílíme se čtyřiceti procenty na rozpočtu Federace." .

„Máte spoustu vědomostí."

„Učím se na zkoušku, abych se dostal na zastupitelství v Stanley Station."

Bylo to hlavní město Australasijské, hlavní město Federace. Byla tu rovněž Federal Bank, která zabezpečovala rozsáhlé transakce, jako například prodej podílů.

Koncesní úřad uvedl stejné informace, vysvětlil, že Harrissonovu rozdělili na půl tuctu částí. Ale když se úředník na dispečinku zeptal, kdo byl právním zástupcem, informace nepřišla.

„To je divné," řekl úředník. „Možná budete muset zajet do Titanpolisu. Eventuálně budou mít kód, abyste se k těmto informacím dostal... Ale proč vlastně? Vždyť jde o transakce zcela podle předpisů... Nechápu, proč by Neokatolíci nakoupili něco neregulérně."

Lien mu poděkoval a řekl, že se ještě vrátí. Pak zašel do sídla novin Victory, které hned po svém vzniku v období hnutí odporu, hrály ve Společnosti prim. Po ústupu Panameričanů získaly archiv kolaborujících novin. Ředitel byl osobním Kidovým přítelem a zmobilizoval půl tuctu lidí, aby Lienu Ragovi pomohli při jeho pátrání.

„Jde o prodej jedné bezvýznamné Společnosti, Harrissonovy. Chci znát jméno právního zástupce. A ještě další věc: ve stejné době organizovali Neokatolíci suskripci, aby si v téhle Společnosti koupili kus území. Najděte mi k tomu nějaké informace."

„Vzpomínám si," řeklo jedno mladé, legračně pihovaté děvče. „Rodiče sbírali prostředky... Mohu jim zatelefonovat."

„Ano, dobrá... Zkuste zjistit, jestli si nevzpomenou na celkovou výši tehdejší upisované částky."

První věc, kterou našli v nepočítačových archivech, byla cena za prodej parcel ve Společnosti Harrisson. Ta, která se měla stát Neokatolickou Společností, byla nabízena za půldruhého milionu dolarů.

Krátce nato přišla dívka s další informací:

„Suskripce se tehdy nevydařila... Rodiče si říkají, jak se vlastně Neokatolíci mohli stát vlastníky."

KAPITOLA XVI.

Jaël skončila s podáváním večeře trojici mužů, usazených ve svých kupé. Byli zamlklí a neklidní. Čekali, až se vrátí další dva, kteří se v malé drezíně vydali na průzkum.

„Už by tu měli být zpátky, i kdyby cestou chyběly koleje," řekl Kroual a dal se do husté krupičné polévky se špekem.

Často natahovali uši a Jaël byla překvapena jejich úzkostí. Po smrti kamaráda už to vůbec nebyli oni. Jelly, ta houbovitá obludnost, nakonec zmizela. Tusk Radio potvrzovalo, že se bleskurychle smrštila, aniž si někdo dokázal vysvětlit, co bylo příčinou.

„Slyším drezínu."

„Jo, jsou to oni."

Komora zavrzala, když vstoupili ve svých helmách a nepropustných kombinézách. Chvatně se svlékli.

„Nějaké potíže?"

„Možná jo," řekl největší muž, který se jmenoval Phil. „Koleje?"

„Ne. „

Druhý přistoupil, vzal půllitr s pivem a dlouhými doušky pil. Jmenoval se Lowitz a Jaël z něj měla strach. Byl z pětice sexuálně nejnáročnější.

„Na té tučňáčí stanici jsou lidi."

„To není možný" zařval šéf.

Byl to ryk zvířete stahovaného z kůže. Zákon zněl, že užívací právo připadá prvnímu, kdo místo obsadí.

„Mohli přijet jenom z jihu."

„To ne," ječel Kroual, „neni tam přípojka, chybí tam trať. To prostě není možný."

„Jsou tam lidi," potvrdil Phil. „Tři, možná čtyři. Pozorovali jsme je dalekohledem. V noci zapálili lampy."

„Viděli jste nějakou lokomotivu nebo drezínu?"

„Ne, nebyl čas. Museli jsme se skrejvat za závějema. Neviděli nás."

„Lovci?"

„Těžko," řekl Lowitz. „Vzduch nebyl cejtit ani tulením ani tučňáčím olejem. Neškvařili sádlo. Nejsou tam dlouho."

„Proč?"

„Led na skleněným krytu není nijak silnej, jenom tenkej povlak. Kdyby pořádně topili, byla by tam jiná vrstva."

„To je fakt"

Oba nově příchozí se posadili a Jaël se vrátila do kuchyně. Liensun právě něco kreslil na stole.

„Správně jsi to viděl," řekla, „na jihu byli lidé, ale nebyli mrtví. „

„Já vím," řekl zpupně. „Od předvčerejška už můžou volně dýchat To oni zahnali to hnusné zvíře."

Jaël pokrčila rameny:

„Hele, máš moc bujnou fantazii."

Přinesla chlapům nový podnos v naději, že se dozví něco nového. Lidé z jihu? To znamená, že železniční spojení pořád existuje. Možná by s nimi mohli spolu s Liensunem uprchnout a ve Společnosti Mořského ledovce najít Liena Raga.

„Sice obsadili stanici, ale zbytek je náš. Musíme najít nějakou tulení díru, takovejch pět kiláků odsud. Požádáme je, abysme mohli projet, a o nějaký úložiště."

„Pomalu," řekl Kroual a přestal jíst.

Postavila na stul ragú a zeptala se, jestli muže odnést mísu na polévku.

„Nemohli přijet z jihu a nemohli ani ze severu. To je jasný. A ve stanici podle náčelníka Tusk Station už dávno neměl nikdo bejt.. Tohle se mi nelíbí..."

„Můžeme tam dnes v noci zajet"

„Drezína moc řachtá."

„Záleží na větru."

Muži vyšli ven, aby zjistili směr větru, po návratu znovu usedli a oznámili, že podle jejich názoru fouká od jihozápadu.

„Máme štěstí," řekl Phil. „Prostě jenom takovej malej průzkum."

„Jo, průzkum..." mumlal šéf a bohatě si zavdával jídla. „Jaël, už není pivo. Co tam tak trčíš a zíráš? Zajímá tě, co se tu říká?"

Šla pro džbán a schovala se po odchodu ve spojovací chodbě. Pokračovali dál v hovoru o nočním výjezdu, ale mnohým scházelo patřičné nadšení. Vrátila se uložit dítě, ale vzpouzelo se. Nechtělo se mu spát.

„Víš, jak se sem ti lidi dostali? Z jihu?"

„Ne. Ani ze severu. Vzduchem."

„Jsi hloupý," řekla. „Vzduchem? Nejspíš jako rackové."

„Ne, velkým strojem."

„Plácáš nesmysly."

„Tak dobře, uvidíme."

Nakonec šel spát a ona dala na stul koláče. Moc jim chutnaly, péct uměla.

„Vždycky se tam může zajet, je pěkně."

„Kdo. tu zůstane?"

„Já," řekl Lowitz.

Zachvěla se. Přijde ji obtěžovat svým obrovským orgánem.

Navštěvoval bordely v Chinal Vokzalu a chtěl, aby se chovala jako tamní kurvy. Vůbec se jí to nelíbilo.

„Ne," řekl velitel. „Ty ne. Potřebuju tě, aby ses přikrad ke stanici. Jsi nejšikovnější. Sloužil si u zvláštních komand."

Často mezi sebou o komandech mluvili, ale nevěděla, co to je. Polichocený Lowitz řekl, že souhlasí, a Jaël si oddechla.

Krátce nato vyjeli a ona si šla lehnout a zkoušela nespat. Podle obou průzkumníků byla stanice jen pár kilometrů

odtud. Kdo mohli být ti lidé? Ten rošťák Liensun jí vykládal bajky. Dařilo se mu číst lidem myšlenky a dělat různé udivující kousky, ale měl moc velkou fantazii. Stroj létající vzduchem!

Nakonec usnula.

KAPITOLA XVII.

Teprve když se Greogovi Podařilo vyrobit kyslík, procitla Ma ze svého částečného bezvědomí a začala lépe dýchat. Vyrobili improvizovanou masku a propojili ji hadičkou se zařízením, které mladý vědec narychlo sestavil. Materiál našli neporušený, ale Jelly pozřela nemálo. jejich zásob.

Ať se dívali do dálky jak chtěli, houbovitou hmotu améby nebylo vidět.

„Moc nejásejme," řekla Ann, „nevěřím tomu, že ty moje výtvory byly k něčemu... Určitě tuhle věc zahnalo něco jiného. Asi se to nikdy nedozvíme."

„Jsi moc skromná," řekl Greog.

Nazítří si všimli, že je kolonie tučňáků zcela pustá. Závěje kostí připomínaly masakr předchozích nocí, ale část tučňáků se musela rozprchnout všemi směry a hlavně na jih.

„Vrátí se," ujišťoval Greog. „Určitě se vrátí. Chce to jen trochu trpělivosti."

„Kolik?" zeptala se Ann.

„Týden, dva."

„A když nepřijdou?"

„Nemáme na výběr."

Instaloval radarovou anténu a infračervené výstražné zařízení, které by jim mohlo hlásit návrat tučňáků.

„To je ale škoda!" řekl. „Byli velcí jak my, skvělá rasa. Každý tak okolo padesáti až šedesáti litrů oleje. Někteří vážili nejmíň metrák."

„Nevydržíme víc, jak jeden nebo nejdéle dva dny," řekla Ann. „A to mluvím jen o vytápění, dodávka proudu ani oprava našich zařízení nepadá v úvahu."

Téhož večera radar vyhlásil poplach, ale směrem ze severu. Greog se pokusil vyčíst něco z obrazovky, ale obraz byl rozmazaný.

„Musí se tam motat jeden nebo dva tučňáci"

„Zkoumají terén?"

„Něco takového."

Ann zavrtěla hlavou:

„Proč by přicházeli od severu?"

Greogovi hned došla podobná hloupost:

„No jasně. Jelly zabírala hlavně sever. Uprchli tedy na jih, možná na východ nebo na západ, ale určitě ne na sever. Myslíš, že jsou to tuleni?"

„Myslím," řekl Julius, „že existuje jenom jedna rasa, schopná Jelly uniknout. Protože má svoje úkryty a svoje odvetné prostředky."

„Že by to byli lidé?"

„Myslím, že ano."

„Severním směrem je velká závěj, která přerušuje koleje.

Musí být za ní, asi nás pozorují, to taky vysvětluje špatnou kvalitu obrazu."

Infrahlásič potvrdil dva blízké zdroje tepla. Greog vyšel ven se záznamovým zařízením, které přichytil ke kolejnici od severu.

Po chvíli se vysunula malá plastická páska s grafickou šifrou oznamující pohyb na trati.

„Odjíždějí pryč."

Snědli zbývající zásoby. Jelly se pěkně poměla a jejich situace byla teď katastrofální. .

„Proč ta jejich nedůvěra?" zeptal se Julius. „Proč nás ti dva muži špehovali?"

„Protože se z jihu na stanici nedá dostat a jestli přijíždějí ze severu, museli zrovna tak opravovat koleje. Jsme pro ně nevysvětlitelná záhada. Jestli jsou jenom trochu pověrčiví, budou si představovat, že jsme nějaké nadpřirozené bytosti nebo čarodějnice." „

„Vrátí se znovu," řekla Ma ze svého lůžka.

Vypadala vyčerpaně. Julius jí přinesl misku čaje a pomohl jí s pitím.

„Má pravdu," řekla Ann, „vrátí se."

„Za několik dnů."

„Možná už tuhle, noc a my bychom se měli připravit na střet."

„Nač to dramatizovat?"

„Můžeš jim snad ukázat svůj vlak? Lokomotivu nebo drezínu? Zásoby? Uvidí, že nám chybí úplně všechno a přitom jsme tady na stanici uprostřed mořské kry. Jen co jim to dojde, tak nás nejdřív pro jistotu zabijí a pak se budou snažit přijít na naše tajemství"

Julius se k nim vrátil, aniž by bloudil po místnosti. Už si tu konečně zvykl.

„Ann to říká správně. Musíme se připravit. Jsou to jenom dobrodruzi chtiví toho, aby se k nám mohli dostat, zvlášť když tu řádí Jelly."

„Tusk Station je odtud pouhých padesát kilometrů. Snad nejsme v místech, kde by byli jenom bandité?" řekl s obavami Greog.

„Přečti si Železniční Instrukce, jsou tady v bedně," řekla Ma Kerová slabým hlasem. „Je to rejdiště deklasovaných

lidí. Síť Zmizelých, to už něco znamená, ne? Silně se nedoporučuje sem jezdit. Celý region se vymyká kontrole Společností. Sibiřské na severu a Společnosti Mořského ledovce na jihu.“

„Máme přece laser... Mohli bychom odstranit závěj a podívat se, co jsou zač.“

„Vyplaší je to.“

„Budou se muset hned rozhodnout. Dokud nás od nich dělí závěj, schovají se za ní a budou spřádat plány, jak nás zlikvidovat.“

„Pozor, je tam výhybka a zatáčka, která umožňuje stanici objet. Mohou nás obklíčit ze dvou stran.“

„Pojďme to odpálit...“

Ann se zastavila a zesinala:

„Jsem to ale hlupačka. Laser potřebuje elektřinu, to znamená olej.“ .

„Zbývají nám granáty. Máme taky svoje lovecké zbraně.“

„Mohli bychom se pokusit vyjednávat mimo stanici, aby si nevšimli, že tu není vlak a že jsme na dně. Když vyhodíme trať tři sta až čtyři sta metrů daleko, budou muset zastavit. „

Mlčky mladé ženě přitakali.

KAPITOLA XVIII.

Za malou dívenkou Vedou spadla opona, která zároveň pohřbila jak malou panenku, tak starý scvrklý pomeranč, její slunce.

Na několik vteřin zavládlo zděšení. Ochromeným divákům se zdálo, že se probudili z nějakého prastarého snu, který se jim vynořil z hlubin paměti. Zírali na červenou oponu a nikoho nenapadlo zatleskat. Pak se bázlivě začali dívat napravo nalevo a vyčkávali, kdo se první odváží vykřiknout bravo nebo naopak odsuzující komentář. T

Jásot se ozval od skupiny intelektuálů, v čele s profesory Ikarem, Lerysem a všemi jejich přáteli.

Kid seděl vedle vrchního výhybkáře Lichtena a křečovitě se usmíval, nicméně začal tleskat, takže se celý sál odvážil projevit nadšení.

Za oponou úzkostně čekal celý soubor. Dlouhé vteřiny ticha jim připadaly osudné. Užuž si mysleli, že je všechno ztraceno, že se jim nepodařilo předat autorovu poetickou vizi. Někteří už obviňovali příliš neskutečné dekorace, s řekami a stromy, které během každého dalšího obrazu postupně chřadly a umíraly.

Pak se ozvalo první tlesknutí dlaní, výkřiky, opojení. Opona šla nahoru a část sálu vstala, aby projevila své nadšení. Ostatní je následovali. Kid zůstal jako poslední sedět. Možná kvůli svému trpasličímu vzrůstu. Ale nakonec i on vyskočil na nohy a ztratil se mezi Teute a Lichtenem, kteří se zrovna vrátili na svá místa, ačkoliv ke konci představení měli chuť někam hodně daleko zmizet. Yeuze zůstala ve foyer, kde mučena výčitkami přecházela sem a tam.

Otočila se a pohlédla na Liena Raga za sebou. S úsměvem pokýval hlavou. Bylo vyhráno, třebaže většina oficiálních představitelů vzdorovala.

„Autor, autor!“ skandovalo publikum.

Yeuze plakala, aniž si to uvědomovala. Herci se drželi za ruce a zdravili je. Za nimi se už malá říčka, navěky nepohnula. Myslela na to, že se teď Laurentova rodina a malá Veda stanou pro každého součástí jeho fantazie, součástí starých lidových bájí.

R. přikráčel nesměle a nemotorně ve svém ošuntělém obleku. Herci se rozestoupili a pustili ho do středu. Sklonil velkou hlavu s přerostlými prameny vlasů, kontrastujícími s olysalým čelem. Koktal svá poděkování tak tiše, že je nemohl nikdo slyšet.

Horlivost diváků ještě zesílila a pomalu nabírala charakter manifestace. Lichten si toho rychle všiml a svou malou ptačí hlavou kroutil na všechny strany ve snaze pochopit, co se děje. Představení se mu dvakrát moc nelíbilo, připadalo mu příliš strojené. On sám by dal přednost hře o obyvatelích Mořského ledovce a jejich vzdorování panamerické invazi. Lid potřeboval vidět, jak se opěvuje chrabrost. Bylo mu jasné, že je zcela zajedno s divadelním kritikem z novin Victory, který se už chystal splodit kousavý článek proti tomu to dekadentnímu a anachronickému představení.

Ale ostatní noviny zřejmě žlučovitý dojem vyvolaný článkem smažou. Úspěch hry se bude šířit jako blesk a ředitelé divadel ze všech hlavních stanic, kteří tu byli přítomni, se už chystali, že zasypou Yeuze svými žádostmi.

Teprve po půlhodině spadla před souborem červená opona naposledy. Pozvaní hosté pomalu vycházeli do foyer na recepci. Yeuze nechala zvětšit prostor připojením dalších vagonů, spojených průsvitnými tunely. Vešlo se sem několik stovek lidí.

Kid se cítil velmi pokořen, když musel mezi všemi těmi lidmi procházet. Nebyla tu pořádková služba a Lichten musel soustavně vykřikovat: „Pozor prosím. Nechte nás laskavě projít. Prosím...“

Všiml si Liena Raga, kterého před představením letmo pozdravil. Glaciolog měl dojem, že ho generální ředitel Společnosti chladně přehlíží. Držel v ruce sklenku s pitím, když se Kid rozhodl zamířit k němu.

„Je to dobré, tahle věc s barevnými proužky?“ „Ujde to. Možná trochu sladké.“

Alkoholické nápoje se vyráběly v různých barvách a různé hustotě. Ve velkých padesáticentimetrových sklenicích se všichni snažili zdolat rekord v odstínech. V Lien Ragově sklenici se jich dalo napočítat sedmnáct, ale zručný barman mohl dosáhnout i většího počtu.

„Hezký večer,“ řekl Kid.

‚Lien Rag se sice snažil k němu nenaklánět jako ostatní, aby ho neurazil, ale vzhledem k okolnímu hluku si špatně rozuměli.

„Jak jste na tom s přípravami?“

„Dokončuji plány na svůj škuner na kolejích...“

„Z jakého materiálu?“

„Ze skleněných vláken...“

Kid uchopil do malých rukou obří sklenici. Snažil se tvářit důstojně i s tímto komickým předmětem, který mu sahal do poloviny těla. Aby se mohl napít, musel se kvůli krátkým pažím celý zkroutit.

„A získal jste nějaké další informace o té Společnosti Svatého Kříže?“

„Jde to ztuha... Z databank byly zřejmě vymazány všechny informace o prodejní transakci. A Kantus sem byl kromě toho speciálně vyslán, aby na mě nastražil past.“

„Můžeme ho dát zavřít.“

„Ne. Jede v tom nevinně. Posloužil jim jako návnada. Neokatolíci jsou v podobných kombinacích mistři. Ale nemyslím, že by jednali jenom za sebe.“

„Samozřejmě,“ řekl Kid. „Za vším je Lady Diana, ne?“

Tón zněl sarkasticky. Lien Rag měl pocit, že ho Kid viní z paranoie vůči generální ředitelce Panamerické. Už se chystal odpovědět, když se dav prudce pohnul. Kida málem povalili, takže mu pomáhal získat rovnováhu.

Do sálu totiž vešla malá herečka, která hrála Vedu. Svlékla už svůj historický oděv a měla teď na sobě zelenou kombinézu. Všichni se kolem ní natlačili, aby jí mohli vyjádřit obdiv a někteří ji i políbit. Kid postavil sklenici na bar a podíval se na hodinky:

„Musím se ještě dnes večer vrátit do Titanpolisu. Zítra mám důležitou schůzku. Půjdu pozdravit tu malou uličnici a pak odjedu zvláštním vlakem. Hodláte se vrátit do Titanpolisu?“

„Mají tam informace o Svatém Kříži, které bych chtěl získat. Někdo, nějaká skupina nebo Společnost financovala nákup téhle Koncese pro Neokatolíky. Nevím přesně, s jakým záměrem. Před pěti lety.“

„Proč jste tak umíněný, máte-li jistotu, že za vším vězí Panamerická?“

„Nepojedu přece vysvobodit Harl Merna jako nějaký bájný rytíř s čarovným mečem a věrným koněm. Chci mít všechny informace. Zkoušejí mě chytit do pasti, budiž. Teď je na mně, abych se nedal.“

Kid mu poklepal na rameno a zamířil k hercům. Yeuze už mezi nimi byla i s autorem, spisovatelem R. Lienu Ragovi sice připadala hra dojímavá, ale příliš zatěžkaná právě citovými scénami. Byl by radši, kdyby R. zdůraznil spíš kolektivní drama. Velká Panika nebyla mezi starostmi a naštěstím Laurentovy rodiny nijak zřetelná. Čas od času přerušil tok vyprávění nějaký uprchlík, často plný zlých úmyslů. Otec malé dívenky vždycky našel řešení, jak rodinu ochránit. Byly tu detaily, které až zarážely, a tak si říkal, jestli R. skutečně neměl pravé dokumenty, jak tvrdil.

Yeuze za ním později zašla. Byla štěstím bez sebe a on považoval za zbytečné dráždit ji svými poznámkami.

„Začínáme se stovkami představení, tady i v dalších stanicích. Někteří ředitelé chtějí i třicet repríz pro stanice s deseti tisíci obyvateli. To je šílenství. Nejvíc jich tam odehrajeme deset, ale oni jsou plní optimismu. Líbilo se ti to?“

„Dobrá hra,“ řekl. „Myslím, že má budoucnost... A pro Kaempolis je to nakonec dobrý obchod. Měla jsi pravdu. Za kulturní obrodu jde i ekonomické oživení...“

„Kid musí zrušit všechny zákazy a restrikce. Bála jsem se dopolední chvíle, že nepřijde... Lichten se mračí.“

„Myslel, že se tu schyluje ke vzpouře, že lidé šmahem schválí čin Obnovitelů slunce.“

„Myslíš si že by hra mohla mít neblahý vliv na rozjitřené duše?“

„Myslím, že by každý měl znát dějiny naší planety... Všude nebyly takhle rozkošné řeky, okouzlující ptáčci a rozkvetlé mimózy. Byly tu i rozblácené a smutné vesnice, města zčernalá pochmurným kouřem.“

„Zdá se ti, že to R. maluje moc narůžovo?“

„Snad, ale hra je každopádně odvážná a ta malá holka báječná. „

Zamířili k hercům. Kid už zmizel, stejně jako velký náčelník výhybkářů se svou suitou. Lien Rag si uvědomil, že tu zůstali jen intelektuálové, lidi od divadla, s výjimkou všech důležitých osob.

„Mají plné kalhoty,“ špitl do ucha Yeuze. „Nezapomeň,“ odpověděla rozveseleně, „Že teplota pořád stoupá.“

Byl si jist, že se problém za pár let vyhrotí. Jestli se do toho v loži i Obnovitelé slunce, vypukne na Mořském ledovci strašná panika. Kid nemohl přijmout bez výhrad dílo, které mohlo lidi uvrhnout do nostalgie po dávno zašlé minulosti a připravit je o jejich dnešní dynamismus. Hru by mohli posuzovat jako pokus o demobilizaci. Obyvatelé Mořského ledovce, pověstní svou vůlí po vítězství, snad mají začít plakat nad zmizelými květinkami a měkkou trávou? Toho se mohl Kid se svým štábem obávat.

„Vypadáte zachmuřeně,“ řekl mu R., který se vynořil vedle něho. „Moje hra se vám určitě nelíbí. Vaše vědecká přesnost v ní musela shledat nejeden vážný nedostatek.“

Musel pít nejen po představení, ale i před ním. Soužení ho poznamenalo. Oči se mu ještě víc svezly do stran a pod jindy opálenou kůží se objevila trudovina. Vrávoral, až se mu v jeho obří sklenici strakaté pití smíchalo dohromady.

„Nelíbilo se, co?“

„Mýlíte se, připadá mi to skvělé. Stanete se nejslavnějším mužem téhle Společnosti, jsem si jist, že ji budou hrát i jinde.“

„V Pananierické každopádně nikoli...“

Říhl si do levé dlaně a usmál se:

„Bylo by to zajímavé.“

„Myslíte si... Myslíte, že byli v sále nějací Obnovitelé?“ Lienu Ragovi připadala ta otázka divná. Nenápadně spisovatele pozoroval.

„Možné to je,“ řekl.

„Před událostmi tu musela existovat dost proorganizovaná skupina. Stejně tak ve všech důležitých stanicích. Obnovitelé sahali k magii, ale byli tu i vědecké větve. Slyšel jste o nich?“

„Ne. Muselo by se jít do starých policejních hlášení, jenže archivy byly během občanské války zničeny.“

Lien Rag najednou uviděl Kantuse. Knihovníka pozvali nepochybně přes profesora Leryse.

„Promiňte.“

Místo toho, aby se Kantus při pohledu na glaciologa zatvářil zděšeně, vypadal naopak, že ho setkání velmi těší. Že by ho tak rozjařila sklenice alkoholu, kterou držel?

„S tím vaším plánem jsem dost hnul dopředu,“ řekl. „Příště vám ho přinesu. Taky jsem začal dělat na klášterním vlaku. Líbila se vám ta hra? Je báječná. Víte, brečel jsem... Kdyby to viděli moji rodiče, kteří bydlí na kře uprostřed Indického oceánu...“

„Kdo vlastně doopravdy řídí tu Společnost? Mám na mysli politicky?“

„Kardinál - guvernér... Ale je tam i apoštolský vikář.“

„A víte, kdo vlastní akcie Společnosti?“

„Akcie?“

„Zveřejňuje se jejich kotace. Podle Dohod z NY Station je to povinnost.“

„Nevím,“ řekl Kantus, zmatený otázkou.

„V Stanici Ježíše Krista jsou divná zastoupení, že?“ „Viděl jsem tam spoustu cizinců, jistě... Panameričany, Afrikánce... Asiaty, ale odkud přesně přišli, to nevím.“

„A co z Mořského ledovce?“

„Nevím. Možná nějaká malá delegace. Stanice není nijak veliká... „

„Kdo se stará o obchod?“

„Řeholníci. „

„Odkud hlavně přijíždějí vlaky s dodávkami potravin? Možná jste si všiml nákladních konvojů?“

„Jistě. Hodně jich přijíždí z jihu, od Antarktické, ano.“ „Jaké používají pohonné hmoty?“

„Tulení a velrybí olej. Viděl jsem ve Společnosti cisternové vagony, opravdu.“

Přidal se k nim profesor Lerys. I on vypadal poněkud podnapile. S hrou byl spokojen nikoliv pro její literární kvality, ale kvůli tomu, co všechno odstartuje:

„Větší toleranci, průlom do minulosti. Teď už bude odvaha provádět výzkumy, odvolávat se na ně. A Kaempolis nebude možné vyloučit z ekonomického rozmachu na Mořském ledovci.“

Vzal Liena Raga familiárně za rameno a táhl ho k bufetu:

„Spokojen s Kantusem?“

„Dělá všechno pro to, aby mi vyhověl... Ale pořád tápu v nejistotě... Vlastně mám takový dojem, že ta past je příliš nápadná, maskuje něco jiného, nějakou subtilnější záležitost. Nikdy jste neslyšel mluvit o prodeji téhle Koncese Neokatolíkům, asi tak před pěti lety?“

„Víte, všechny ty historie s akciemi... Taky mám nějaké akcie téhle Společnosti, ale nijak se o to nezajímám. Víte, že Kid vykoupil svůj podíl od Mikada? Že velký paša teď nemá nejmenší právo na dohled? Vypadá to, že Kid vyjednával tvrdě a vyhrožoval mu Lidovými koordinačními buňkami.“

L. K. B., jak se jim říkalo, zabíraly území Amertume Station, na západ Mořského ledovce. Zavedli třídní boj věkových skupin s tvrzením, že se člověk po pětatřiceti stává maloměšťákem a ztrácí zájem o sociální vývoj. Moc tedy patří do rukou mladších a po třicetipěti se prováděla rychlá eliminace parazitů společnosti. Po padesáti letech už se člověk nemohl nadít, že přežije.

„Samozřejmě, tvrdilo se, že Mikado už skoro žádné akcie nemá, že je vykoupili Panameričané...“

„Chcete tím říci, že by měli právo kontroly nad Společností?“

„Ale po své porážce se nebudou snažit zasahovat do našich záležitostí. Měli by mít kolem třiceti až pětatřiceti procent akcií.“

Lien Rag nesl ránu těžce. O tom se s ním Kid nikdy neodvážil bavit.

KAPITOLA XIX.

Phil a Lowitz byli nejdřív pokládáni za lháře, když dvěma zbývajícím parťákům po svém návratu z pozorovací akce sdělili, že žádná závěj není, koleje zmizely a v malé stanici nesvítí světlo.

Za chvíli se však mohli přesvědčit na vlastní oči, že závěj i s kolejemi vyletěly do povětří.

„Mají se na pozoru,“ řekl Kroua1. „Je to čím dál víc divný.“

„Objevili vás,“ řekl Herber vztekle.

„Musí mít přístroje.“

Drezína se zastavila na nebezpečném místě.

„Vracíme se?“

„Určitě nás sledujou,“ řekl Kroua1. „Vůbec nemám chuť se s nima prát, ani si nechat zablokovat trať. Ale měli bysme vědět, co se děje. Tusk Station tvrdí, že tu nikdo není, že jižní trať je poničená, a hele, tady jsou lidi.“

„Budem vyjednávat?“

„Se uvidí. Myslím, že bude lepší, když se vrátíme za světla a s celým vlakem, jako kdyby jsme o nich nic nevěděli.“

Greog a Ann je na obrazovce radaru viděli znovu nastoupit do drezíny a zpátečkou odjet.

„Myslím, že budeme spát klidně, ale stráž přece jen postavíme,“ řekl Greog. „Nezaútočí, dokud přesně nezjistí, kolik nás je.“

Ale už za rozbřesku se na obrazovce radaru objevil velký vlak tuleňářů.

„Je obrovský. Víc jak deset vagonů.“

„Ti lidé se vydali na nějakou dlouhou expedici. Možná lovci, kteří hledají na jihu nějakou tulení díru.“

Lokomotiva byla uprostřed soupravy. Vepředu byly vagony naložené kolejnicemi, s veškerým materiálem na údržbu

a pokládání. .

„Musím jim naproti," řekl Greog. „Sám."

Byl to rozhodující okamžik.

Navěsil si na kombinézu granáty, do ruky vzal prastarý samopal.

„Vezmi si přenosný laser. Nevědí, že nemáme elektřinu."

Ann mu ho upevnila na záda a nachystala odvíjení napájecího kabelu, který byl dvě stě metrů dlouhý. Měli další prodlužovačky, takže ho Greog mohl za sebou vláčet až kilometr daleko.

„Musíme projednat bod za bodem. Nejdřív se mě budou ptát, jak jsme se tu octli. Přemýšlela jsi o tom?"

„Ano, ale moc přesvědčivé to nebude. Výmysl se prozradí hned, jak vyjedou na jih. Po necelém kilometru jsou přerušené koleje a jejich výstražné zařízení jim to okamžitě ohlásí. Půjdeš tam i tak?"

„Můžeme snad dělat něco jiného?"

Nějaký muž se objevil před prvním vagonem naloženým kolejnicemi a kráčel po trati. Dřepl si, aby si prohlédl zlom a zvedl hlavu směrem ke stanici.

Greog vyšel zpod skleněného krytu. Kráčel dopředu po pražcích, které dosud ležely na svém místě. Muž se postavil a sáhl rukou po pouzdru s velkou pistolí.

„Jmenuj u se Kroual a jedu na jih lovit tuleně. Podle Železničních Instrukcí by sto padesát kiláků odtud měly bejt tulení díry. Přijeli jste vod jihu?"

„Ano, od jihu."

„Tudle stanici obýváte nelegálně. Velitel Tusk Station nám ji pronajal, abysme z ní udělali základnu."

„Byli jsme tu před vámi," řekl Greog.

Otočil se maličko kolem své osy a lovec uviděl přenosný laser. Úžasem mu poklesla čelist. On sám nemohl žádný sehnat, i když nabízel vysokou cenu a dokonce by se spokojil i se starším modelem. Tenhle vypadal moderně a s jednoduchým ovládáním. Muž ho měl sice na ramenou, ale levou rukou mohl vyslat svazek paprsků jako u požární proudnice. Krouala napadlo, že ani s dalšími čtyřmi druhy by nemohl na tohohle chlapa bez rizika zaútočit. K čemu by mu bylo, kdyby přežili dva nebo tři? I ztráta jednoho, kterého pohltila Jelly, byla pohromou.

„Nevidím váš vlak."

„Stojí vzadu za instalacemi."

„Lokomotiva ?"

„Jistě. Co si přejete?"

Ptát se jako první, na požadavek odpovídat požadavkem.

„Jasně že průjezd, možnost uskladnit materiál a zařídit si tady základnu. Můžeme vám výměnou dát zásobu oleje."

„Minerálního ?"

Kroual zaváhal. Greog mluvil o minerálním oleji, takže měl olej živočišný. Myslel jen na boj proti Jelly. Jenže pro Greoga byl olej základní nezbytností, ať už živočišný nebo minerální.

„Můžeme vám přenechat dvě nebo tři nádrže."

„To je směšně málo. Potřebujeme dvacet nádrží. Pro vás je to jak nic."

„Takový množství vám dát nemůžeme. Každopádně, dokud tu budem, budem plašit Jelly, takže zároveň ochráníme i vás."

Vychytralost lovce začínala Greoga pomalu znepokojovat. Myslel si, že bude jednat s nějakým neotesancem mdlého ducha, ale muž se zatím projevil jako obratný diplomat. Musel získat olej za každou cenu. Jakmile ho dostane, bude schopen nahodit generátor a od té chvíle může s laserem dělat zázraky.

„Jste po zuby ozbrojenej," řekl Kroual ironicky. „Máte vítr z ubohejch lovců?"

„Ubohých určitě ne. Možná jste chtěl říci neškodných?Ale ani tomu nevěřím."

„A ten váš laser funguje?"

„Tak dáte nám ty nádrže?"

Kroual zavolal ke svým druhům:

„Co si vo tom myslíte?"

„Blafuje," řekl Lowiiz.

„Může nám zapálit konvoj a zničit nás."

„Ne," řekl Lowitz. „Všechny svý zbraně ukazuje najednou.

To je důkaz, že jsou slabí. Laser zaručeně nefunguje."

Ann svému manželovi zavolala do sluchátek:

„V bateriích je ještě nějaký proud. Přes noc se trochu dobily. Měl by ses pokusit rozpustit laserem závěj po pravé ruce. Na to moc proudu potřebovat nebudeš."

„A co když to nebude fungovat?"

„Udělej to nenápadně."

Opatrně vzal. do ruky pažbu laseru a stiskl spoušť. Paprsek vystřelil a závěj začal dýmat bílou párou.

„Do prdele," štěkl Kroual, „ten jeho krám funguje. Je to přece jenom zatracenej stroj."

„Nabídni deset nádrží," vyhrkl Phil.

Ale Greog stál na svém.

„Dvacet nádrží a zásoby. Máme dost nasolených ryb."

„Patnáct a zásoby. Kolik je vás ve stanici?"

„Čtyři. „

„Tak čtyři bedny různejch potravin, každá po třiceti kilech, ale musíme spravit koleje, abysme je k vám mohli

dovézt.“

„Dobře, ale dáme si na vás pozor. Jakmile se dostanete k výhybce, necháte tam nádrže. A bedny taky.“

KAPITOLA XX.

Škuner se začal stavět krátce po premiéře hry Tati, řeka už neteče a Lien Rag odjel při té příležitosti do Titanpolisu, poněvadž právě tady byla zkonstruována plachetnice na kolejích. Byla to stavba dlouhá dvaadvacet metrů s aerodynamickým krytem podvozku. Vypadala skutečně jako někdejší plachetnice, se dvěma stožáry, kajutami a stěžňovou čnělkou. Speciálně tkané plachty snášely nízké teploty, aniž by se trhaly, a dieselový motor o sto dvaceti koňských silách je mohl nahradit, když nefoukal vítr. Dokonalé elektronické ovládání omezovalo na minimum čas, který bylo nutno trávit na můstku. Podle odhadů mohl takový škuner urazit při dobrém větru asi třicet uzlů za hodinu. Lien nechal zabudovat i systém vyhřívaného kotvení, který použili Obnovitelé pro svou vzducholoď a jehož tajemství odhalil Lerys.

Nadále tlačil na ústřední správu v Titanpolisu, aby mu poskytli další, podrobnější informace o Společnosti Svatého Kříže. Vždycky ho uctivě přijali, ale setkání přinášela jen průměrné výsledky. Jako by se všichni spikli a chtěli mu utajit pravdu.

„Možná, že jsou mezi úředníky Neokatolíci,“ pravila jednou večer Leouan.

„Myslel jsem na to. Zřejmě jich tam bude pěkných pár. Víc než kdekoliv jinde. Nakonec tady ve stanici máme kostel a v některých dnech se mše účastní i několik stovek lidí.“

O dva dny později se náhodou dozvěděl, že federální australasijská banka je jediným finančním ústavem Stanice Ježíše Krista a od té chvíle mohl s pomocí Yeuze téhle informace využít. Ta se pod záminkou, že je bohatá Neokatolička, vydala do Federal Bank v Hot Station, kde se pozeptala na vyúčtování sbírky.

Poněkud překvapení úředníci zapátrali a zjistili, že účet je po pěti letech pořád ještě otevřený pod stejným názvem: „Založení apoštolského vikariátu pro Australasijskou“. To byl účel celé operace.

„Můžeme přijímat dary a přímo je odesílat do Stanley Station,“ řekl jí úředník.

„Jak to, že do Stanley Station? Proč ne do Stanice Ježíše Krista, hlavního města Apoštolské společnosti?“

Zaskočený úředník připustil, že je to skutečně trochu podivné.

„Půjdu se na to informovat.“

„Nejste náhodou Neokatolík?“ otázala se Yeuz;e.

„Ani náhodou! Jsem ateista, stoupenec odborokracie.“

Přesvědčilo ji to, takže se do banky nazítří vrátila. Dozvěděla se, že veškeré prostředky z tohoto účtu byly skutečně přímo odeslány do Stanley Station. A že Koncesní úřad obdržel rozhodnutí, které umožňovalo všechny vyplacené částky inkasovat.

„Jinými slovy, jde o soudní zabavení prostředků na základě rozhodnutí federálního dvora. To se stává velmi zřídka. Federální soudnictví prakticky existuje jen za účelem podobných soudních sporů.“ .

„Co to znamená?“ zeptala se.

„Že Koncese Svatého Kříže nebyla zcela uhrazena. Což je dost překvapivé. Kdyby šlo o velké území, pochopila bych to, ale nějakých sto čtverečních,kilometrů...“

„Suskripce ani nevynesla dost prostředků?“

Zaměstnanec se uchechtl a rozhlédl se kolem sebe:

„Dokonce si vzpomínám, že to bylo pěkné fiasko. Nevybrali ani desetinu potřebné částky.“

„Kdo to ale platí? Koncesní úřad?“

„Ne, věřitelé. Pokud jsou s celou situací srozuměni, Úřad to nechává být. Nejsou spory. Jakmile se věřitelé začnou mračit, zasáhne Úřad a požádá o úhradu dluhu nebo o vypovězení.“

„To může?“

„Jediná síla, kde Společnosti nikdy neodmítají spolupracovat, je tahle. Policie, která nutí neplatiče vydat jejich Koncesi. Každý rok dochází k jednomu nebo dvěma střetům.“

Yeuze rozehrála svůj přirozený šarm, ale zaměstnanec vypadal stále nepřístupně.

„Pochopitelně. Jména věřitelů vám nemohu sdělit. Federal Bank je seriózní instituce, víte.“

„Vy sám jste z Mořské kry?“

„Samozřejmě. Dokonce i ředitel, ale to na věci nic nemění.“

Yeuze si pomyslela, že by železniční policie mohla donutit bankovního úředníka mluvit, ale Lien Rag odmítl požádat vrchního výhybkáře o pomoc.

„Co se ti zase děje?“ řekla Yeuze podrážděně. „Ty už nevěříš vůbec nikomu? Železniční policie ti může pomoct, aby ses dostal dál, a ty se vzdáváš, jako bys najednou neměl chuť se dozvědět víc.“

„No, možná to tak bude. Proč v tom vlastně pokračovat? Federal Bank má sídlo ve Stanley Station. Bydlí tam i Tarphysovi a zastupují v téhle části světa zájmy Lady Diany. Není to zrovna tak, jak jsme si mysleli? Pořád ta naše drahá Lady, tlustá milá Diana.“

Večeřeli v malé restauraci v Hot Station a Yeuze jeho ironii nijak neocenila:

„Na co teda všechno to pátrání? Proč jsi po mně chtěl pomoc? Kašleš na mě.“

„Přičemž jsi tak hrozně zaneprázdněná, paní tajemnice Společnosti pověřená Kulturními záležitostmi.“

„Prosím tě,“ řekla se slzami v očích.

Položil svou ruku na její a usmál se: „Promiň. „

„Opravdu končíš s pátráním?“

„Mám v hlavě jenom plachetnici. Bude skvělá, víš?“

Podařilo se mu rozptýlit chmury, ale Yeuze mu v lokocaru, kterým už hodinu jeli zpět do Kaempolisu, položila znovu stejnou otázku. Systém s předností v jízdě byl zaveden nedávno a Yeuze měla samozřejmě veškeré výhody, vyjma případů ozbrojeného konfliktu. Dostala dieselovou lokomotivu, zatímco se na sítích znovu rozmáhaly elektrické. Nedalo se ovšem zjistit, jak to chodí v ostatních Společnostech. Lidé mohli podle libosti volně jezdit buď veřejnou dopravou, nebo soukromým vlakem. Jejich svoboda neměla žádné meze. Kromě případů nějakých závažných událostí. Kid a železniční policie mohli mít naráz všechno pod kontrolou, díky prioritním skříňkám, rozpisům trasy a omezení dodávky elektřiny.

„Skutečně toho necháš?“

„Ano. Všechny už jsem stačil vyděsit.“

„Z čeho tak usuzuješ?“ .

„Z administrativních průtahů. I Kid se mi vyhýbá. Už jsem ho dva týdny neviděl, od premiéry té hry.“

„Vyhýbá se i mně, abys věděl.“

„Myslím, že jsem v téhle Společnosti na obtíž.“

„Nepřeháněj.“

„Ale zas na druhou stranu se mi snaží pomáhat při stavbě škuneru. Díky jemu jsem sehnal architekta a dodavatele. Štěstí, že tu byl k mání afrikánský specialista na železniční plachetnice. Kid se domnívá, že je nasadí na svém slavném viaduktu, aby uspořil velrybí olej.“

Když přijeli představení právě skončilo. Pořád tu byl stejný nával a předpokládalo se, že se hra udrží ještě několik měsíců, než s ní odjedou do dalších provincií.

I když Lien tvrdil Yeuze něco jiného, ve svém pátrání kolem záhadných věřitelů Apoštolské společnosti pokračoval.

Vzpomněl si, jak mu Kantus vyprávělo dodávkách velrybího oleje a rozhodl se jít tímto směrem. Našel si lidi z gildy harpunářů, kteří obchod s olejem řídili.

„Společnost Svatého Kříže? Musíme jim měsíčně dodávat několik stovek tun.“

„Platí obratem?“

Účetní ho poslal do jiné kanceláře a mlada žena, oslněná jeho zjevem a pověstí, mu celá šťastná poskytla mnohá vysvětlení.

„Požádali o tříměsíční splatnost dodávek,“ řekla.

„Kdo je ručitelem?“

„Federal Bank... Je to solidní ručitel. Musíme na to přistoupit. „

„Jak platí?“

„Podívám se... Víte, v tomhle regionu máme veškeré formy plateb, počínaje hromadami ušpiněných dolarů v obálkách až po bezhotovostní převody počítačem. Ale jsou tu i někdejší směnky, zlato, zbožní komodity. Směňujeme olej za pšeničnou mouku nebo za role papíru.“

Svatý Kříž platil přes Federální banku v Hot Station. Prostě a jednoduše.

„Kdo podepisuje převodní příkazy?“

„Moment.“

Chvíli hledala, ale bylo z toho jenom zklamání, jak Lien Rag očekával. Prý nějaký neznámý ředitel Federální, který měl podpisové právo na převody ze Svatého Kříže.

„Takhle se můžeme pořád motat v kruhu,“ zamumlal si pro sebe glaciolog.

Pak dostal nápad a zeptal se, jak dlouho trvá, než se vlak s olejem dostane do Apoštolské společnosti. Mladá žena, pořád stejně ochotná, se šla zeptat. Požádal ji, aby spočítala, kolik by stála stotunová dodávka. Vrátila se za čtvrt hodiny s čísly.

„Týden cesty. K tomu se všude připočítává mýtné všeho druhu. počínaje spropitným tisíc kalorií a konče nestydatým výkupným. Koupíte třeba sto tun za deset milionů kalorií, což dělá třiadvacet tisíc dolarů, a na místě zaplatíte tři anebo třináct tisíc kalorií. Ale Svatý Kříž to řeší tak, že má cisternové vagony chráněny vlivnými souvěrci.“

„Kdybych chtěl Svatému Kříži něco darovat?“

„Dar?“

„Dvě cisterny po padesáti tunách?“

Vypadala zklamaně. Tak krásný a slavný muž - a má takovéhle podivné nápady! Nicméně mu řekla, jak postupovat a jakou dopravní společnost zkontaktovat.

Několik dnů mu zabralo zřízení vlastní olejářské vývozní společnosti, což nebylo zakázáno, ale vzhledem k monopolu gildy šlo o bláhovost. Utratil nepočítaně peněz. Nechal si udělat hlavičkové dopisní papíry i formuláře. Našel si v Kaempolisu kancelářské prostory, dokonce najal i sekretářku. Díky licenčním poplatkům ze svých mrazicích technologií mohl bláznivý nápad dotáhnout do konce.

Po týdnu .mohl vyexpedovat dva cisternové vagony tuleního oleje do Společnosti Svatého Kříže. Na poslední chvíli zvolil tulení olej, aby si to nerozházel s gildou harpunám. Trh s tulením olejem nebyl tolik organizovaný. Teď už nezbývalo než čekat, jaká bude odezva na odeslanou fakturu.

Yeuze se o zřízení vývozní společnosti dozvěděla náhodou: „To myslíš vážně?“

„Velmi vážně. Potřebuji peníze, spoustu peněz.“

„Ale mohl bys přece pracovat pro Společnost...“

„Já a státní úředník? Nikdy.“

Zároveň ovšem pátral dalšími směry, i u státních orgánů, tam kde by to nejméně čekali.

KAPITOLA XXI.

Pět mužů tvrdě dřelo, jak byli ostatně zvyklí, a během několika hodin opravili koleje a zkontrolovali výhybku. Vlak posunovali tak, aby se vagony s kolejnicemi dostaly na odstavnou kolej a velká lokomotiva vyjela na trať, vedoucí kolem stanice oklikou.

„Halt," řekl Greog do vysílačky. „Kde jsou naše nádrže a zásoby?"

„Vaše vagony sou na konci vlaku. Musím projet, abych je moh vyložit," odvětil Kroual.

Ann nervózně ukryla mikrofon v útlé dlani:

„Je to lest. Chtějí nás objet a zmizet."

„Spíš si myslím," řekl Julius, „že se chtějí podívat za stanici. Hledají naši lokomotivu a vagony. Tuší, že nic takového nemáme, a jak to zjistí, budou pěkně vyděšení a tím pádem schopní úplně všeho. Staneme se pro ně fantómy a monstry."

„Co uděláme?"

„Vystřelíme po lokomotivě, nebo hodíme granát," řekla mladá žena.

„Granát stačí."

Greog vystoupil z vagonu, namířil si to rychle k západní komoře a aniž by na cokoliv čekal, vytrhl pojistku a mrštil těžký granát na koleje, nějakých dvacet metrů před rádlo lokomotivy. Hned na to sebou plácl na břicho za starý rozpadlý vagon. Exploze byla silná a rozmetala staré dřevěné pražce do okolí. Kolejnice se na obou stranách"rozšklebily do oblouků. Kroual musel v divokém hněvu pustit páru na zpětný chod a zablokovat konvoj.

„Sviňárna... „

Ostatní dobrodruzi vystoupili z konvoje ozbrojení až po zuby, ale Ann vypálila ze stanice dávku do vzduchu, takže se všichni okamžitě vrhli na zem.

„Co má todle znamenat?"

„Na síť se dostanete, až zaplatíte," řekl Greog. „Zacouváte zpátky o čtyři sta metru. Máte kde manévrovat, jsou tam dvě výhybky a odstavné koleje. Sem přijedete se smluvenou dodávkou."

„Tím výbuchem jste zničili aspoň deset pražců. Víte, jak se za takovoudle akci platí? Mohli bysme vás klidně zmasakrovat. „

„Zkuste to," řekl Greog. „Ale nezapomeňte na laser." Stáhl se až do vagonu, kde čekali ostatní.

„Musí nám to dodat, dřív než bude tma, jinak je všechno v háji. Půjdou odtud pěšky a uvidí, že jsme blafovali."

S neklidem čekali pár minut a snažili se kontrolovat celou zónu kolem stanice. Greog litoval, že nerozmetal všechny závěje, které teď dovolovaly, aby je chlapi obklíčili ze stran. Jakmile přijdou na to, že jim chybí materiál a že jsou na dně, divoce se na ně vrhnou. Byli jen dva schopní boje a Ann navíc neměla palné zbraně nijak v oblibě.

„Manévrují."

Lokomotiva znovu couvla a Kroual se naoko rozhodl, že vyhoví požadavkům.

„Určitě jim to bude chvíli trvat."

„Pokusí se vydržet až do tmy."

Zbývaly ještě čtyři hodiny denního světla. Lokomotiva couvala a část přípoje zanechala na odstavné trati. Pak znovu vyjela, aby uvolnila protější trať. Muži se krčili na vagonech.

„Kolik jsi jich napočítal?"

„Tři. „

„Myslím, že je jich celkem pět. Kde jsou ti další dva?"

„Nejsou dva na lokomotivě?"

„Ne, tam je jenom jeden."

Ann vyšla dozadu za stanici a snažila se kontrolovat závěje. Jeden muž tu mohl klidně oběhnout pár kilometrů oklikou a vrátit se. Na tajné radiové frekvenci pak mohli domluvit útok.

„Pořád mám jenom tři," řekl Greog. „Vsadím se, že s tím posunováním blufují. Pořád nic nevidíš?"

„Ne... Zatracené závěje... Nikdy nebudeme mít dost náloží, abysme je všechny rozmetali. Kdyby ti prevíti už přestali s tím šíbováním... Tučňáci se při takovémhle hluku jen tak nevrátí."

„Na tučňáky kašlu," řekl Greog. „Když je zlikvidujeme všechny, budeme mít vlak, materiál, olej a zásoby na dlouhou dobu."

„Greogu," rozhořčila se Ann. „Tohle bys opravdu chtěl?"

„Jsou to darebáci."

„Ne, jenom chlapi, co přežijí i v pekle. Za jiných okolností..."

„Tuhle písničku už znám, hlídej si svůj prostor. Musí nás brát obchvatem... Štěstí, že je kryt podrápaný ledovými bouřemi. Aby nás uviděli, musí se hodně přiblížit, zatímco my máme výborný výhled."

„Přemisťují nádrže," řekl Greog vzrušeně.

Ma ležela na svém lůžku. Chvílemi se zvedla na loktech a snažila se zjistit, co se děje.

Najednou vykřikla a Julius se k ní vrhl:

„Šílím nebo co? Někdo mi mluví v hlavě... Slyším naprosto konkrétní slova..."

KAPITOLA XXII.

Kid pod záminkou, že zajedou na novou inspekci budovaného viaduktu, požádal Liena Raga, aby se za ním stavil v Titanpolisu. Rychlíky teď zajišťovaly spojení Hot Station - Titanpolis v rekordním čase: za dvanáct hodin. Šlo o experimentální vlaky, krátké a pořádně drahé, které se hnaly přes mořskou kru po prioritní trati s pouhými dvěma zastávkami.

„Máte s viaduktem nějaké potíže?“

„To ne, ale chtěl bych, abyste byl u toho. Zvýšili jsme tempo. Každé dva dny kilometr navíc. Obáváme se, jestli tahle rychlost není na úkor pevnosti pilířů.“

Ale Ragovi záhy došlo, že z něho Kid hodlá tahat rozumy ohledně vývozní společnosti.

„Chcete raději zůstat nezávislý?“

„Na trhu s tulením olejem vládne velká anarchie. Snažím se získat určité postavení. Potřebuji mít taky obchodní důvody pro cestování. Budu olejářským zástupcem v ostatních Společnostech. A taky počítám s prezentací svého škuneru.“

„Takže o tohle jde?“

„Jistě. „

„Pořád hodláte zajet do Stanice Ježíše Krista?“

„Mám to v úmyslu.“

Jeli po proslulé přímé trati, dlouhé sto kilometru. Kid mu sdělil, že budou ještě další, mnohem fenomenálnější přímé tratě...

„Tisícikilometrové, i delší, pokusíme se kolem vybudovat umělou krajinu, architekti už na tom pracují... A kdybych vás požádal, abyste tam nejezdil?“

„Víte dobře, jak mám Harl Merna rád.“

„A když vás zadržím násilím?“

Lien Rag se usmál:

„Nedělejte to.“

„Věc, na kterou tenhle etnolog přišel... nebo co objevil, je možná velmi nebezpečná pro naši budoucnost. Snad by bylo lepší nechat ho dožít ve Svatém Kříži.“

Lien Rag hleděl na koleje, které se míhaly pod jejich lokocarem, podobném raketě. Svištěli už víc jak dvousetkilometrovou rychlostí.

„Kdo vám řekl, že by mohl být nebezpečný?“

„Řekněme, že mám dobré informace... Tedy lepší, než většina ostatních lidí.“

„Nenechám ho tam zemřít. Mezi těmi fanatiky.“

„A když mu odmítnu povolit vstup?“

„Na to máte právo. Ale já se s ním můžu usadit třeba v jiné Společnosti. Nechci se vychloubat svými schopnosti, ale mnozí by byli štěstím bez sebe, kdyby mi mohli nabídnout důležitou funkci. Technologie kapilárového mrazení je moje. Na to nezapomeňte. Mohu se obrátit na federální soud.“

Kid přibrzdil.

„Nerozčilujte se... Nechci jen, aby si profesor Ikar, specialista na Zrzavce, představoval, že bude druhým Harl Mernem.“

„O tom nikdy nebyla řeč a profesor Ikar s ním velmi rád spolupracuje. Ostatně jel schválně do Kaempolisu, aby se s ním setkal. Mezi nimi žádná rivalita není. Navzájem se doplňují. Harl Mern studuje původ a Ikar jejich život, což je přece jen rozdíl.“

„Jsme tady.“

Najali nové dělníky a vytvořili další staveništní čety. Díky ultramoderním šablonám teď vyráběli oblouky v rekordním čase, přičemž další čety pracovaly nahoře na dráze.

„Přece jen to potrvá ještě roky, než se dostaneme k peruánské pevninské kře,“ řekl Kid zadumaně.

„Technika se bude dál zdokonalovat... Máte souhlas Lady Diany?“

Kid se neobtěžoval s odpovědí a odešel si raději popovídat s nějakým inženýrem. O něco později požádal Liena, aby s ním navštívil vesničku stavařů. Obytné vozy byly nezvykle přepychové.

„Za tři čtyři hodiny jsou chlapi v Titanpolisu. Necítí se odtržení. Až budou hluboko na východě, čtyři tisíce kilometrů daleko, bude to jiné.“

Vrátili se k malé, aerodynamické raketě na kolejích. „Kdy hodláte odjet?“

„Nevím. A nikomu to ani neřeknu. Příliš mnoho lidí čeká, až tuhle Společnost opustím, aby mě zlikvidovali, Tarphysovi v první řadě.“

KAPITOLA XXIII.

Všechny, včetně Julia Kera, trápila stejná chmurná myšlenka. Mozek Ma Kerové, příliš dlouho strádající nedostatkem kyslíku, zřejmě selhával. Vynikající přírodovědkyně a tvrdošíjná racionalistka měla dojem, že slyší hlas, který jí v hlavě neúnavně opakoval stejné sdělení.

Manžel ji vzal za ruku, ale jen co jí došlo, že jí měří pulz, podrážděně se mu vytrhla:

„Nejsem ani šílená, ani senilní. Někdo mi do mozku vpisuje slova. Někdo, kdo neumí číst. Já ta slova vidím. Jako by svítila... Ne, fosforeskovala..“

„Pozor,“ řekla Ann,“mám dojem, že nás právě obklíčují.

Ti, co tamhle valí nádrže, se dvakrát nepřetrhnou... Hele! Co je to tamhle za siluetu? Myslela jsem, že je to jeden z lovců, ale vypadá to...“

„Jeden by řekl, že nějaká ženská...“ zamumlal Greog. „Mladé děvče.“

Ma Kerová se vztyčila a vzala manželův obličej do dlaní:

„Slyšíš mě? Já nemluvím do větru. Dej mi něco na psaní.“

„Dobře... Ale měla by sis odpočinout.“

„Dívka... Takže ve vlaku jsou další lidé. Nemůžeme si být jisti jejich počtem. Musím na průzkum za stanici... Dokud nemáme minerální olej, nesmíme je sem pustit.“

Ann cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Jakmile Greog vyjde ven, představují tihle lidé obrovské riziko. Jsou to barbaři, nic jiného. Měl pravdu: snažili se je obelstít.

„Děkuji,“ řekla Ma a sevřela v ruce tužku. „Musím si to sdělení napsat, jen co mi vytane na mysli“

Julius si neznatelně povzdychl.

Po chvíli napsala: „tajty lidi vás zabijou“ . Pak každé slovo ještě přeslabikovala Juliovi.

„Pořád se opakují dokola. Musí jít o telepatickou zprávu.“

„Poslyš, Ma,“ zaprotestoval Julius.

„Existují o tom vědecké výzkumy. Musíš to moc dobře vědět.“

„Ale jen zřídkakdy...“

Ma se pomalu otočila, aby mohla opustit lůžko.

„Co děláš?“

„Vstávám. Vezmu si zbraň. Přece se nenecháme těmi surovci zmasakrovat.“

„Ma,“ rozhořčil se Julius. „Nejevili vůči nám žádné nepřátelství. Připouštím, že nevypadají dvakrát dobře, ale přistoupili na to, že s vlakem couvnou a připraví pro nás všechno, co požadujeme.“

Staré ženě s povadlou tváří a propadlou hrudí po přestálých zkouškách se podařilo vstát.

„Nebudeme čekat, až zaútočí. Musíme využít momentu překvapení. V jejich vlaku je náš spojenec. Někdo, kdo s jejich brutálními metodami nesouhlasí... Musíme využít příležitosti.“

Ann prožívala kruté chvíle, pohyb lidí, které nazývala barbary, v ní vzbuzoval úzkost. Něžná Ma, vždycky horující proti násilí, teď najednou vyznávala pravý opak a mířila ke stolu, kde ležely zbraně, mino jiné i opakovací puška.

„Ma... Máte halucinace. Nikdo vám v hlavě nemluví.“

„J á mám pořád ještě zdravý rozum, neztrácím kontakt se skutečností. Cítím se slabá jenom fyzicky, v žádném případě ne duševně. I v bezvýchodných situacích mi mozek pracoval skvěle, jen si vzpomeňte.“ .

Ann zrudla. Právě díky Ma je napadlo použít proti obří amébě kolonii baktérií. Napůl v bezvědomí je zdárně přivedla na tohle řešení, na které ve svém zděšení zapomněli.

Ma uchopila starou automatickou pušku.

„Tohle je zásobník? Kolik je v něm nábojů? Musím se ho naučit vyměnit a nabít. Nic z toho neumím.“

Greog vzal papír, který položila na stůl a nevěřícně si ho prohlížel:

„Ma, možná, že vaše podvědomí... Při některých zkouškách s hypnózou se často projevuje u vynikajících jedinců tendence psát...“

Ma pokrčila rameny a sedla si za stůl k listu papíru.

„Je jich pjet... taky Jaël... Lovis z tamtý strany.“

Greog poodešel a pohlédl k jihu. Co když se zrovna teď nějaký muž blíží ke stanici? ,

„Lovis musí být nějaký chlap. Ve vlaku je taky ten, kdo se mnou telepaticky komunikuje, a JaëL“

Cítila, že mluví do prázdna. Ostatní ji neposlouchali. Opustila oblast čirého rozumu a předávala jim pro ně nepřijatelné podrobnosti. Vzpomněla si, jak museli jednou bojovat s auditoriem papalášů, kterým vysvět1ovala sluneční soustavu. Stejné mrazivé ticho a posléze naprostá lhostejnost vůči jejímu výkladu.

„Jdu tam,“ řekl Greog.

„Co uděláš, když budou vzadu?“

„Nevím.“

„Musíš střílet,“ řekla Ma. „Jejich lokomotiva dělá takový hluk, že nemůžou dávky slyšet.“

„Jenže mají s těmi chlapy radiové spojení,“ řekla Ann tónem, jakým by nejspíš plísnila příliš sebejisté dítě.

Netrpělivost učitele. Jednali s ní jak s malou holkou, jako s hlupačkou.

„Možná by stálo za to je zajmout,“ řekl Julius.

„Pokud budou dva, jak je mám podle vás přivést?“

„Zkusit to musíme,“ naléhal Julius.

„Odsuzuješ ho tím na smrt,“ řekla Ma. „Odsuzuješ na smrt skvělého mladého vědce, Julie. Bez něj jsme přikovaní k zemi, neschopní použít vzducholodě. Greog musí bez vyzvání zabít každého, kdo mu přijde pod ruku.“

Mladý vědec se pobaveně usmál nad paličatostí Ma. Bylo mu líto, že je v takovém stavu, ale její argumenty měly něco do sebe „Skvělý mladý vědec“ ho potěšil. Nasadil si znovu ochrannou helmu a zkontroloval samopal.

„Kdybychom se tak napíchli na jejich frekvenci... Vyjdu zadem a vydrápu se ke komoře od jihu. Doufám, že bude fungovat a neupoutá moc pozornosti. Půjdu až k závějím a zůstanu v radiovém spojení, jak to jen půjde. Baterie v kombinéze mám prakticky vybité.“ .

„Ještě nenaplnili ani jednu nádrž,“ konstatovala Ann. „Potřebují nějaký čas, aby dostali na místo ruční čerpadlo. Noc je na krku.“

Objala svého druha, ale když odcházel z vagonu, neotočila se za ním. Nechtěla se při své práci rozptylovat.

Julius přišel ke stolu a přešlapoval.

„Co hledáš?“ zeptala se jeho žena.

„Karabinu. „

„Mám ji v ruce... Nedám ti ji.“

„Je to šílenství, Ma. Ti chlapi nás možná chtějí podfouknout kvůli minerálnímu oleji nebo potravinám, ale jen proto že chtějí jet dál na jih. Nezajímáme je.“

„Mají z nás strach, Julie, velký strach. Logicky tu neměli nikoho najít. Odmítáte si přiznat surovost tamtěch lidí.

Chcete je mít k obrazu svému. Jste jenom utopističtí blázni.“

Julius k ní přišel a natáhl paže:

„Prosím tě, uklidni se, vrať se na lůžko... Neměla by ses tak unavovat... Udělám ti čaj. Dobrý čaj s plackami, co nám ještě zbyly... Jsou tvrdé, ale když se namočí...“

Ma se zvedla a oběma rukama svírala karabinu.

„Ann, odpočiňte si vy, já to za vás vezmu.“

„Vůbec nejsem unavená,“ odvětila mladá vědkyně stroze. „Bojíte se, že začnu pálit hlava nehlava?“

„Jste velmi rozrušená, Ma. Nikdy jsem vás takovou neviděla a znepokojuje mě to. Mám vás moc ráda, víte to dobře...“

Ma se unaveně usmála.

„Nechte si ty pohřební řeči. Tohle není nejlepší chvíle na sentiment. Nezapomeňte, kdo stojí proti nám. Myslím, že můj hypnotický spojenec tyhle surovce nemá rád a vidí v nás dobrou příležitost, jak se jich zbavit. Krutost těch lidí je holá skutečnost, bohužel. A nasaďte si helmu, možná vás zrovna volá Greog.“

Ma přistoupila k oknu a pokusila se vyslat telepatické sdělení ve smyslu „Kdo jste? Dokažte, že mluvíte pravdu“. Pak si ale uvědomila, že záhadný protějšek určitě ovládá jen pár jednoduchých slov a že by její otázky mohl i přes své schopnosti jen stěží dešifrovat. Zjednodušila je tedy a rozhodla se ho urazit. „Hnusný lháři, hnusný lháři,“ opakovala pořád dokola.

„Gregovi se podařilo dojít až. k závějím. Nic zvláštního tam nevidí... Přepíná se na vnější odposlech.“

Ma přitiskla pušku k hrudi. Čekala od neznámého uraženou reakci. Vědecká logika u ní pomalu nabývala vrchu a vzrušení opadalo. A co když to Greog odhadl správně, co když její podvědomí blekotalo hlouposti jako dítě, které náhle procitne ze spánku?

„Zdá se mu, že slyší skřípot ledu, ale ruší ho hukot stroje,“ hlásila Ann.

Výrony páry, které pravidelně frkala lokomotiva, otřásaly stanicí.

„Pozor,“řekla Ann. „Vidí muže...“

Ma náhle křečovitě strnula, hodila si pažbu přes pravé rameno.

„Muž se blíží... Je ozbrojený krátkou puškou, která se podobá velké pistoli. Greog mu přikazuje, aby se zastavil.“

Nehledě na sípání lokomotivy uslyšeli zřetelně pět výstřelů.

KAPITOLA XXIV.

Jediná zaměstnankyně Seal Oil Company se ho snažila nějakým způsobem najít už osmačtyřicet hodin, když se v noci vrátil do Kaempolisu. Nechala vzkaz u Yeuze, že se má urychleně dostavit do kanceláře.

Lienova vývozní společnost sídlila v prostém oddělení chaotického seskupení starých vagonů, postavených nedaleko nákladového nádraží, pompézně nazvaném „Nové obchodní centrum“.

„Dostala jsem telex ze Svatého Kříže, z Federální Banky a dokonce tu byl i jeden z jejich agentů... Podivují se nad tou zásilkou dvou cisteren oleje a tvrdí, že nikdy nic napevno neobjednali. Požadovali po mě lejstra a já jim musela říct, že je nemůžu nikde najít...“

Vypadala na zhroucení a on se ji pokusil uklidnit. Zároveň jí řekl, že měla štěstí, když dostala v tomhle rozbitém městě práci a že by měla teď prokazovat větší chladnokrevnost.

„Vývoz je vždycky na hranici legálnosti a vyžaduje proto ocelové nervy.“

Přečetl si telex.

„Neuvedla jste mé jméno?“

„To bych v životě neudělala!... Říkám vám mister Osk, jak jste mi poradil. Samozřejmě fakturu zpochybňují.“

„Kdo ji zpochybňuje, Federální banka?“

„Hlavně ta, mister Osk.“

Na telexu stálo jméno jakéhosi opata, pověřeného obchodními záležitostmi, který se velmi úlisnými výrazy podivoval nad celou záležitostí. Tenhle řeholník předpokládal, že jde o přepravní omyl a že Seal Oil Export učiní všechny nezbytné kroky, aby uvolnil perón ve Stanici Ježíše Krista a odvezl cisterny pryč.

„Zástupce Federální banky nechal svoje číslo v Hot Station.“

Lien Rag bankéři zavolal a pokusil se změnit hlas.

„Pokud není Svatý Kříž schopen svou objednávku uhradit, obrátíme se na soud.“

„Ale co objednávkový list? Máte objednávku? A číslo?“

„Pošlu vám fotokopii.“

„Řekněte mi datum a číslo.“

„Nemám to u sebe. Nejsem poblíž svojí kanceláře... Vím jenom, že to podepsal člověk, pověřený obchodními záležitostmi...“

„Opravdu?“ pravil bankovní úředník pojednou méně stroze.

„Jeho jméno se mi nepodařilo rozluštit... Podpis je naškrábaný. „

„Caron... Měl by to být Caron. Jsem ale překvapen...“

Lien Rag slíbil, že pošle fotokopii, a zavěsil. Bez meškání zašel do tiskárny někdejšího deníku Kam News, který byl zakázán pro kolaboraci s Kidovými nepřáteli. Teď tu bylo jen pár dělníků v družstvu. Mistr se na nic neptal. Lien Rag zaplatil dopředu za stovku dopisních papírů na jméno Společnosti Svatého Kříže.

„Chci stejný papír i typografii.“

„S papírem to bude horší... Je rostlinného původu, dnes už moc vzácný. Mohl bych ho sehnat, ale bude to stát víc...“ „Jak rychle?“

„Do čtyřiadvaceti hodin.“

„Dnes večer už potřebuji mít první listy. Sjednáváme teď velmi diskrétní obchod.“ .

„Nemám rád Neokatolíky,“ řekl mistr. „Při vzpouře gildy a při panamerický okupaci chtěli získat přízeň nových mocipánů. Udělám, co budu moct.“

Téhož večera dostal Lien Rag první listy a mohl sepsat smyšlenou objednávku od pana Carona. Kopii poslal po zvláštním poslovi do Federal Bank v Hot Station.

Nazítří zmíněný zaměstnanec volal do Kaempolisu, ale sekretářka mu sdělila, že šéf hodně cestuje a obchoduje s tulením olejem a že neví, kde by ho dostihla.

O hodinu později zavolal sám Lien Rag:

„Tady Osk z S. O. E. C., už jste dostali tu fotokopii formuláře?“

„Ano, mister Osk. Ale stanovisko Svatého Kříže k vašemu dokladu se nám nepodaří získat dřív než za několik dnů, ovšem uděláme vše potřebné. Vypadá to, že objednávka byla skutečně odeslána...“

„Měl bych do Stanley Station dojet dnes večer,“ řekl Lien Rag. „Mohl bych se sejít s osobou, která má na starosti platby Svatého Kříže?“

Zaměstnanec zaváhal.

„Pro nás by to bylo určitě lepší,“ připustil. „Chvíli vyčkejte, půjdu se na to zeptat.“ .

Asi ne tak zeptat, jako spíš požádat.šéfa o povolení, pomyslel si Lien Rag. Sto tun tuleního oleje představovalo přece jenom významný kšeft, který je ohrožen chybou Svatého Kříže a jejich prázdné kasy. Pětatřicet tisíc dolarů, to je přece jenom hodně.

„Ano,“ řekl zaměstnanec, „všechno se dá do pořádku, pokud přijmete platbu v kaloriích.“

„Provedete ji na místě v Hot Station?“ zeptal se náhle Lien Rag plný zájmu.

„Převod by se tím usnadnil... V Stanley se setkáte s jistým Remsem, který bude s to ověřit formulář a uvést věci do chodu.“

„Se Svatým Křížem to takhle chodí vždycky? To abych se vystříhal jakýchkoliv dalších transakcí a upozornil svoje konkurenty na potíže do nichž jsem se dostal“

„Obvykle jde všechno hladce, mister Osk“ pravil bankéř, skormoucený jeho reakcí. „A podle potřeby nám banka Společnosti poskytne ručení.“

„Chcete snad říct, že Společnost Mořského ledovce slouží Svatému Kříži jako ručitel?“

„Svým způsobem ano, pane. Mořský ledovec musí mít za Svatým Křížem obrovské pohledávky a nechce, aby se položili. „

„Děkuji,“ řekl Lien Rag pokud možno pevným hlasem.

„Budu postupovat podle vašich doporučení.“

Zavěsil a po obličeji se mu řinul pot.

„Není vám dobře, mister Osk?“ zeptala se znepokojeně sekretářka.

„Jsem jen trochu unavený... Buďte klidná...“

„Budou i další obchody tak nesnadné, mister Osk?“ „Ne... Aspoň prozatím.“

Opustil „obchodní čtvrť“ a zašel do malého baru, který otevřeli teprve před dvěma dny. Podnikatelský život se poznenáhlu obnovoval, dryáčnická opatření, která město dusila, se zmírňovala. Osoby, které nebyly aktivně zaměstnané, mohly ze svých obytných trosek odejít na sever Koncese. Zlepšilo se zásobování, každý den vznikala nová pracovní místa.

Lien vypil pro uklidnění sklenku teplého alkoholu a pak teprve začal přemýšlet nad tím, co vlastně odhalil. Oficiální banka Společnosti finančně podporovala Svatý Kříž. A určitě s Kidovým souhlasem. Finanční instituce nemohla jednat na vlastní pěst. Kid pomáhal Neokatolíkům, aby zřídili apoštolskou diecézi, která měla šířit v tomhle koutě světa svoji víru.

A tentýž Kid ho více méně ponoukal, aby se vydal Harl Mernovi na pomoc, kterého tatáž Apoštolská společnost zadržovala pro jeho názory.

Neodvážil se jít tak daleko, aby generálního ředitele stávající Společnosti obvinil, že se ho chce zbavit nebo ho za slušnou sumičku prodat. Ne za dolary, ale výměnou za něco moc důležitého, za něco, co trpaslík nutně potřeboval.

KAPITOLA XXV.

Ann nedokázala lhostejně přihlížet a zamířila k zadnímu východu z vagonu.

„Prosím vás,“ řekl Julius, který zaslechl její rychlé kroky.

„Hlavně opatrně.“

„Nech ji,“ řekla jeho žena. „Mám ostatní pod kontrolou. Jestli potřebuje Greog pomoc, musí tam jít.“

„Ma!“ vykřikl, „to už vůbec nejsi ty.“

„Julie, když bylo nutné získat čas, abychom odstartovali se vzduchelodí, rozhodli jsme se jednat tvrdě. Prostě jsme stroje těch lidí, co stavěli trať směrem k naší kolonii tučňáků, vyhodili do vzduchu. Pak jsme se museli zbavit i vozu, který k nám vyslali.“

„Nemohli jsme jednat jinak... Ale tady jde o něco jiného. Lovci nám bezpochyby dají...“ .

Ma se rozhodla, že si nasadí helmu, .aby mohla být na příjmu, a řekla mu:

„Už tě nemůžu poslouchat. Musím vědět, co se děje se Subaovými. „

„Lokomotiva přehluší veškeré zvuky od severu,“ řekl vztekle.

Ma uslyšela ve sluchátkách jenom šumění. Greog se neozýval. Co když ho zabili, i Ann... Zůstane tu se svým slepým druhem. Ty gaunery nedokáže sama zlikvidovat.

„Greogu, jsi tady za závějí...?“

Ann volala na manžela od vyrovnávací komory stanice. „Greogu, odpověz mi.“

„Já... Mám slabé baterie... Všechno v pořádku... Problémy s hermetičností. Kulka mi roztrhla rukáv...“

„Jsi zraněný?“

„Ne... Toho chlapa jsem zabil... Vystřelil jako první. Ann, pálil z té strašlivé věci, co střílí malé raketky. Led kolem mě hořel. „

„Můžeš zpátky?“

„Myslím, že byl sám... Anebo ho ten druhý jen kryl. Musím mu tu zbraň sebrat... A ostatní materiál taky.“

„Nech toho a vrať se!“ ječela Ann.

Ma mhouřila oči. Tři muži, kteří byli pořád na dohled, se chovali divně. Pracovali pomalu a občas zničehonic přestali. Došlo jí, že se mezi sebou o něčem dohadují.

„Julie, zkus jít Subaovým na pomoc.“

„Dobře, Ma, ale...“

„Dělej, co ti říkám. Jdi jenom k vyrovnávací komoře. Dál ne.“

Najednou se jí do hlavy vepsala zářící slova: „Já nesem lháš, lovis je za váma... Dou po vás.“

Obtížně polkla sliny a hluboce se nadechla. Jak je uvidí, že se blíží, otevře okno a vystřelí na ně přes plastikový kryt v naději, že kulky nárazem neztratí správný směr.

„Jaël má pužku“.

Kdo byla tahle Jaël? Děvče?

„Ma, slyšíte nás?“

Trhla sebou a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že k ní tentokrát nehovoří neznámý telepat.

„Jistě, Ann.“

„Budu teď střílet, abych kryla Greoga. Chce za každou cenu dostat zbraň toho chlapa.“

„Předpokládám, že mu v tom nedokážeš zabránit.“

„Nedokážu... „

„Samozřejmě,“ řekla Ma. „Dávej na sebe pozor. Julius čeká pro případ. potřeby u komory.“

„Ať ji nechá otevřenou.“ .

„Slyšel jsem, rozumím,“ řekl Julius. „Mám velmi silné baterie, vůbec se nevybily.“

Ma otevřela okno vagonu, popadla svinutý spací pytel a vyhodila ho oknem ven, aby odvedla pozornost tří dobrodruhů. Vyskočila z vagonu a plazila se po zemi směrem ke komoře u severní brány. Udeřila se o koleje a říkala si, zda bude mít odvahu jít ještě dál.

Představa, že se ti barbaři na ni vrhnou, ji přiměla, aby se vztyčila. To, co spatřila před sebou, se zdálo být snem: Nahoře na cisterně seděla mladá žena a v obou rukách třímala velkou pistoli. Pálila ránu za ránou směrem k závějím.

Že by ona telepatka? Anebo šestý člověk ve vlaku? Ma rozbila plastikový kryt stanice pažbou pušky a jen taktak stihla vystřelit po muži, který obcházel obří kupu sněhu zprava, aby unikl kulkám neznámé dívky.

Ma po něm vystřílela polovinu zásobníku se zavřenýma očima. Když je otevřela, neviděla nejprve vůbec nic.

„Ma, vraťte se, jsme ve vagoně. Ma. Je tu Greog a Julius.“

Nakonec uviděla muže, jak leží na břiše v prohlubni mořské kry.

„Ma, slyšíte mě? Nezůstávejte takhle na ráně.“

Pokrčila rameny. Jak se teď mohla vrátit, když tu bylo riziko, že dva nebo tři zbývající chlapi ve slepé zuřivosti zaútočí?

„Ma, prosím. Julius je strašně rozrušený a chce jít za vámi.“

„Dobrá, stáhnu se.“

Štíhlá silueta z cisterny zmizela.

Ma začala couvat mezi kolejnicemi, které vedly k obytnému vagonu.

„Navádějte mě, musím sledovat, co se děje přede mnou.“

„Pokračuj. Pomalu... Greoga málem dostali. Tam vzadu byl opravdu jeden chlap.“

„Kde je pak ten čtvrtý?“

„Nevíme. „

Ma napadlo, že lokomotiva může mít stále dostatek páry a může vyrazit.

„Pozor,“ řekla, „třeba je napadne přehodit výhybku a na pálit to do nás celou soupravou!“

„Ma,“ řekla Ann, „dlužíme vám omluvu... Zabitý muž se jmenoval Lowitz... Ten „lovis“ vašeho záhadného spojence... Všichni jsme z toho v šoku.“

KAPITOLA XXVI.

Tentokrát byl Kantus šťastný, že glaciologa vidí - vrhl se k němu s blaženým úsměvem, zakoplo židli a vyrušil badatele, kteří se v knihovně věnovali své práci.

„Mám ten váš plán, plán klášterního vlaku.“

„Remse znáte?“

„Je to hlavní účetní Společnosti. To on mi vyplatil peníze, když jsem odešel.“

„Odkud přišel?“

„To já nevím. Nechcete se podívat,na ty plány?“

„Za chvíli.“

Profesor Lerys na něj čekal v laboratoři spolu se třemi studenty. Pod skleněným zvonem ležela krvavá masa,

napojená na různé hadičky. Lien Rag se domníval, že jde o srdce kytovce, ale profesor ho vyvedl z omylu:

„Heliový filtr... Hledáme pro něj název.“

Lien Rag zíral na značně odpudivou hmotu.

„Odebrali jste ho z dospělé velryby?“

„Právě že ne. Z několikatýdenního mláděte velryby, zabitého kosatkou. Nikdy si nebereme na své pokusy mláďata... Filtr musí vyrábět obrovská kvanta helia. Možná i kyslíku pro dlouhé pobyty pod vodou. Pojďte se podívat.“

V průhledné nádrži s obsahem několika kubických metrů byly naskládány membrány, které Lien Rag už viděl na jatkách.

„Úžasné. Tohle všechno mělo mládě v těle.“

„Tak rychlá mutace?“

„V podstatě toho moc nevíme. Ústav byl zřízen nedávno a jeho činnost narušila válka. Pracovali jsme jen s několika málo zvířaty. Už tři sta let se velryby snaží přizpůsobit. Vypadá to, jako kdyby tenhle překotný proces nic nebrzdilo, jakmile je už jednou zahájen.“

„Měchýře jsou asi početnější u velrybích mláďat, v dospělém věku jim zůstane jen omezený počet. Jen tolik, aby se mohly vysoukat po kře.“

„Až, do této chvíle nemohla velryba podle vyprávění a filmů přelézt víc než pár stovek metrů, ty nejčilejší pak tři čtyři kilometry. Kdyby tohle mládě přežilo, mohlo by se stát opravdovým suchozemcem, úplně zapomenout, že existuje moře. „

„Ale čím by se živilo?“

„To už je jiná věc. Muselo by si přizpůsobit organismus, tlamu, žaludek... V krajním případě by mohlo dokonce vzlétnout do vzduchu.“

Lien Rag nadskočil:

„Ale no tak!“

„Hypotéza je to pravda trochu šílená,“ řekl Lerys. „Ale stejně...“

„Takový vývoj vám připadá přirozený?“

Lerys na něj překvapeně pohlédl.

„Co tím chcete říct, přirozený? Biotyp samozřejmě kopíruje vývoj zvířat.“

„Žádné jiné zásahy tu nejsou?“

Lerys si očistil brýle, naklonil se a zamumlal:

„Lidské ?“

„Tak nějak.“

„Proč to říkáte?“

Očividně nevěděl nic o lidech - Jonáších, žijících v symbioze s obřími těly velryb. Největšími na této planetě, které nikdy nepřiplouvaly příliš blízko k lidským sídlům, žily na volné mořské kře, navštěvovaly mořská jezera a kanály, a díky vzduchovým kapsám vytvořeným pod ledem, se vydávaly na dlouhé plavby přes oceán.

„Pouhá hypotéza, taky trochu šílená,“ řekl Lien Rag.

„Hm, tvrdí se, že znáte víc než běžný smrtelník. Říká se, že jste měl.tu drzost opustit železniční trať a přemisťovat se rychleji a hříšněji… Možná máte nějakou ponorku...“

Ztišil hlas a táhl ho stranou od studentů, které by zcela zděsila už jen desetina jeho slov.

„Přisuzuje se mi až příliš mnoho výstředností,“ řekl Lien Rag. „Ale možná že mohl na heliový filtr zapůsobit nějaký hormon a způsobit větší produkci plynu...“

„Myslíte si;, že Obnovitelé...“

„Ne. Ti jsou ještě u nemotorných a složitých řiditelných vzducholodí.“

Rozhlédl se kolem sebe a změnil téma hovoru:

„Profesore Lerysi... Mám dojem, že Kid proti mně něco chystá. Snaží se mě poslat do Společnosti Svatého Kříže v naději, že se odtud už nevrátím. Myslím, že mě tajně za něco vyměnil.“

„Liene Ragu, cítíte se dobře?“

„Zjistil jsem, že tuhle Společnost finančně podporuje. A když platí za Neokatolíky, ví, co se tam kuje. Tuhle tvrdil, že Harl Mern působí jen problémy.“

„Uvádíte mě do rozpaků,“ řekl Lerys. „Už tak jsem zmatený tím mutantním mládětem velryby a vy mi tu řeknete, že Kid je nový Machiavelli?“

„Kdo je Machiavelli?“

„Jeden starý cynik... Teď není čas o tom mluvit. Jste si jist svými důkazy?“

Lien Rag mu stručně vylíčil, co všechno podnikl, aby se dozvěděl některá tajná fakta. Profesor se musel opřít o desku laboratorního stolu.

„Musí cesty demokracie vést propastmi kompromisů?“ Na chvíli zavřel oči a pokýval hlavou.

„Je zajímavé, že v téhle Koncesi Neokatolíky nikdy nepronásledovali. Ani ty, kteří se během války zkompromitovali se všemi nepřáteli, co se tu vystřídali... Vždycky jsem se nad tím podivoval, ale moc jsem do těch věcí neviděl... Ale co teď uděláte?“

„Pokusím se vysvobodit Harl Merna stůj co stůj. Můj škuner bude brzy hotov... Kdyby se mi něco stalo, budete vědět proč.“

„Neměl jsem vás poslouchat. Vědecké výzkumy mi zabírají tři čtvrtiny života a obsese, že mě zřejmě řídí nějaká podivná bytost, mi teď zkazí zbývající čtvrtinu. Zlobím se na vás.“

Lien Rag se usmál:

„Pokud zmizím, zbavíte se toho."

„Moc dobře víte, že bych vás zmizet nenechal."

Nastalo ticho.

„Podnikl jste nějaká bezpečnostní opatření?"

„Jdrien zůstane s Yeuze."

„A co vaše tajemství? Všechno, co jste viděl a objevil, ať už tady nebo v jiných Společnostech? Původ Zrzavců, všechno, co Společnosti vymazaly za tři století z našich pamětí? Chcete si to vzít s sebou do hrobu?"

„Lidé se to každopádně jednoho dne stejně dozvědí... Všechno jednou vyplave na povrch."

Lerys ho vyprovodil až ke dveřím laboratoře.

„Víte, jak přísně teď sledují průměrné teploty? Společnost poslala do každé díry své týmy, aby tam rozmístily dokonalé elektronické hlásiče."

Lien zamyšleně přikývl.

Kantus čekal vedle s papírovými rolemi pod paží. Byly to plány Stanice J. K. a klášterního vlaku.

KAPITOLA XXVII.

„Dva z pěti, je to tak," vykřikovala Ma Kerová, která se pozpátku vplížila do vagonu. „Dva z pěti. Jednoho zabil Greog a druhého já. Možná že dívka zabila jednoho tam u sebe. Jen aby tu zatracenou lokomotjvu nerozjeli na stanici."

„Ma," řekla Ann. „Slyšela jste? Ten člověk se jmenoval Lowitz, je to napsáno na pažbě jeho raketometné pušky. Ma, vy jste opravdu telepatka."

„Já ne... Já jsem médium... V tom vlaku je bytost, která je schopna vysílat myšlenky. Byla jsem na lůžku nejvíc na ráně, rozbolavělá, nezatížená dosud vašimi problémy... Telepatické sdělení mě tu našlo a usadilo se ve mně. Musí to být nějaký prosťáček, když takhle píše... Používá jen velmi jednoduchá slova... Můžete mi dát napít?"

Julius přinesl šálek studeného čaje.

„Něco chystají... Asi se pokusí nás dostat... Anebo nás prostě rozdrtí tím svým obrovským strojem. Dobře hlídejte."

„Ma, musíte si odpočinout, zapomenout na celé to vypětí," řekl Greog.

Odporovala mu, ale on dodal vemlouvavě:

„Potřebujeme, aby vám poslal další sdělení. Potřebujeme vědět, jak jsou na tom."

„Jestli tím myslíte, že si mám zas lehnout a zapomenout, v jaké jsme bryndě... Ale pokusím se..."

Ulehla na lůžko a zavřela oči. Ale pušku si ponechala a prsty křečovitě svírala pažbu. Pochopila, že pokud nebude v jakés takés pohodě, nepodaří se telepatovi vtisknout svá sdělení do její mysli. Pokusila se maximálně uvolnit.

„Myslím, že jsou ve vlaku a zvyšují tlak páry. Ma by mohla mít pravdu. Stačí, aby přestavili výhybku a najeli do nás."

„Nevědí, v jakém stavu jsou koleje. Lokomotiva může klidně uváznout."

„Poplach!" řekla Ann. „Pustili páru do válců!"

Stroj vypouštěl po obou stranách bílá mračna.

„Jenže oni couvají."

„Kdo by to byl řekl, opravdu."

„Že by se dali na ústup?"

„Ztratili dva lidi... Vrátí se do Tusk Station a zverbují kde jakého grázla. Velitel stanice k nám může vyslat policii kvůli nezákonnému obsazení..."

Ma se snažila neposlouchat, ale bylo to silnější než ona. Nakonec si na lůžku sedla a prohlásila překvapivě silným hlasem:

„To je pitomost. Před chvílí jste mě drželi stranou, jako kdybych měla mor, a teď chcete, abych se bez užitku válela a čekala na sdělení nějakého pitomečka, který ani neumí pravopis..." .

Najednou vykřikla a chytila se rukou za spánky:

„Au! Nech toho, nebo mi pukne lebka..."

Pák se usmála:

„Říká, že není žádný pitomeček. Je to ale zas tak legračně napsáno... Kroual se snaží vyrazit dveře jejich chýše... Myslím, že chtěl napsat skrýše... Člověk by z toho mohl vyčíst kdeco... Vlak manévruje... To vidíme i sami... Plošinové vagony zapřáhnou dopředu a narazí s nimi..."

„Jsou mazaní," vykřikl Greog horečnatě. „Pošle nám pozdrav - naložený osmdesáti tunami kolejnic... Chytré. Neobětuje tak stroj... To bude mela. Vůz se proboura do stanice, koleje vylétnou z plošiny a zavalí nás... Musíme odtud!"

„Ale kam," řekl Julius, „kam?"

„Na kru."

Ma se vztyčila:

„Ano, ale na sever."

„Blázníš, musíme prchat na jih."

„Na sever. Hned teď. Jen co vagon postrčí, zaútočíme." Julius vzal její hlavu do dlaní a unaveně ji konejšil:

„Slyšíte to? Zaútočíme. Dvě ženy a slepec. V závěsu za jediným schopným chlapem, který toho už pro skupinu hodně udělal. Zaútočíme. Prosím tě, Ma, to už je trochu moc."

„Na jihu je smrt, do jednoho dne, víte to moc dobře. Na severu kulka mezi oči, anebo taky pohodlný v lak nacpaný zbožím a olejem. Jsem si jistá, že náš přítel."

„Počkejte," špitla tichounce Ann. „Myslím, že se obrací na mě."

„Opravdu," řekla rozmrzele Ma... „Tak on je naštvaný. Protože jsem se mu vysmívala..."

Ann zavřela oči.

„Jsou v nákladním vagonu, v kabině velitele vlaku. Zatloukli jim dveře, nemohou ven. Jaël má svou zbraň."

„Připravme se," řekla Ma. „Musíme se rozdělit na dvě skupiny. Jen co uslyšíme náraz vagonu do krytu, utečeme směrem k navátému sněhu. Přijdou se sem zcela jistě podívat. Pak zaútočíme na kabinu lokomotivy, nechají-li tam někoho."

„Zajmeme je?"

„Ne," řekla Ma. „Zlikvidujeme. A seshora budeme ostatní hlídat. Stroj pošleme zpátky. Šílení představou, že zůstanou uprostřed mořské kry bez čehokoliv k přežití, se vrátí nazpět poklusem. A pak ty hnusáky po střílíme. „

„Mohli bychom je zajmout," řekl Julius.

„Chceš je snad hlídat? Chceš jim dělat několik týdnů bachaře?"

„Jde se do akce," rozhodla Ann. „Vagon už poslali na trať."

KAPITOLA XXVIII.

Yeuze už několik minut pozorovala Liena. Tvářil se, že ho zajímá plán Stanice Ježíše Krista, ale duchem očividně bloudil jinde, daleko od salónního kupé.

„Myslíš na. Harl Merna?"

„Ano, jistě."

„Lže;" řekl Jqrien. „Myslí si, že Kid je zlý a nastražil na něj past."

Lien Rag potlačil zlostný reflex a usmál se:

„Máš postřeh."

„Může být věřitelem Svatého Kříže, aniž by se tak či onak podílel na jejich akcích..."

„Myslí si, že zmizí," řekl Jdrien, „a že už se třeba nikdy nevrátí."

Na pár minut se rozhostilo tíživé ticho.

„Snažím se, aby mě všichni litovali," řekl Lién Rag. „Protože zanedlouho odjíždím..."

„Chceš, aby se s tebou celou noc mazlila," řekl nevšímavě Jdrien.

Jeho syn vystřihoval z jakési knížky obrázky a lepil je do sešitu. Prohlašoval, že je to pitomost, ale že učitel po dětech takovéhle věci vyžaduje.

Teute zrudla, protože v ní dítě vyvolalo příliš zřetelné a důvěrné představy.

„Pojedeš hledat mého bratra?" otázal se Jdrien.

„Už zase? Jednou jsem ti jasně řekl, že je to podvod..."

Nemám jiného syna než tebe."

Jdrien pokrčil rameny. Byl jaksepatří urostlý a svoje vrstevníky předhonil vzrůstem i povahou. U Zrzavců by ho už dávno brali za dospělého, a to nejen pokud šlo o sexuální radovánky. Měl dokonale vyvinuté schopnosti vyrovnat se s drsnou a jednotvárnou přírodou.

„Je to tvůj syn," řekl Jdrien, „a stejně tak můj nevlastní bratr a jestli pro něj nic neuděláš, budeš s ním mít za pár let starosti. Nejenom ty," povzdechl si, „ale i já."

„Naslouchate našemu domácímu prorokovi, Jdrienu Ragovi, při jeho každodenní relaci," pravil ironicky Lien.

Dítě na něj vrhlo roztrpčený pohled:

„Ty mi nevěříš?"

„Ó ano! Přece si nepřeji, abys mě obdařil dalším záchvatem migrény. Vím, čeho všeho jsi schopný."

„Používá tyhle prostředky jen zřídka," řekla Yeuze podrážděně. „Přeháníš, Liene."

„Vím, že jednoho dne k nám přijde vyrovnat účty," řekl vážně Jdrien. „Neměl jsi ho nechávat na holičkách v té barbarské zemi. Vyroste z něj bezcitný chlap."

Lien Rag se podíval na Yeuze.Byla bledá a odložila scénář, který jí předložili ke schválení.

„Mohlo by se to zkusit."

„Ne. Je to zbytečné. Sunny je příliš hrdá a panovačná, než aby hrála fér. Může tvrdit, že dítě je moje, aby z toho profitovala. „

„A když se to dozví Lady Diana?" zeptal se Jdrien.

„Nemůže na mě vyvíjet nátlak, pokud budu otcovství popírat. Sakra, to nemáte na dnes večer jiné téma hovoru? Chystám se odjet na nejobtížnější akci v mém životě a vy myslíte jenom na to, jak mě dohnat k soudu."

„Liene, datum početí souhlasí s tvým průjezdem přes Klan Železářů v doprovodu zbožného bratra Petra. To přece nemůžeš popřít."

Lien Rag vstal a odešel nejen ze salónního kupé, ale také z vagonu. Pod nafukovací konstrukcí, která tvořila kopuli nad zdejší čtvrtí, vládla příjemná teplota. Čerpadla, ženoucí horkou vodu od Titanpolisu, byla opět v provozu. Dostavovala se řada kopulí ve tvaru lomeného oblouku, které nové stanici dodávaly vzezření dávné katedrály. Rozhodla o tom komise architektů Společnosti a Kid to schválil. Možná se naivně domníval, že tahle napůl církevní architektura přivede obyvatelstvo k nové morálce. Pokud tím ovšem nechtěl udělat radost Neokatolíkům.

V divadle se pořád hrálo představení od R" a tak se rozhodl, že si dá sklenku v divadelním baru. Zrovna si objednal barvenou vodku, když k němu přišel R. Prosperita mu naducala tváře a oči už mu tolik neujížděly do stran.

„Rád vás vidím... Mám dojem, že mě máte za podvodníka. Pochybujete o tom, že jsem kdysi pročetl tajné materiály o našem původu?"

„Jsem skeptický od přírody," řekl Lien Rag, „nedělejte si s mým míněním hlavu."

„Myslím, že si nechám udělat psychoanalýzu, aby se zaznamenalo všechno, co mám zakódované hluboko, v paměti.

Dokud to neudělám, nebudu mít klid.“

Lien Rag se usmál:

„To může vydat na celé roky.“

„Vím.“

„Ze začátku, možná takové dva až tři roky, z vás nic zvláštního nevyleze.“

„Jsem na tyhle těžkosti připravený,“ pravil R. nervózně.

„Nemáte žádné důkazy,“ řekl Lien Rag ve snaze ho přesvědčit. „Píšete si, co chcete, vaše hra má úspěch, romány budou znovu tisknout. Tady cenzura není.“

Nesnášel pocit, že se tenhle chlapík domnívá, že by měl skládat nějaké účty.

„To nestačí. Sním o tom, že zřídím muzeum o životě v období Velké Paniky... Myslím, že by se tím mohly věci dlát do pohybu, vyvolat příval nových materiálů... Jsem si jistý, že lidé u sebe přechovávají neuvěřitelné poklady.“

Lien Rag pokýval hlavou a dopil sklenici. Neměl chuť tady s R. diskutovat.

„Uvidíme se?“

„Odjíždím, zřejmě nadlouho,“ řekl Lien Rag. „Ani nevím, kdy se vrátím“

R. zůstal stát vyjeveně u baru, zatímco Lien znovu vyšel na peron.

KAPITOLA XXIX.

Plošiňák se na ně řítil takovou rychlostí, až se Obnovitelé slunce domnívali, že musí v mírném ohybu před stanicí vykolejit.

„To přehnali.“

„Šílenci,“ špitla Ann.

Na poslední výhybce se vagon zapotácel a na zrezivělých kolejích, vedoucích k přetlakové komoře, zdánlivě zpomalil. Ale pak vletěl dovnitř jako střela. Kryt komory byl vmrštěn dovnitř a Ma uviděla, jak se okna, podpěry a veškeré staré armatury namuchlaly směrem do středu stanice. Vagon pokračoval ve své katastrofické jízdě, rozstříkl led, který pokrýval trať a probořil vagon, ve kterém doposud přebývali. Převrátil se napříč a plošiňák ho roztrhl vedví. Koleje z plošiňáku vyšlehly do vzduchu a jako nějaké obří špagety se zkroutily do chuchvalců a několikrát po sobě šlehly o zem.

Dva dobrodruzi, aniž by čekali na finále masakru, vyklouzli z lokomotivy zahalené dýmem a ledem a dali se do běhu, přičemž máchali zbraněmi. Ma sledovala, jak se přibližují ke stanici.

„Zůstaň tady.“

„Ma, prosím tě.“

„Nic neriskuji.“

„Jestli můžeš, ušetři je.“

„Na mašině zbyl jeden, nepochybně velitel Kroual,“ řekla.

Ale Ann s Greogem se už vyhoupli nahoru a když se Ma ke kabině přiblížila, dveře se prudce otevřely a zevnitř vypadla krvavá hora masa navlečená do kožichů. Kroual těžce žuchl na zem.

Ma zvedla hlavu a spatřila Anninu tvář za průhledem helmy:

„Pozor na ty dva zbývající, má drahá.“

Ale ti, aniž si čeho všimli, běželi dál ke stanici.

Julius podpíraný ženou mohl nastoupit do vyhřáté kabiny. Měl roztrženo u kombinézu a jektal zuby. Teď tu stáli všichni čtyři živí a zdraví, omámení vítězstvím. Pod nohama jim nedočkavě hřímal kovový obr a Greog nedokázal tomu dobrodružství odolat.

Dal zpětný chod a otevřel ventil parní píšťaly. Její kvílení prořízlo vzduch a zarazilo v běhu ke zničené stanici dva poslední nepřátele. Jak na povel se otočili a z toho, co viděli, jim pod helmou vstaly vlasy děsem.

Jejich vlak, svět tepla, potravy a bezpečí, se pomalu vzdaloval. Nejprve se domnívali, že Kroual zešílel a že je opouští, pak si všimli mrtvoly v šedé kožešině na boku, která zanechala na závěji u kolejí krvavou stopu. Rozpoznali svého vůdce.

Bezmyšlenkovitě se dali opět do běhu k soupravě. „To ta děvka Jaël,“ řekl jeden z nich.

„Určitě. Neumí s lokomotivou manévrovat. Máme šanci.“

Vlak nabral trochu na rychlosti, jen maloučko, aby je nechal v domnění, že by ho při trochu větším úsilí mohli dohonit.

„Teď,“ vzkřikla Ma a vyšla z kabiny na zadní plošinu. Chladnokrevně zacílila a vystřelila na jednoho z těch dvou.

Greog udělal totéž.

„Co to děláte,“ řval Julius, „vám nestačí, že jsme vyhráli ?“

„Nemohli jsme je nechat naživu, motali by se kolem vlaku a ohrožovali naši bezpečnost,“ řekla Ann.

Její manžel skočil zpět do kabiny a zastavil páru. Vlak se zastavil kilometr od pobořené stanice.

„Chvíli počkáme,“ řekla Ma. „Člověk nikdy neví. Nemůžeme teď riskovat, když jsme skoro u cíle.“

Lokomotiva byla ke zbytku vlaku napojena průhledným spojovacím můstkem. Obešli po ochozu tendr a vydali se k obytným vagonům. Byly tu dva hned za sebou. Pak následovaly nákladní vagony, cisterny a krytý nákladní vůz. Plošinové vagony, kromě toho, co rozprášil stanici, čekaly na odstavné koleji.

„Měli bychom nejprve vyhledat našeho informátora,“ řekla Ann. „Myslíte si, že je to muž?“

„Ano,“ odvětila Ma s úsměvem, „možná hezký kluk. Když se naučí psát, může se bez obav ukázat na příštím výročním plesu u nás na univerzitě.“

Všichni se dali do smíchu.

KAPITOLA XXX.

Inženýr Olgarev od svých skromných začátků v křemíkové výrobě nepochybně udělal velký krok vpřed. Přišel jako jeden z prvních do Titanpolisu, stále věrný Kidovi, a velel teď velkému týmu při výrobě součástek na bázi křemíku v oblasti obří sopky. Olgarev byl velký, silný a kypící životem, ale pořád měl svůj sibiřský přízvuk, takže jeho angličtině nebylo často rozumět. Neměl čas, aby si svoje jazykové znalosti zdokonalil. Celá léta tvrdě pracoval a Kid ho uváděl jako vzor.

Když se Lien Rag dozvěděl, že doky, kde stavěli jeho oplachtěný škuner, nejsou schopny obstarat si skleněná vlákna, zajel za inženýrem. Kanceláře Společnosti Silicium zabíraly celou jednu kopuli křišťálového města. Olgarevova honosná pojízdná rezidence byla hned naproti. Napodobovala velké jižanské domy z dob otrokářství v USA, okolo byl park, rovněž na kolejích. Dohody z NY Station byly v novém městě dodržovány do puntíku.

Od Olgareva se Lienovi dostalo hlučného přivítání. Když ho usadil do hlubokého křesla, nabídl mu pití a euforizující doutníky. Stručně řekl pár slovo sobě, továrnách, vývozu a nové výrobě.

„Už velice brzy přijdeme na trh s těmi nejodolnějšími kolejnicemi na světě. Křemík snáší i ty největší teplotní výkyvy. Kola těžkých vlaků třeba válečných souprav panamerického námořnictva, mohou klasickou ocel nebezpečně rozehřát."

„Takže Lady Diana na nás příště může zaútočit úplně bez obav..."

„Zabráníme jí, aby kladla svoje koleje, kde ji napadne. Ale pravda je, že jich od nás nakoupí tuny. Bude je potřebovat pro ten svůj slavný Severojižní tunel. To je využití ekonomické, nikoliv strategické, ne?"

„Ne tak docela. S novými zdroji, které najde v americkém podloží, bude ještě mocnější a agresivnější."

„Do té doby bude stát náš viadukt a budeme tak bránou do Koncese... Věřím v budoucnost."

Lien Rag mu pohlédl do očí:

„Víte, proč jsem tady?"

„Tuším to."

„No a..."

„Lituji, drahý Liene Ragu, ale mám své rozkazy. Nesmím té firmě skleněná vlákna dodávat."

„Kdo to nařídil?"

„Šéf."

Olgarev se zaraženě podíval na doutník, který mu čadil mezi tlustými prsty. Měl několik vzácných prstenů, dozajista nalezených vrtači pilířů ve zmrzlé půdě pevninského ledovce.

„A důvod?"

„Kid nechce abyste v tuhle chvíli odjel ze Společnosti. Má vás rád, víte... Nevím, k čemu vám má tenhle úžasný škuner posloužit, ale máte se prý vydat k nějakým nebezpečným končinám a Kid si to nepřeje."

Starostlivost pokrytce? Nebo má Kid tajné důvody, aby ho zadržel na Mořském ledovci? Pozdní výčitky, že kupčil s Tarphysovými, zabijáckou rodinou ve službách Lady Diany? Lien už nepochybovalo ničem. Tarphysovi měli významný vliv ve Federal Bank a věděli o jejích transakcích všechno. I oni museli financovat Neokatolíky, aby zlepšili vyhlídky do budoucnosti.

„Lituji, Liene, vím, že škuner je skutečné veledílo a skleněná vlákna jsou ideálním materiálem ke zdolávání mořské kry. Lehký, odolný, profilovaný, schopný odolat nejdrsnějším otřesům. V těchto opuštěných krajích jsou koleje často deformované. A pro nás by to byla obrovská reklama. Možná si Kid myslí, že by ta plachetnice byla příliš nápadná. Příliš lehce odhalitelná."

Lien Rag se snažil potlačit vztek, který v něm rostl. Právě tohle chtěl, aby na sebe škuner strhl pozornost. Všechny plány přišly vniveč.

„Kde je Kid?"

„Provádí inspekci na severu, u 160. poledníku. Víte sám, jak rychle se tam buduje síť. Používají zatím koleje z pryskyřice vyráběné koloniemi baktérií, ale už mají objednané ty naše z křemíkatého skla. Kid zvýší počet tratí na desítky. Chce, aby se zdejší kraj opravdu rozvíjel."

Lien vstal, už nebyl schopen tohohle muže s nesnesitelným přízvukem a primitivním nadšením vystát. Mister Křemík, jak mu v Koncesi říkali, zjevně nepochybovalo své skvělé budoucnosti. Město Titanpolis mu vděčilo za podstatný kus své prosperity a nejmíň za patnáct křišťálových kopulí, které chránily obyvatelstvo před mrazem. Stavbu pěti dalších zrovna dokončovali. Stanice už z dálky svítila nad mořskou krou, jakoby chtěla konkurovat žhavým výronům blízké sopky Titan. Soumrak byl pro návštěvníka nezapomenutelným divadlem a turistické kanceláře toho zdatně využívaly". Příliv návštěvníků přinášel riziko, že vznik zábavných zón a atrakcí změní v krátké době život Titanpolisu. Kid musel tenhle vývoj brzdit v obavě, aby se jeho drahé město neproměnilo v nový Kaempolis; zvrhlý Babylon na mořské kře, který zcela zničil.

„Mějte trpělivost, Liene... Kid vám nakonec speciální skleněná vlákna poskytne... Sám si to přeji, protože jsme je vyrobili v prvotřídní kvalitě. Posloužíte nám jako dobrý test. Uvažujeme o stavbě nejen velkých plachetnic pro viadukt, ale také vozů a lokomotiv."

Lien odešel z kanceláře a nastoupil do průhledné tramvaje. Tichého a pohodlného dopravního prostředku určeného pro poklidné, příjemné, ale k smrti nudné město. Příliš vyumělkovaná krása mu dodávala nesnesitelně škrobený vzhled. Obyvatelé se nadýmali pýchou, že bydlí v takové stanici, a stali se časem nesnesitelní. Domýšliví na svůj privilegovaný život, nenáviděli ostatní stanice i jejich obyvatele.

Vydal se spěšně zpátky do Kaempolisu plného trosek, bídy a špíny, ale také teplého člověčenství.

KAPITOLA XXXI.

Ma seděla na podlaze starého nákladního vagonu, čelem: ke kumbálu, který obvykle sloužil veliteli vlaku jako kupé a kde teď byli dva neznámí: Jaël a ten, co uměl telepaticky komunikovat.

Greog pomalu vytrhával hřebíky, kterými byly přitlučeny dveře.

„Nejsme žádní násilníci," říkala Ma. „Ale museli jsme se bránit. Varovali jste nás přece, že nás chtějí zabít. Vzpomeňte si na svoji první zprávu: „ti lidi vás dou zabýt".

Neodpovídali.

„Musíte mít hlad. Našli jsme spoustu jídla."

Ma jim znovu nabídla kus sušeného masa, které Ann našla v zásobovacím kupé.

„Nechcete s námi mluvit? Jaël, nevidím vaši tvář, ale to vy jste ta dívka, která na ně seshora z cisterny střílela? Jak se jmenuje váš kamarád? Jste příbuzní?"

Greogovi se nedařilo dlouhé hřebíky vytáhnout a navrhl, že by bylo lepší vyrazit dveře Sekerou.

„Jestli se o to pokusíte, budu střílet," řekla dívka rozhodným hlasem. „Mám tu spoustu munice."

„Ale no tak... Zachránili jste nám život, proč bychom vám tedy ubližovali?"

„Kdo vůbec jste? Snad ne duchové? Odkdy jste ve stanici? Kde máte vlak a lokomotivu? Nebo nějakou obytnou drezínu? Kroual říkal, že jste přišli odnikud, že nejste lidé. Kroual se rozhodl, že na vás zaútočí, protože z vás měl strach..."

„Ale proč jste nám pomáhali?"

„Měla jsem Krouala i Lowitze dost, hlavně Lowitze. Myslela jsem, že je zaženu na útěk, když budu střílet... Ale vás taky nechci vidět."

Právě přišel Julius, půlku kuřete v rukou. Našel ho v chladícím boxu, rychle rozmrazil a teď se do něj lačně zakusoval, až mu tuk stékal po bradě.

„Uděláme díru ve dveřích, abyste viděli naše obličeje," řekl. „Nejsme žádné obludy. Ann je docela hezká a Ma taky. Greog má možná trochu velký nos, ale není to ošklivý kluk a já svého času byl taky docela k světu."

Greog se šel pohrabat do bedny s nářadím a našel nebozez.

„Vyvrtáme otvor a vy se na nás podíváte."

„Všichni dobře vědí, že duchové na sebe berou lidskou podobu," ozvala se Jaël.

Ma už trochu ztrácela trpělivost:

„Proč jste se teda sakra ozývali?"

„Nevěděla jsem, stejně jako ostatní, že nemáte lokomotivu ani drezínu. Přišel na to až Lowitz, který stanici obešel. Byl pořádně vystrašený. Řekl, že trať od jihu je nepoužitelná a že jste buď duchové nebo přátelé Jelly. Na mořské kře existuje spousta různých obludných bytostí, které si hrají na lidi a lákají je do pastí, aby je mohly sežrat zaživa."

„Nemám chuť vás vyděsit," řekla Ma a žvýkala kuřecí stehno, které jí právě dal manžel. Přísahám. Ale věřit mi to samozřejmě nemusíte."

Greog s velkou námahou otáčel nebozezem, staré dřevo bylo nesmírně tvrdé, napuštěné kreozotem, prakticky zkamenělé.

„Jak jste se dostali na stanici?" zeptala se Jaël. „Inu," začala překvapivě Ma, „to je dlouhá historie. Ale Julius jí naznačil, aby nechala mluvit jeho. „Přijeli jsme z jihu."

„Kdepak, trať je poničená," ozval se hlas zpoza dveří.

„Nechte mě to dokončit, ano?" řekl slepec autoritativně.

„Náš vlak stojí deset kilometrů jižním směrem. Neměli jsme už čím opravit koleje. Věděli jsme, že nedaleko je nějaká stanice. Hrozně dlouho jsme šli pěšky, abychom se tam dostali. Bohužel, byla opuštěná..."

„Odkud jste přišli konkrétně? Jih, to je široký pojem..." Ma se zdálo, že v její otázce zazněla jakási dychtivost.

Možná i naděje. .

„Jsme ze Společnosti Mořského ledovce, slyšela jste už o ní?"

Ticho, které následovalo, je poplašilo. Po chvíli ale Jaël opět promluvila:

„Opravdu ze Společnosti Mořského ledovce? Jsem si jistá, že lžete, hnusní fantómové. Řekněte mi o té Společnosti něco bližšího."

„No..." řekla Ma. „Řídí ji trpaslík."

„Opravdu?" opáčila Jaël uštěpačně, „A jak se jmenuje?"

„Vy to nevíte? Přece Kid."

„Kida znám, ale malý zrovna není."

„Ujišťuji vás, že je."

„A co ještě?"

„Byla tam hrozná válka."

„To ví všichni."

„Co vám tedy jiného máme říct?"

„Řekněte mi nějaká známá jména lidí z téhle Společnosti. Znám docela slušně její dějiny," řeklo děvče s jistou domýšlivostí.

Podívali se po sobě a Greog začal jako první:

„Je tam gilda harpunářů."

„Neznám. „

„Velitel železniční policie se jmenuje Lichten a vyznamenal se obzvlášť během války proti Panameričanům."

„Ano? Ale je tam ještě jeden slavný muž. Buď jste na něj zapomněli, nebo jste v té Společnosti nikdy nebyli."

Byli úplně zmatení. O kom tak mohla mluvit?

„Nevíte," vyhrkla dívka rozčileně. „Vy nejste vůbec z Mořského ledovce, jste duchové a podvodníci! A přitom... se mluví jenom o něm a nejenom ve Společnosti Mořského ledovce."

„Víte," řekla Ma, „my žili mimo stanice. Lovili jsme tučňáky a vyráběli olej. Tahle práce nám zabírala hrozně moc času, a tak jsme se nemohli zajímat o veřejný život."

Julius se. naklonil k jejímu uchu:

„Možná je to nějaký zpěvák... Někdo z rádia nebo z televize... „

„Vysílače do těchhle krajin nedosáhnou," řekla Ma stejně potichu.

„Kujete tam pikle," vykřikla Jaël, „chcete mě oklamat. Na prvního, kdo se přiblíží, střelím!"

„Tak,dobře! Střílejte!" odvětila vztekle Ann. „Kdybychom byli duchové, nemohla byste nám ublížit. Kulky by prolétly skrz. Jsme lidé a nechceme kvůli vaší hlouposti zemřít."

S Jaël tenhle výpad trochu otřásl, po chvíli se dala znovu do řeči, ale umírněnějším tónem a s jistou pokorou:

„Překvapuje mě, že neznáte toho, o kterém mluvím... Zažil mnohá dobrodružství a hodně cestoval, aby našel syna."

Znovu se zatvářili zmateně, ale pak si Julius poklepal načelo:

„Lien Rag, ten glaciolog!"

KAPITOLA XXXII.

Leouan přijela v noci směrem od Skládky, kde v uplynulých osmačtyřiceti hodinách pracovala se Zrzavci. Natočila se štábem film a zaznamenala na magnetofon vyprávění a písně.

Vzala si nabízenou skleničku. Yeuze byla v gala, měla se zúčastnit premiéry filmu, který její organizace zčásti financovala.

„Mějte se,"řekla neurčitým tónem. „Vrátím se pozdě."

Lien Rag připravil ve skvěle vybavené Yeuzině kuchyni něco k jídlu. Leouan za ním do malé místnosti přišla. Jdrien spal.

„Ve Stanici Ježíše Krista jsou Zrzavci a Harl Mern slouží jako prostředník mezi nimi a církevními hodnostáři. Kryt se jim pokrývá ledem a Zrzavci ho odstraňují. Podle toho, co vím, bychom u nich mohli nalézt útočiště. Přebývají v kolonii iglú a myslím, že v jednom z nich bychom se mohli usadit. „

Leouanina matka byla Zrzavá a dívka nesnášela víc jak dvanáct nebo patnáct stupňů, přičemž pro Liena to byla dolní hranice, za níž už nemohl v pohodě žít.

„To by šlo," řekl. „Ještě něco nového?"

„Budeme mít průvodce. Členy odlehlého kmene, kteří nás dovedou až na místo po nějaké ne moc známé trati. Vede velkou oklikou na sever a napojuje se na transoceánskou síť, spojující Afrikánii a Australasii. Chce to jen jeden nekrytý vagon pro naše zrzavé přátele, aby mohli cestovat venku"

„To je možné," řekl Lien Rag, „ale jak se dostat z téhle Společnosti?"

„Myslíš si, že Kid...?"

„Nic moc nevím. Jen že pozastavil dodávky skleněných vláken. Když uvidí, že naléhám, může vydat nějaké příkazy."

„Dobrá," řekla Leouan. „Zorganizuji expedici, která se má setkat s kmeny na severozápadě. Budeš jejím členem. Přece ti nemůže bránit, abys s námi spolupracoval?"

„Mým záměrem," řekl Lien, „bylo vždycky odjet okázale na vlastním škuneru. Vlastně jsem ti chtěl svěřit na druhou část cesty řízení a dostat se do Stanice Ježíše Krista jinými prostředky."

Leouan ho popíchla:

„Ty si to s ženskými umíš zařídit. Yeuze na jedné straně, Leouan na druhé. Kdo ještě? A vůbec, co je to za historku s tím Jdrienovým bratříčkem?"

„Cože ?"

Málem převrátil pánev, kde škvířil maso:

„Odkud to všechno máš?"

„Mluví se o tom na Skládce. Říká se, že je snad někde na severu a jsou mu dva roky... Je to pravda?"

„To je absurdní... Pouhé žvásty..."

Vypadal zuřivě a ona vyprskla smíchy.

„Legenda o bratrovi už se zakořenila," řekla. „Zrzavci milují tyhle historky. Dokonce si představují, že se tihle dva bratři stanou jednoho dne protivníky, jeden bude šampiónem Tepla a druhý Chladu. Rozšířily to kočovné kmeny. Projel jsi v životě už celou řadou Společností, ne? Všude ses tak trochu rojil, co?" .

Otřela se o něj a opřela mu hlavu o rameno. Díval se na kus masa, který byl už prakticky spálený.

„Někdy toužím po tom, abys mi udělal kluka," špitla mu do ucha. „Vím, že je to nerozumné."

„To tedy opravdu je."

Kousla ho do ucha a objala ho pažemi kolem pasu. „Někdy je potřeba i spousta skic, než vznikne kresba, a ne všechny jsou špatné."

Vklouzla rukama za pásek kalhot a popadla ho za už tak dost napjatý úd.

„Celý den jsem na tohle myslela," řekla. „Bála jsem se, že Yeuze nebude souhlasit, ale měla dobrý nápad odejít."

„Co jídlo?"

„Nedělej si starosti, vím už, co si dám jako první chod."

KAPITOLA XXXIII.

Museli si vymýšlet spoustu podrobností o Lienu Ragovi. Jediný Julius mlhavě glaciologa znal, protože četl články

a sledoval pořady, kde ho zpochybňovali. Ale trojice ostatních si ani nebyla jista, jestli vůbec kdy slyšeli jeho jméno. Naštěstí Greog si vzpomněl, že Lien Rag organizoval výpravu obyvatel/Mořského ledovce proti Jarvis Point, jejich někdejší základně, odkud se jim podařilo rozptýlit měsíční prach a ukázat Slunce. .

„Opravdu, je to fešák," řekl Julius, zatímco se Greog pokoušel odblokovat dveře.

„Moc slavný člověk," dodala Ann.

Jaël se v kumbálu tetelila blahem. Kladla jim nejneočekávanější dotazy, chtěla vědět, zda bydlí v nějaké určité stanici, zda má ženu, děti, jak často se objevuje na televizních obrazovkách. Už nevěděli co odpovědět a začali být nervózní.

„Potřebujeme sekeru," řekl Greog. „Může nám váš kamarád pomoct?"

Jaël, vyrušená ze svého snění, odvětila že ne.

„Je to váš milenec?" zeptala se Ann.

„Kdo, Lien Rag? Chcete se posmívat?"

„Ale ne, ta osoba, co je s vámi!"

„Ach tak!... Vůbec ne... Není ani dost silný na to, aby vám pomohl s dveřmi."

„Jak se jmenuje?" zeptala se Ann.

„Liensun. „

Nejprve je nenapadla žádná souvislost s Lienem Ragem. „On nemluví?"

„Moc ne."

„Je telepat?"

„Nerozumím moc dobře, co tím chcete říct," odvětila znepokojeně Jaël. „Je myslím úplně normální. Dává jen občas přednost mluvení lidem přímo do hlavy. I když ne všem. Lovcům nedůvěřoval."

„To se podívejme," řekla Ma posměšně, „takže bychom měli mít strach spíš my. A potom kdo je tady zlý duch!"

„Oh! Liensun není nebezpečný! Uvidíte. Je moc roztomilý, je to můj mazlíček."

Ma, která ještě pořád okusovala kuřecí kost, se pojednou zamračila. Liensun? Nemá něco společného s Lienem Ragem? To by bezpochyby vysvětlovalo i dotazy mladé dívky.

Dveře konečně povolily a oni vyšli. Nejprve děvče a pak ten, co se jmenoval Liensun a uměl telepaticky komunikovat.

„Dítě," hlesla užasle Ma, „dvouleté dítě, vlastně kojenec..."

KAPITOLA XXXIV.

„Odjel, co? S Leouan a jejím týmem? To mě tedy dostal. Myslel jsem, že je tady s vámi... Měli ho zadržet."

Kid přerušil cestu po severních provinciích. Několik dnů dohlížel na stavbu trati, sdílel život s dělníky na staveništi. Byl vyčerpaný, omrzlý. Yeuze svírala župan na svém bujném těle, který v chvatu sebrala na posteli.

„Probudíte Jdriena."

Kid se uklidnil, sesul se do křesla a zavřel oči.

„Má se dobře?"

„Je to hezký kluk."

„Lien pádí vstříc smrti."

„Čí je to chyba?"

Kid zvedl těžká víčka. Pohledu scházela obvyklá bystrost. „Ví to?"

„Na všechno přišel. Že financujete Svatý Kříž. Prodal jste ho Neokatolíkům."

„Ne tak docela. Měl sloužit jako prostředek k výměně. Chtěl jsem jenom obalamutit partnery. Zastavil jsem stavbu škuneru v naději, že za mnou přijede na sever. Potřebuji jeho nápady...".

„Liena byste vyměnil za co?" naléhala Yeuze.

„Vždyť vám říkám... To je ale hloupé si vykat, když jsme už jednou spolu žili. Vzpomínáš si na kabaret Miki?"

„Radši chci zapomenout. Jste generálním ředitelem velké Společnosti a já vaše podřízená... Jen mi řekněte, za co jste ho vyměnil."

„Neokatolíci mi měli pomoct se zřizováním agentur a poboček po celém světě. Slíbili, že budou o Mořském ledovci podávat skvělé reference. A taky pomáhat v boji s Panameričany. „

„Za tohle jste jim skutečně Liena prodal?"

„Neměl jsem v úmyslu to dotáhnout až do konce... Nikdy bych ho nevydal."

Yeuze zasyčela:

„Nenávidíte ho. Už dávno. Od chvíle, co jste Jdriena vzal pod svou ochranu. Teď ho chcete jednou provždy zničit." Kid, i když se snažil vydržet její pohled, zavřel víčka. „Jsem unavený," řekl. „Musím se vyspat."